

Thiên Cháp Chuyên Sủng

Contents

Thiên Cháp Chuyên Sủng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	58
10. Chương 10	65

Thiên Cháp Chuyên Sủng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, cường cường, lãnh khốc ý thức chiếm hữu cực mạnh cường công x ôn nhu xinh đẹp đa tài tính c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-chap-chuyen-sung>

1. Chương 1

Trên toàn bộ khu phố ăn chơi, nơi nổi tiếng nhất là câu lạc bộ đêm Comet.

12 giờ đêm, sau khi dọn dẹp xếp đặt đơn giản, Comet bắt đầu hoạt động vào lúc rạng sáng.

Mấy chục nam tiếp viên đẹp đẽ dày dặn kinh nghiệm bước ra từ hậu trường tiến thẳng tới chỗ những vị khách đã đặt trước. Trong khoảng thời gian ngắn, cả một không gian rộng lớn đã nhanh chóng trở nên sôi nổi.

Những khách không đặt trước chỉ có thể ngồi uống rượu, nhìn mỹ nhân người khác; thế nhưng điều này cũng không thể làm thay đổi tâm tình vui vẻ của họ.

Khi Kỷ Vân Phàm đi vào đại sảnh Comet thì thấy cảnh náo nhiệt như vậy. Không biết hôm nay là sinh nhật người quảng giao nào mà cả đại sảnh đứng đầy khách và phục vụ viên cùng người đó ăn mừng.

Tiếp tân đi tới hỏi Kỷ Vân Phàm có hẹn trước không, anh lắc đầu nói rằng đến tìm người.

“Ngài muốn tìm ai? Chúng tôi có thể tra từ danh sách đăng ký để tìm giúp ngài.” Tiếp tân mỉm cười lễ phép nói.

Kỷ Vân Phàm nhìn bản danh sách trong tay cậu ta, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói: “Tôi tìm người tên Thi Hựu.”

“Vâng, xin ngài đợi.” Tiếp tân gật đầu, mở ra tra từ trong tập đăng ký dày đặc tên.

Một lúc sau, cậu ngẩng lên đưa tay mời Kỷ Vân Phàm, “Hôm nay Ngài Thi đặt chỗ với một nam tiếp viên của chúng tôi, hiện tại đang ở trong phòng. Mời ngài đi theo tôi.”

Kỷ Vân Phàm bước theo tiếp tân đi qua đại sảnh, khéo mắt vô ý liếc qua nhân vật chính của buổi sinh nhật.

Đó là một cậu bé đáng yêu với mái tóc ngắn màu đỏ rượu vuốt keo dựng lên. Vẻ mặt thuần khiết sáng láng khiến cho không ai nghĩ được rằng cậu là nam tiếp viên.

Nhíu mày, Kỷ Vân Phàm thu lại ánh mắt. Tiếp tân dẫn anh vào thang máy lên lầu 3, đến lúc này thanh âm ồn ào ở lầu dưới mới biến mất.

“Làm phiền ngài chờ ở trong này.” Sau khi ra khỏi thang máy thì tới một hành lang hai bên đều là các dãy phòng. Tiếp tân để anh đứng ở cửa thang máy còn cậu ta thì đi tới gõ nhẹ lên cửa một căn phòng.

Đợi một hồi thì có người mở cửa phòng, tiếp tân nói vài câu với người đó thì đi về phía Kỷ Vân Phàm, “Thưa ngài, ngài thi mời ngài tiến vào.”

Gật nhẹ đầu, Kỷ Vân Phàm hướng về phía căn phòng kia đi tới.

Tới trước cửa thì anh thấy tiếp viên mà Thi Hựu đã hẹn. Cậu ta là một thiếu niên có khuôn mặt đáng yêu và vóc dáng gọn gang.

“Ngài Kỷ, mời ngài đi bên này.”

Vẻ tươi cười mềm mại của thiếu niên lại khiến Kỷ Vân Phàm bất giác nhăn mày. Cái tên Thi Hựu này, chẳng lẽ cậu ta có sở thích với trẻ em hay sao mà nhìn kiểu gì cũng thấy cậu bé này vẫn còn nhỏ?

Đi theo thiếu niên, Kỷ Vân Phàm kinh ngạc nhìn căn phòng bài trí ghế lô kiểu karaoke.

Ba người ngồi trước bàn trà thủy tinh, đối diện là TV cùng với đầu đĩa. Thi Hựu nhàn nhã bắt chéo chân dựa vào sofa, nhìn thấy Kỷ Vân Phàm thì tươi cười nhắc cốc rượu.

“Tiểu Thước, em hát hay nhất thì thể hiện cho ngài Kỷ nghe thử một chút đi.” Chờ tới khi Kỷ Vân Phàm ngồi lên sofa, Thi Hựu nói với thiếu niên vẫn đứng ở một bên.

Thiếu niên gật gật, đi tới đầu đĩa nhanh chóng chọn một bài. Khi màn hình thay đổi, tiếng hát dễ nghe của cậu vang lên, so với ca sĩ thần tượng chẳng kém là bao.

Kỷ Vân Phàm trừng ra vẻ mặt xanh xám với Thi Hựu, trên trán nổi hai đường gân xanh mà khó chịu nói: “Thi Hựu, đêm hôm khuya khoắt cậu gọi tôi ra để nghe cậu ta ca hát hả?”

Thi Hựu cười khê nói: “Vân Phàm, cậu không thấy giọng ca Tiểu Thước rất êm tai à?”

“Rất hay, nhưng tôi không rảnh đi xa như vậy để nghe cậu ta hát.”

Mất kiên nhẫn phun ra một câu, Kỷ Vân Phàm đứng dậy tỏ ý muốn đi thì bị Thi Hựu kéo tay lại: “Vân Phàm, cậu ngồi xuống nghe tôi nói đã.”

Nói xong cậu ta dừng một chút, kéo Kỷ Vân Phàm ngồi yên xuống rồi mới mở miệng: “Thực ra hôm nay theo dự định là hai người, tôi muốn cho cậu gặp một người khác. Nhưng mà không biết vì sao hôm nay cậu ta không nhận hẹn với bất cứ ai.”

“Không phải chỉ là một tiếp viên thôi sao, gặp thì cũng có cái gì hay.” Kỷ Vân Phàm nhàm chán nói một câu đầy khinh thường, giật tay ra khỏi Thi Hựu.

Bên kia Tiểu Thước đã hát xong, đi tới ngồi bên cạnh Thi Hựu, tay nghịch điện thoại tỏ ra không nghe bọn họ nói chuyện.

Thị Hựu thở dài, “Nam tiếp viên trong Comet không giống với những nơi khác. Bọn họ đều am hiểu những lĩnh vực riêng, ví dụ như Tiểu Thuộc chuyên môn ca hát giúp vui cho khách. Nhưng mà người tôi muốn cậu gặp rất đặc biệt. nghe bảo cái gì cậu ta cũng giỏi, nổi tiếng là thiên tài ở đây. Số một đó nha.”

“Cả lên giường nữa hả?” Kỷ Vân Phàm liếc Thị Hựu, giọng nói lạnh băng mang vẻ châm chọc.

Anh khinh thường nhất là loại người vì tiền mà bán thân. Đến tuổi này nếu thực sự muốn làm việc chẳng lẽ lại không đủ để nuôi sống bản thân sao?

Thị Hựu bị Kỷ Vana Phàm chọc một câu nên có chút xấu hổ, gượng cười hai tiếng. Tiểu Thuộc bên người cậu ta đột nhiên mở miệng, “Anh Kỷ Phong không ngủ với khách.”

“Chắc là vì không có ai thêm ra giá với cậu ta đi.” Hừ lạnh một tiếng, Kỷ Vân Phàm nhàm chán đứng lên, mặc kệ Thị Hựu muốn giữ lại mà nói một câu “Tôi muốn trở về liền ngay lập tức quay đầu bước ra khỏi phòng.”

Đi tới cửa thang máy, Thị Hựu đằng sau vươn đầu ra hô lên, “Này, Vân Phàm, lần sau cậu ta đến được đấy, cậu nhớ quay lại đây nhé.”

Lờ đi Thị Hựu, Kỷ Vân Phàm bước vào thang máy, vừa xuống lầu thì thấy đám người bên dưới cuối cùng cũng yên lặng. Cậu thiếu niên được vây ở giữa đang vừa đàn ghita vừa hát, giọng ca cũng khá hay.

Kỷ Vân Phàm lắc đầu đi về phía cửa, trong lòng thấy tiếc thay cho cậu ta. Đã có tài năng như vậy mà lại không phát triển bên ngoài? Vì sao lại phải đắm đầu vào nơi u tối này chứ?

Mở cửa ra, một cơn gió mát mẻ thổi qua người. Kỷ Vana Phàm chỉ cảm thấy tâm trạng nặng nề vừa rồi trở nên nhẹ nhõm hẳn. Hít một hơi thật sâu rồi đi về phía trước, nhưng chưa được mấy bước liền bị một người lao ra từ trong góc đụng thẳng vào.

Người nọ mặc áo sơ mi đơn giản để hở hai cúc áo trên lộ ra một khoảng cổ và xương quai xanh trắng trẻo duyên dáng.

Dưới ánh trăng, mái tóc mềm mại dán bên mặt sáng lên. Ánh mắt chính trực nhìn thẳng vào Kỷ Vân Phàm, con người sáng ngời hấp dẫn khiến anh không thể chuyển mắt.

“Thật xin lỗi, tôi đi nhanh quá, anh không làm sao chứ.” Thấy Kỷ Vân Phàm vẫn đang ngơ ngẩn, cậu ta cong khóe miệng hỏi thăm.

Giọng nói nhu hòa lướt qua bên tai, đôi mắt cười nheo lại ánh ra vẻ dịu dàng khiến cậu càng trở nên xinh đẹp hơn,

Đúng, là xinh đẹp. Trước kia Kỷ Vana Phàm chưa bao giờ nghĩ rằng từ xinh đẹp lại có thể gắn liền với nam giới. Thế nhưng cậu trai trước mắt này lại không phù hợp được với từ nào khác nữa. Chưa bao giờ gặp qua người đàn ông nào có dáng vẻ dịu dàng như thế khiến Kỷ Vân Phàm có chút thất thần.

Người nọ đi vài bước tới trước mặt anh, dừng lại nhìn một lúc rồi vừa cười vừa nói, “Ngài là khách của Comet, vậy chúng ta sẽ còn gặp lại. Giờ tôi xin phép đi trước, tạm biệt.”

Nói xong, cậu xoay người đi về phía cửa lớn của Comet. Trong nháy mắt khi cửa mở ra, Kỷ Vân Phàm nghe được tiếng hô bùng nổ từ đám người im lặng bên trong.

Cậu thiếu niên đang tổ chức sinh nhật nhảy lên ghế dựa, chỉ về phía người nọ hô lớn, “Kỳ Phong, cậu đến muộn quá đấy!”

Khi cửa từ từ khép lại, Kỷ Vân Phong nghe được tiếng nói mềm nhẹ dễ chịu của Kỳ Phong: “A, Tiểu Thuần, thật có lỗi thật có lỗi...”

Quay đầu nhìn lên ánh trăng, khóe miệng Kỷ Vân Phàm nhẹ cong. Có lẽ, kết luận vội vàng của mình cũng không thật chính xác. Người tên Kỳ Phong này có một đôi mắt thật trong sáng.

Ngày đó trôi qua đã lâu, cuộc sống bận rộn khiến Kỷ Vân Phàm tạm quên đi người xinh đẹp khác thường đã gặp đêm đó. Cho đến một ngày, Thị Hựu vọt vào văn phòng anh nói rằng cậu ta đã hẹn được với người kia.

“Thi Hựu, tôi đang trong giờ làm việc, cậu để ý một chút có được không!” Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Thi Hựu, Kỷ Vân Phàm bỗng nhiên cảm thấy phiền phức.

Thi Hựu hẹn anh đến Comet đã là từ hai tháng trước, thế mà đến bây giờ mới hẹn được cho thấy người kia thực vô cùng bận rộn.

“Này này, Vân Phàm, tôi thật vất vả mới hẹn được cậu ta. Khách ngày hôm nay của cậu ấy bằng nhiên hủy hẹn nên tôi mới len vào được đây, nếu không khách đặt trước của cậu ấy đã kéo dài đến tháng sau rồi.”

Thi Hựu mặc kệ ánh mắt uy hiếp của cấp trên mà tự động ngồi vào sofa, khi nói chuyện thì hai con mắt phát sáng hệt như sói rình mồi.

Kỷ Vân Phàm lấy làm phiền phức mà liếc cậu ta một cái. Còn một đồng văn kiện vô cùng quan trọng, anh không muốn vì chuyện này mà làm xáo trộn hiệu suất làm việc của mình. Dù sao công ty có thể đi đến hôm nay cũng không phải việc đơn giản, tất cả là nhờ Kỷ Vân Phàm vất vả làm việc mấy năm qua với thái độ nghiêm túc cẩn thận.

“Cậu ra ngoài trước đi, tôi tính toán việc hợp tác với Trịnh thị xong thì sẽ đến.”

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thi Hựu một cái, Kỷ Vân Phàm cúi xuống tiếp tục xem tư liệu trong tay. Lần hợp tác này cùng Trịnh thị rất quan trọng, nếu thành công sẽ kiếm được rất nhiều.

“Đúng rồi, việc hợp tác kia tôi cũng có nghiên cứu, có muốn tôi mang cho cậu xem không?” Kể coi trọng việc tư như Thi Hựu cũng phải nghiêm túc làm việc, gạt bỏ vẻ ngoài lười nhác để lộ ra dáng vẻ thật sự.

Xem ra hôm nay nếu không giúp cậu ta thu được công ty kia, Kỷ Vân Phàm nhất quyết không đến Comet với mình. Thật khó khăn mới hẹn được Kỳ Phong, không đi thì cũng quá lãng phí.

“Ừ, mang đến đi.” Thản nhiên nói một câu, Kỷ Vân Phàm thầm ngạc nhiên. Cái tên Thi Hựu này mọi khi đến sát nút mới làm việc, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao?

Qua hai phút, Thi Hựu mang tới tài liệu về công ty kia đứng trước Kỷ Vân Phàm. Hai người vui đùa vào làm việc, cuối cùng hoàn thành kế hoạch trước 12 giờ.

“Vân Phàm, đi nhanh lên, muộn nửa tiếng là bị hủy giờ hẹn đấy.”

Đang sửa sang lại thì Thi Hựu thúc giục ở bên cạnh. Kỷ Vân Phàm bất đắc dĩ liếc hẩn, trong lòng hối hận vì sao trước kia lại tuyển người như cậu ta cùng gây dựng sự nghiệp.

Lúc hai người đi tới Comet thì đã là 12 giờ 29 phút. Tiếp tân vội nhìn thấy Thi Hựu nở nụ cười ngại ngùng, chỉ về hướng thang máy nói, “Ngài Thi, vừa mới rồi Kỳ Phong gọi điện thoại hỏi có thể hủy hẹn không.”

“A, thật có lỗi, đều do bạn của tôi rất phiền phức. Hiện giờ chúng tôi đi lên đây.”

“Mời tới phòng 309. Hẹn được Kỳ Phong thật sự rất khó khăn, làm phiền ngài Thi lần sau đến sớm một chút.”

“Ha ha, tôi biết.”

Vào thang máy, Kỷ Vân Phàm có chút khó chịu liếc mắt nhìn Thi Hựu, nói: “Đến mức này nữa. Không phải chỉ là một tiếp viên thôi sao? Lại còn là đàn ông nữa.”

“Ai, cậu để ý cái này làm gì. Tôi đã nói rồi, Kỳ Phong là thiên tài, tiếp xúc với cậu ta học được nhiều cái hay ho lắm.”

“Học gì được từ tiếp viên chứ? Học tiếp khách chắc?”

“Tôi không thêm cái với cậu nữa, cậu tự hiểu được.”

Thang máy ngừng lại, cửa vừa mở ra thì hai người nhìn thấy cậu trai mặc áo sơ mi trắng đứng bên ngoài, chính là anh chàng xinh đẹp Kỷ Vân Phàm đã gặp lần trước.

“Ngài Thi, ngài đến chậm thêm một phút nữa là tôi có thể nghỉ ngơi rồi.”

Mang nụ cười hoàn hảo mềm mại, Kỳ Phong hơi cúi người với Thi Hựu và Kỷ Vân Phàm. Trong khoảnh khắc đứng thẳng lại, ánh mặt ngạc nhiên rơi trên mặt Kỷ Vân Phàm.

“Tiên sinh, chúng ta quả nhiên lại gặp mặt rồi.”

“Sao cơ? Kỳ Phong cậu biết Vân Phàm à?”

“Cũng không tính là quen biết, chúng tôi từng gặp mặt một lần.”

“Cậu giỏi lắm Kỷ Vân Phàm, gặp qua Kỳ Phong rồi mà cũng không nói cho tôi biết.”

“Cậu không thấy phiền hả? Lúc đó tôi còn chưa biết cậu ấy là ai.” Kỷ Vân Phàm đưa tay đẩy Thi Hựu ra khỏi thang máy rồi đi theo ngay phía sau, nhìn khuôn mặt tươi cười của Kỳ Phong mà một cảm giác kỳ lạ dần dâng lên.

Cảm xúc mới mẻ mà người đàn ông xinh đẹp này mang đến thực kỳ diệu,

“Ha ha, ngài Thi, ngài Kỷ, mời hai vị đi bên này.” Có chút buồn cười nhìn hai người đàn ông đứng nhìn trừng trừng, Kỳ Phong đưa tay ý mời bọn họ đi theo mình.

Đến trước phòng 309, Kỳ Phong đẩy cửa ra.

Đây là một gian phòng rất nghiêm chỉnh, có hơi giống phòng họp. Kỷ Vân Phàm cảm thấy kỳ quái. Kỳ Phong đi tới góc có hàng loạt công tác ẩn xuống bặt một cái.

Bức tường đối diện bọn họ dần hạ xuống một màn chiếu. Thi Hựu liếc liếc mắt với Kỷ Vân Phàm, đi theo phía sau hắn rồi tiện tay đóng cửa phòng.

Kỳ Phong tắt đèn trong phòng, màn chiếu nhanh chóng sáng lên.

“Ngài Thi, kế hoạch của công ty mà ngài nhắc tới lần trước tôi đã hoàn thành, bây giờ sẽ chiếu cho các ngài xem.”

Vừa cười nói xong, Kỳ Phong đi đến trước màn chiếu, cầm lấy thanh chỉ điểm, vừa chỉ vào các mục trên màn hình vừa giải thích kế hoạch của cậu.

Kỷ Vân Phàm vô cùng ngạc nhiên nhìn hình ảnh của kế hoạch được chiếu lên. Bản kế hoạch này rõ ràng là dự án hợp tác của họ với Trịnh thị. Toàn bộ kế hoạch được trình bày phân loại rõ ràng tường tận, có nhiều chi tiết thậm chí còn được làm hoàn mỹ hơn cả bản của anh và Thi Hựu.

Thi Hựu ngồi một bên cũng rất vui vẻ, rõ ràng là không ngờ được Kỳ Phong có thể làm hoàn hảo như vậy. Trong phòng rất yên ắng, chỉ quanh quẩn tiếng nói nhẹ nhàng của Kỳ Phong. Vẻ mặt tươi cười trên mặt cậu cũng được thu lại, chỉ còn dáng vẻ nghiêm túc.

Đánh giá của Kỷ Vân Phàm đối với người này không thể không thay đổi.

Sau gần 1 tiếng thuyết trình, Kỳ Phong nhẹ nhàng thở ra, quay đầu cười cười hỏi hai người, “Hai vị cảm thấy có vấn đề gì không?”

“Hoàn toàn không có, Kỳ Phong cậu làm rất tốt, rõ ràng cậu đã được huấn luyện chuyên nghiệp về việc này.” Thi Hựu vừa vỗ tay vừa cười nói rồi mới quay sang hỏi, “Vân Phàm, cậu cảm thấy thế nào?”

“Kế hoạch này là bí mật của công ty, sao cậu lại tự tiện nói cho người ngoài biết?”

Không có vẻ tươi cười như dự đoán, Kỷ Vân Phàm vùng đứng lên rống một câu, vẻ mặt xanh mét cho thấy rõ tâm trạng phẫn nộ.

Thay đổi ấn tượng với Kỳ Phong là một chuyện, việc cơ mật của công ty lại là chuyện khác. Nếu Kỳ Phong để lộ chuyện này ra ngoài thì việc hợp tác của bọn họ với Trịnh thị chắc chắn thất bại.

“Vân Phàm cậu đừng vội tức giận, nghe tôi nói hết,” Thi Hựu nhận ra anh thực sự phát cáu vội đứng lên trấn an, lại tiến đến nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ đưa ra trường hợp tương tự chứ không nói thẳng ra việc hợp tác của chúng ta với Trịnh thị. Hơn nữa tiếp viên tại Comet đều rất có quy tắc, tuyệt đối không mang chuyện của khách nói cho người khác.”

“Ngài Kỷ, khi Comet lựa chọn công việc kinh doanh này thì chắc chắn đảm bảo chúng tôi không đem bí mật của khách nói ra, điều này ngài cứ yên tâm.”

Khi Thi Hựu nói xong, Kỳ Phong bình thần mở miệng sau đó xoay người tắt điện trên máy chiếu, lại lấy ra đĩa CD từ bên máy tính đưa cho Thi Hựu.

“Kỳ Phong, cậu không cần tức giận. Tên Vân Phàm này mới đến comet lần đầu tiên nên...”

“Ngài Thi, tôi không giận. Chúng tôi không phải không hiểu quyền lợi của khách hàng.” Kỳ Phong cười nhẹ, trong lời nói lại có ý châm biếm Thi Hựu.

Thi Hựu quay đầu trừng mắt với Kỷ Vân Phàm một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Không khí trong phòng có chút xấu hổ. Thi Hựu nhìn Kỷ Vân Phàm mặt lạnh cùng vẻ mặt tươi cười mà lạnh lùng của Kỳ Phong, cảm thấy việc mình cố sức lấy lòng thật là ngu xuẩn.

Vốn là muốn cho Vân Phàm hiểu được năng lực của Kỳ Phong, không ngờ mình lại quên mất tên này để ý chuyện hợp tác biết bao nhiêu. Thật sự là kẻ thông minh bị thông minh hại.

“A Hựu, còn việc gì không? Nếu không thì tôi muốn đi về.” Thấy trong phòng một lúc lâu không ai nói câu nào, Kỷ Vân Phàm nhủ mi, mất tự nhiên nói một câu.

Thi Hựu còn chưa kịp trả lời thì Kỳ Phong đã cười cười mở miệng, “Ngài thi không hẹn tôi việc gì khác, vậy hôm nay hai vị cứ về trước đi, tôi cũng được sớm nghỉ ngơi.”

Nói xong, cậu lại cúi người với hai người bọn họ, xoay người liền đi ra khỏi cửa.

Thi Hựu trợn mắt nhìn cậu đi mất, biểu tình trên mặt hoàn toàn cứng ngắc, “Kỷ Vân Phàm, một đêm là 5000 tệ đó, cậu đấy!”

“Tôi cũng không bảo cậu phải lãng phí tiền.” Trắng mắt lườm Thi Hựu một cái, Kỷ Vân Phàm cũng xoay người ra cửa.

Thi Hựu nhìn theo bóng dáng anh đi ra mà muốn học máu, run rẩy một hồi lâu mới đi theo ra ngoài.

Kỷ Vân Phàm vừa đưa xe ra khỏi bãi đỗ thì Thi Hựu vội vàng chạy ra từ Comet.

Cậu ta chạy đến bên xe Kỳ Phong đưa cho anh đĩa CD, vội vàng nói, “Không được rồi, mẹ tôi đột nhiên phát sốt, cha tôi gọi điện đến muốn tôi về nhà ngay lập tức, có thể ngày mai tôi không đi làm được.”

“Biết rồi, có muốn tôi đi cùng không?”

“Không cần, lái xe nhà tôi đã đến, đỗ ngay bên kia.”

Nói xong Thi Hựu đã chạy thật xa. Kỷ Vân Phàm nhìn cậu ta rồi nhần nhần mày khởi động xe. Ngay khi nhần chân ga thì lại thấy Kỳ Phong bước ra từ Comet.

Cậu vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng như mọi khi, trong đêm tối càng có vẻ yếu ớt. Kỳ Phong không để ý đến xe của Kỷ Vân Phàm đỗ ở cách cậu không xa. Sắc mặt cậu có vẻ mỗi một mà tái nhợt, nụ cười cũng không còn treo trên mặt nữa. Cúi thấp đầu không biết suy nghĩ cái gì, qua một lúc lâu Kỳ Phong mới ngẩng đầu, nâng tay kéo gọn lại những lọn tóc bị gió thổi lòa xòa.

Không hiểu vì sao, Kỷ Vân Phàm đột nhiên có chút cảm giác đau lòng.

“Để tôi đưa cậu về nhé.” Chạy xe đến bên cạnh, Kỷ Vân Phàm quay sang nói với Kỳ Phong đang kinh ngạc.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, cũng không có ý gì khác, đến mức chính Kỷ Vân Phàm còn thấy kinh ngạc vì sao mình lại đề nghị điều này.

“Cám ơn.” Nhìn chằm chằm một lúc, Kỳ Phong mỉm cười rồi mới ngồi vào xe, có vẻ bất ngờ đối với đề nghị của Kỷ Vân Phàm nhưng vẻ mặt của đối phương lại khiến cậu yên tâm. Có lẽ vì đã tiếp xúc từ trước nên cậu hiểu rằng Kỷ Vân Phàm là một kẻ thẳng thắn không thích giả bộ, vì thế đề nghị của anh ta chắc chắn là xuất phát từ thực tâm.

“Không có gì, cậu ở đâu?”

“Đưa tôi đến bệnh viện Nhân Ái là được.”

“ Nơi đó gần nhà cậu à?”

“Vâng.”

“Rất xa nhỉ, bình thường cậu về thế nào?”

“Xe bus hoạt động cho đến 3 giờ, quá giờ đó thì tôi ở lại nơi này, cũng có khi là Tiểu Thuần đưa tôi về.”

“Tiểu Thuần chính là người sinh nhật hôm trước sao?”

“Ừm, chúng tôi là hàng xóm.”

Kỷ Vân Phàm không tiếp tục nói nữa mà khởi động xe, từ nơi này đến bệnh viện Nhân Ái phải đi rất lâu, hai người này rốt cuộc là nghĩ sao mà lại ở đó?

20 phút sau, Kỷ Vân Phàm dừng xe trước cửa bệnh viện, lại không nghe thấy người phía sau có phản ứng gì. Nhìn qua gương chiếu hậu, anh mới phát hiện Kỳ Phong đã ngủ thiếp đi. Cậu tựa vào lưng dựa, mắt nhắm chặt, đầu nghiêng sang một bên ngủ có vẻ rất say.

Nhẹ nhàng lắc đầu không đánh thức cậu dậy, Kỷ Vân Phàm tắt máy xe rồi cũng dựa vào lưng ghế dựa. Không lay Kỳ Phong dậy cũng là vì muốn cho cậu ngủ thêm nữa.

Không biết đã qua bao lâu, Kỳ Phong rốt cuộc tỉnh lại, trong mắt có vẻ mơ màng loang loáng.

Cậu có chút mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi mới ngồi ngay ngắn lại, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi kinh ngạc há hốc miệng, “Ngài Kỷ, sao ngài không gọi tôi dậy, đã muộn thế này rồi!”

“Tôi thấy cậu ngủ say quá.” Kỷ Vân Phàm không để ý lắm mà trả lời.

“Thật xin lỗi, đã khiến ngài lãng phí nhiều thời gian như thế. Lần sau có tới Comet ngài cứ gọi tôi.” Nói xong, Kỳ Phong mở cửa xe bước xuống, cười cười lịch sự nhìn về phía Kỷ Vân Phàm bên kia cửa kính xe đang mở.

Kỷ Vân Phàm cũng không nói tiếp, chỉ cười rồi mở máy chạy xe. Qua gương chiếu hậu anh thấy Kỳ Phong vẫn đứng nhìn theo mãi cho đến khi họ không thể thấy ánh mắt của người kia nữa.

Sau khi về nhà, Kỷ Vân Phàm cũng không muốn ngủ mà quay sang mở máy tính xem lại đĩa CD của Kỳ Phong đưa.

Không thể phủ nhận rằng đây là một bản kế hoạch rất tốt, nếu không kể đến việc Thi Hựu vì cố ý giấu danh tính của công ty thì chương trình này rất hoàn hảo.

Kỷ Vân Phàm lấy làm kỳ quái, xem từ bản kế hoạch này, anh có thể thấy rằng Kỳ Phong được học hành đến nơi đến chốn. Với thực lực như vậy, cậu ta hoàn toàn có thể đi làm ở bên ngoài, vậy thì sao lại chui vào câu lạc bộ đêm làm tiếp viên chứ?

Nếu nhất định phải tìm ra một lý do thì Kỷ Vân Phàm chỉ có thể nghĩ rằng Kỳ Phong rất thiếu tiền. Nếu đúng là như vậy, công việc này đúng là có thể mang lại cho cậu một số tiền lớn mỗi tháng.

Nhưng một người trưởng thành như cậu lại vì sao mà thiếu tiền như vậy? Chẳng lẽ là trong nhà có người bệnh nặng? Hay cậu ta là trẻ mồ côi hoặc gia đình có biến cố lớn?

Đã nghĩ đến rất nhiều lý do rồi lại tự loại bỏ ý tưởng của mình, Kỷ Vân Phàm cảm thấy con người luôn luôn tươi cười đó không thực sự được hạnh phúc. Thế nhưng lúc này đưa cậu về, biểu tình buồn bực của Kỳ Phong lúc đứng ở cửa Comet có khi lại thực sự ẩn dấu việc khó nói gì đó.

Trong lúc Kỷ Vân Phàm còn trầm tư thì di động bất chợt rung lên. Anh xốc lại tinh thần, lúc này mới nhận ra mình đã lãng phí không ít thời gian để nghĩ về một người xa lạ. Vớ lấy điện thoại, thì ra là tin nhắn của Thi Hựu. Có vẻ như mẹ cậu ta bệnh khá nặng, Thi Hựu cũng không thể quay lại đi làm ngay được.

Kỷ Vân Phàm nhìn dòng chữ trên màn hình mà nhăn mặt lại, xin nghỉ một thời gian? Cậu ta có nhầm không? Việc hợp tác cùng Trịnh thị không phải sẽ diễn ra sau 3 ngày nữa sao? Người phụ trách kế hoạch của cả hai bên đều phải có mặt nữa.

Nhanh chóng gọi lại cho Thi Hựu, Kỷ Vân Phàm gần như rống vào điện thoại, “Buổi họp dự án 3 ngày sau cậu cũng định không tới sao?”

“Ấy, nói nhỏ thôi, mẹ tôi vừa mới ngủ. sao muộn thế rồi mà cậu vẫn chưa ngủ hả! Tôi không tới được, ngày mai là cha tôi đi công tác rồi, tôi phải ở nhà chăm sóc mẹ.”

“Vậy dự án kia thì cậu định thế nào?”

“Cậu đi cùng thư ký Lâm đi.”

“Nhưng cô ấy không hiểu về kế hoạch!”

“Vậy tìm Kỳ Phong đi? Bản kế hoạch của cậu ta cậu cũng đã xem rồi mà? Chúng ta còn có thể sửa chữa một vài chi tiết trong kế hoạch của mình nữa.”

“Gặp...Làm sao có thể gặp cậu ta chứ!” Kỷ Vân Phàm bắt đầu nổi nóng.

“Tôi nghe nói nếu có nguyên nhân đặc biệt thì cũng có thể mời họ đi vào ban ngày, vấn đề chỉ là giá cả thôi. Kỳ Phong có vẻ khá thành thạo trong việc lập kế hoạch, hơn nữa cũng tỏ ra có kinh nghiệm. Nghe bảo trước đó không lâu ông chủ Trần thị có mời cậu ta đi làm đại diện sản phẩm nữa.”

“Nhưng nếu Trịnh thị phát hiện ra thân phận của cậu ta thì sẽ gây phiền toái lớn cho chúng ta mất.”

“Không sao đâu, để cậu ta ăn mặc khác đi là được, đảm bảo không bị nhận ra. Cậu cứ nói đó là nhân viên mới tuyển là ổn rồi. Vậy, để tôi hỏi cậu ta giúp cậu nhé?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì cả. Đại thiếu gia của tôi ơi, cứ như vậy đi nhá. Tôi cúp máy đây, bye bye.”

Không đợi hắn nói gì, Thi Hựu đã vội vàng dập máy. Kỷ Vân Phàm trợn mắt nhìn màn hình di động rồi bực bội ném sang một bên.

Chẳng lẽ thực sự phải cho Kỳ Phong tham gia vào dự án sao?

Tuy rằng cậu ta có khả năng đảm nhận việc này, nhưng sau hai lần gặp mặt, Kỷ Vân Phàm lại phát hiện ra bản thân không thể hoàn toàn tin tưởng cậu, nhất là khi anh không hiểu rõ hoàn cảnh của người kia. Thế nhưng nếu Thi Hựu thật không tới được thì cậu ta đúng là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng mà...

Kỷ Vân Phàm chợt phát hiện suy nghĩ của mình bỗng chốc rối loạn, kẻ vốn khôn khéo tháo vát là mình, khi gặp phải người kia liền rối lên như vậy. Anh không hiểu rõ rốt cuộc tại sao lại bối rối như vậy. Chẳng lẽ là vì thân phận đặc biệt của Kỳ Phong, hay là vì người trầm tĩnh như Kỳ Phong có thể dễ dàng lấy được tin nhiệm từ người khác?

Rõ ràng chỉ là một tiếp viên, vậy thì vì cái gì mình lại nảy sinh cảm giác tin tưởng đến mức đó với cậu ta? Kỷ Vân Phàm cũng không rõ nữa.

2. Chương 2

Sau hai tiếng chợp mắt trên sofa trong phòng làm việc, Kỷ Vân Phàm đi thẳng tới công ty; Thi Hựu không đến đúng như đã báo trước khiến cho công việc dồn hết lên vai anh. Tuy rằng quy mô công ty ngày càng được mở rộng, số lượng nhân viên cũng đã hơn trăm người nhưng với những công việc quan trọng thì Kỷ Vân Phàm vẫn phải tự làm mới yên tâm.

Mới sáng ra Kỷ Vân Phàm đã tới văn phòng tiếp tục chỉnh sửa bản thảo kế hoạch hợp tác, vừa lúc làm xong thì di động đổ chuông.

Trên màn hình hiện lên tên người gọi, anh đã có thể tưởng tượng ra việc Thi Hựu muốn nói. Hít một hơi thật sâu, Kỷ Vân Phàm tiếp điện thoại, “Có việc gì? A Hựu hả?”

“Vân Phàm, việc với Kỳ Phong tôi đã thu xếp rồi, 2 ngày này cậu ta sẽ đến thương lượng cụ thể với cậu. Tôi đã đưa địa chỉ rồi, chắc là chiều nay cậu ấy qua đây. Phí dịch vụ ban ngày của tiếp viên tại Comet gấp đôi buổi tối, nhưng vì Kỳ Phong là số một ở đó nên tiền này lại phải gấp ba.”

“Biết rồi, tôi khấu trừ từ tiền lương tháng này của cậu đấy.”

“Cái gì!”

“Là vì cậu lạm chi a, không trừ lương của cậu thì câu từ chỗ nào ra nữa.”

Nhịp điệu bình thản trong giọng nói Kỷ Vân Phàm khiến cho người ở đầu dây bên kia nhin không nổi rên rỉ. Khóe môi Kỷ Vân Phàm cong lên một chút, thấy Thi Hựu không còn việc gì khác thì cúp máy.

Gấp ba cơ à, hai ngày kiếm được 3 vạn, cậu Kỳ Phong này cũng khá thật. Lương giám đốc một tháng của Kỷ Vân Phàm chỉ sợ còn không bằng cậu ta.

Cảm thán một chút trong lòng, Kỷ Vân Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, tay cầm bút tiếp tục hoàn thành bản kế hoạch rồi để sang một bên, lại cầm lấy tài liệu cần ký tên được thư ký đưa vào.

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh. Sau giờ nghỉ ngơi buổi trưa, vừa hoàn thành công việc buổi chiều thì thư ký gọi điện vào báo có một người họ Kỳ tới, vì không có hẹn trước nên không cho cậu tiến vào ngay.

Nghe được thư ký hỏi có nên cho cậu vào gặp hay không, Kỷ Vân Phàm dứt khoát đồng ý, thế nhưng giây phút gác điện thoại thì lại có chút hối hận.

Cái tâm tình tựa như chờ mong này là thế nào?

Trong lúc anh đang mâu thuẫn thì cửa được mở ra, thư ký mang về mặt tươi cười dẫn theo Kỳ Phong tiến đến. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt cùng quần dài màu cà phê thật thoải mái, toát lên dáng vẻ sinh viên.

“Mang cho tôi hai chén cà phê, cảm ơn.” Sau khi nói với thư ký, Kỷ Vân Phàm quay sang gật gật đầu với Kỳ Phong, tùy tiện ra hiệu cho cậu ngồi vào chiếc ghế trước mặt mình.

“Ngài Kỷ, ngài Thi không giải thích sự việc rõ ràng, vậy trước hết ngài có thể nói rõ với tôi không?” Sau khi ngồi xuống Kỳ Phong lập tức mở miệng hỏi, ánh mắt thẳng thắn nhìn phía Vân Phàm, con người sáng sủa xinh đẹp. Ánh mắt như vậy khiến Vân Phàm liếc qua đã nhận ra cậu có hứng thú với việc này. Anh khẽ cười cười nhìn Kỳ Phong, “Cậu có vẻ vui nhỉ.”

Kỳ Phong phì cười, nhìn Kỷ Vân Phàm gật đầu trả lời, “Đúng là như vậy, bị ngài phát hiện rồi.”

“Vì sao?”

“Đây là cơ hội hiếm có, hơn nữa cá nhân tôi cũng rất thích kế hoạch này của công ty.”

Kỳ Phong nói xong thì đánh một cái liếc mắt tinh quái với Kỷ Vân Phàm, vẻ mặt này khiến anh có chút bất ngờ mà gật mình.

Kỷ Vân Phàm hơi hiểu ra vì sao Kỳ Phong có thể lấy được thiện cảm của Thi Hựu dễ dàng như vậy. Con người vui vẻ hoạt bát như vậy quả thật khiến cho người ta bất giác mà muốn thân cận.

Anh nhướn mi gật nhẹ, trong lòng mang theo lo lắng mà giải thích sự việc với Kỳ Phong. Nếu cả Kỳ Phong và Thi Hựu đều bảo rằng không tiết lộ bí mật, vậy trong hoàn cảnh hiện tại tất nhiên cần làm rõ tình huống của dự án.

Vào lúc thư ký mang cà phê tới, Kỷ Vân Phàm cũng vừa giải thích xong mọi chuyện. Kỳ Phong nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hơi cúi mặt suy nghĩ.

Từ góc nhìn của Kỷ Vân Phàm có thể thấy viên mắt dài nhỏ và hàng lông mi đen thật dài. Tuy rằng trông có vẻ không thật nhưng lại mang theo cảm giác đẹp đẽ khác thường, giống như trước mặt anh không phải một người mà là một bức tranh.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi, ngài Kỷ.”

Sau một lúc lâu, Kỳ Phong ngẩng đầu lên. Vẻ tươi cười càng nổi bật hơn, trên mặt lộ biểu cảm nóng lòng muốn thử hết như đứa trẻ chờ ăn kẹo. Kỷ Vân Phàm bỗng cảm thấy đáng vẻ này của cậu rất phù hợp với khí chất.

“Gọi tôi Vân Phàm là được rồi.” Thản nhiên nói một câu, Kỷ Vân Phàm hơi cười với Kỳ Phong đang có chút kinh ngạc, sau đó mở ra bản dự án.

Kỳ Phong nhìn anh một lúc lâu mới cười đồng thời thu lại ánh mắt, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi. Kỷ Vân Phàm nghe được liền ngẩng đầu nhướn mi nhìn cậu, biểu tình gian manh hỏi làm sao.

Khuôn mặt Kỳ Phong vui vẻ, vừa cười vừa giải thích, “Lần trước gặp nhau ở Comet, tôi còn cho rằng Vân Phàm anh là người không dễ ở chung.”

Kỷ Vân Phàm nghe vậy cũng không nhịn được khẽ cười lên, lại nhớ tới lần trước mình sơ ý trước mặt Kỳ Phong, hơi lắc lắc đầu rồi cũng không giải thích gì thêm.

“Tôi cảm thấy chỗ này có thể sửa chữa thêm một chút. Điều khoản như vậy quá khắt khe, đứng trên quan điểm hợp tác hai bên cùng có lợi mà nói thì Trịnh thị sẽ không đáp ứng.”

Sau khi thảo luận một thời gian dài, Kỳ Phong chỉ lên một chỗ trên hợp đồng mà nói với Kỷ Vân Phàm như vậy.

“Nhưng nếu nhượng bộ tiếp thì đối với công ty chúng ta chỉ tang thêm gánh nặng thôi.”

“Đây không phải là nhượng bộ, chỉ là thỏa thuận thôi. Nếu hợp đồng này rất quan trọng đối với công ty thì lại càng cần phải đứng trên góc độ của đối phương mà suy nghĩ, như vậy mới có cơ hội làm ăn lâu dài với nhau.”

“Vậy cậu muốn phối hợp thế nào?”

“So về tài chính thì Trịnh thị có thực lực hơn chúng ta, nhưng so về kỹ thuật máy móc thì hiển nhiên chúng ta có lợi thế hơn. Nếu như vậy thì chúng ta nên đề nghị Trịnh thị tăng thêm tỷ lệ phần trăm của nhập vốn đầu tư, chúng ta lại phụ trách phần vốn tương đương về mảng kỹ thuật, anh thấy sao? Như vậy cả hai bên đều có thể phát huy sở trường của mình, không phải lo sẽ gây ảnh hưởng đến nhau.”

Kỳ Phong nói tới đây thì thật tự nhiên mà ngẩng lên nhìn Kỷ Vân Phàm, vẻ mặt lại càng hưng phấn hơn so với lời nói. Kỷ Vân Phàm có chút kinh ngạc nhìn cậu rồi bắt đầu thực sự đưa ra câu hỏi.

Không thể nghi ngờ là theo khía cạnh hợp tác thì Kỳ Phong là sự lựa chọn tốt nhất. Trước đây Thi Hựu cũng đã nói về vấn đề này nhưng lại không nghĩ đến chuyện tận dụng lợi thế kinh doanh riêng của mỗi bên.

Kỷ Vân Phàm có điều suy ngẫm mà nhìn Kỳ Phong một cái, vẻ tán thưởng không cần nói cũng đã thể hiện ra.

Những người đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm như bọn họ, trải qua đủ loại lừa gạt lẫn nhau cho nên đã quên mất yếu tố quan trọng nhất trong chuyện hợp tác làm ăn.

“Vậy dùng cách của cậu nhé. Kỳ Phong, cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Sau khi quyết định, Kỷ Vân Phàm đột nhiên ngẩng đầu lên tò mò mà hỏi Kỳ Phong một câu.

Kỳ Phong có vẻ ngạc nhiên, lia mắt hỏi lại, “Vì sao lại muốn hỏi tôi cái này?”

Kỷ Vân Phàm nhún vai, “Không có lý do gì đặc biệt cả.”

Kỳ Phong nhăn mày suy nghĩ, đột nhiên như hiểu ra cái gì mà hỏi, “Có phải anh thấy phương pháp của tôi quá ngây thơ không?”

“Không có.”

“Còn nói không có nữa, trên mặt anh đều ghi rõ hết rồi!”

“Thật sự là không có mà, công ty của tôi cần cái ngây thơ đó đó.” Kỷ Vân Phàm nói xong rồi cũng không nhịn được mà cười lên.

Kỳ Phong bấu môi, hai tay khoác trước ngực nhìn Kỳ Vân Phàm nói, “Như vậy, ông chủ nên thưởng cho tôi cái gì đi chứ? Đã đến giờ tan tầm rồi, mời tôi ăn tối đi.”

“Không thành vấn đề.”

“Vừa cười vừa thu dọn tài liệu, Kỳ Vân Phàm mang theo Kỳ Phong đi ra khỏi phòng. Thư ký cũng đang chuẩn bị tan sở khi nhìn đến bọn họ thì có hơi kinh ngạc. Mọi khi không phải giám đốc đều tăng ca sao? Chẳng lẽ hôm nay bị trúng gió phát ốm rồi?”

“Tiểu Lâm, ngày mai lúc Kỳ Phong đến thì cứ để cậu ấy đi vào.”

“Tôi đã biết thưa giám đốc.” Cô thư ký trẻ tuổi cười cười gật đầu với Kỳ Phong, lại nhìn diện mạo đẹp đẽ của cậu mà hơi đỏ mặt lên. Kỳ Phong lại thật tự nhiên quay lại với dáng vẻ tươi cười nhẹ nhõm ban đầu, mang cảm giác thật thoải mái.

Hai người ra khỏi công ty thì ngồi lên xe của Kỳ Vân Phàm. Không hỏi qua ý kiến Kỳ Phong, anh lái xe đi thẳng đến nhà hàng mình hay đi ăn cùng Thi Hựu.

Nhà hàng sang trọng trang trí rất thanh lịch đang không có quá nhiều khách, trong phong ăn riêng cũng rất yên tĩnh. Quản lý vốn đã sớm quen biết với Kỳ Vân Phàm, lúc nhìn đến Kỳ Phong thì mang theo chút bất ngờ.

“Giám đốc Kỳ, ngài gọi đồ ăn giống như mọi khi sao?”

“Không, để vị này gọi món đi.”

“Vâng, mời ngài chọn.”

Quản lý đưa đến trước mặt Kỳ Phong một cuốn thực đơn, cậu mỉm cười nhận lấy, mở thực đơn ra liền gọi vài món.

Những món Kỳ Phong gọi đều là đồ thanh đạm, giá rất đắt nhưng món ăn cũng rất cao cấp. Quản lý vừa ghi lại vừa âm thầm dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu, rõ ràng là thấy cậu thanh niên nhìn có vẻ tầm thường nhưng lại không phải người đơn giản.

Gọi xong đồ ăn, Kỳ Vân Phàm nhìn vẻ tươi cười đắc ý của Kỳ Phong mà nhẹ nhàng lắc đầu.

Kỳ Phong hướng anh nhấp nháy mắt, cười hỏi, “Anh lắc đầu là sao? Thấy tôi xảo trá quá à?”

“Chút tiền ấy không tính là gì, chỉ là tôi thấy cậu thật có kinh nghiệm về mặt này.”

“Ý anh là việc gọi món ăn? Ha ha, tất nhiên là thế rồi, dù sao tôi cũng là số một tại Comet, đi ăn cơm với khách cũng đều là tôi gọi món.”

Nói đến đây, Kỳ Phong hướng về phía Kỳ Vân Phàm vươn một ngón tay lắc lắc rồi mới ra vẻ thần bí nói, “Bình thường chúng tôi cũng không theo khách đi ra ngoài, thế nhưng theo giúp khách dùng bữa là chuyện bình thường nên cũng không cần từ chối. Có thể ăn được thứ tốt, lại có thể nhận được tiền. Việc vui vẻ như vậy sao có thể không đi? Tuy rằng lúc ban đầu tôi cảm thấy việc gọi món ăn thật phiền toái.

Khi nói những lời này, biểu tình của Kỳ Phong thật nhẹ nhàng. Kỳ Vân Phàm lại bắt giác trầm mặt. Không biết vì sao khi nghe Kỳ Phong dùng giọng điệu thoải mái mà kể chuyện đi tiếp khách như vậy, trong lòng anh lại thấy khó chịu. Vì thế, Kỳ Vân Phàm không nói gì mà chỉ nhếch nhếch khóe miệng.

Thông minh như Kỳ Phong ngay lập tức nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Kỳ Vân Phàm. Trên mặt cậu lộ ra nét xấu hổ nhưng rất nhanh lại khôi phục thái độ bình thường.

Yên lặng một lát, Kỳ Phong nhìn thẳng vào Vân Phàm, cười hỏi, “Anh rất để ý chuyện đó sao?”

Cho dù là thái độ trước đó của Vân Phàm đối với cậu rất tốt, nhưng vừa mới nhắc đến Comet thì anh lập tức giận tái mặt. Điều này cho thấy anh rất để tâm chuyện này. Người thức thời đều sẽ giữ im lặng trong trường hợp này, nhưng rõ ràng Kỳ Phong không quyết định như vậy.

Kỳ Vân Phàm hơi nhú nhú mày, hai tay đan lại đặt trên bàn, suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Cậu không thấy ngại sao?”

Những người làm nghề này thường tránh né mới đúng chứ? Nếu có thể không nói tới công việc thì sẽ hết sức lãng tránh chủ đề này.

Vậy mà Kỳ Phong lại có vẻ không để tâm lắm.

Cậu ngắm nghía ly rượu nhỏ trước mặt, mặt thủy tinh sáng bóng tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ dưới ánh đèn vàng cam, ngũ sắc lấp lánh như lưu ly.

“Ừm, lúc ban đầu tôi thật có chút khó chịu, nhưng qua một thời gian thì phát hiện ra nếu cứ chấp nhất như vậy thì không thể nổi tiếng ở nơi như Comet. Hơn nữa, mọi người đều thực sự có tài, chúng tôi dựa vào khả năng của mình để kiếm tiền, vì thế chúng tôi không nghĩ công việc của mình là thấp kém.”

Lời của Kỳ Phong khiến Kỷ Vân Phàm trầm tư. Anh nhớ tới đêm đó Thi Hựu cũng có nói nói tiếp viên tại Comet đều có tài ở lĩnh vực nhất định, mọi người dựa vào mặt nổi bật của mình để tiếp khách.

Có lẽ cái thế giới kia thực sự là một nơi đặc biệt, chẳng qua chính anh chưa có thực sự thưởng thức nó thôi.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Kỷ Vân Phàm trở nên thoải mái hơn. Anh cười cười với Kỳ Phong, nói, “Thật xin lỗi, tôi rất ít khi đo đến những nơi như vậy. Ấn tượng của tôi với câu lạc bộ đêm còn lạc hậu lắm.”

“Ừm, tôi hiểu mà. Nhưng không sao, sau này anh cùng bạn bè đến Comet thử nghiệm là được, đó là nơi rất tuyệt đấy.”

“Nếu có thời gian thì tôi sẽ đi.”

Thấy thái độ có thay đổi của Kỷ Vân Phàm, Kỳ Phong rất vui vẻ, tươi cười xán lạn trên khuôn mặt cũng rực rỡ hơn. Đối với cậu, cái nhìn của Kỷ Vân Phàm có thay đổi không chỉ là với riêng bản thân mà còn với mọi người trong Comet nữa.

Nhân viên nhà hàng bắt đầu dọn đồ ăn ra, sắc hương lan tỏa. Kỷ Vân Phàm liếc nhìn Kỳ Phong một cái, ý là có thể bắt đầu ăn rồi.

Hai người vừa dùng bữa vừa nói chuyện, chỉ ăn cơm nhưng cũng rất vui vẻ. Kỳ Phong và Kỷ Vân Phàm đều là người học nhiều biết rộng, dù nói đến đề tài nào thì cũng có thể tán gẫu vui vẻ.

Kỷ Vân Phàm nhìn con người xinh đẹp bên cạnh, nhớ tới lời nói trước đây của cậu thì cảm khái trong lòng, hỏi, “Bình thường ngoài việc đi làm, cậu còn làm cái gì nữa?”

“Cũng vẫn thế thôi.”

“Ban ngày thì sao?”

“Ban ngày à,” Nói đến chuyện này, Kỳ Phong có chút chần chờ lại mở tròn mắt, cười nói, “Ban ngày ngủ thôi.”

Kỷ Vân Phàm nghe câu trả lời như thế thì liếc mắt nhìn cậu một cái, không nói gì.

Kỳ Phong rút di động ra nhìn giờ, đột nhiên quay đầu lại cười hỏi Kỷ Vân Phàm, “Đúng rồi, sau khi hoàn thành việc của công ty anh có bận việc gì nữa không?”

Kỷ Vân Phàm nghĩ một lúc, gật đầu nói, “Việc của công ty đều đã vào quỹ đạo rồi, gần đây không có việc gì vội cả.”

“Vậy buổi tối ngày mai có thể đi với tôi một chút không?”

Nhìn ra dáng vẻ chờ mong của Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm nhin không được cười lên, trả lời, “Được, đi làm cái gì cơ?”

“Đi đánh billard!”

“Hà?” Kỷ Vân Phàm há hốc miệng nhìn Kỳ Phong. Đi chơi billard? Chuyện này là sao?

Kỳ Phong cười ha ha nói, “ Là thế này, gần đây người xếp số 2 trong Comet khiêu chiến với tôi, tiền đặt cược là thu nhập lần kế tiếp. Tôi đã lâu rồi không chơi billard nên cần luyện tập thêm.”

Kỷ Vân Phàm vừa nghe vừa bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lại nghi hoặc mà hỏi. “Các cậu còn cạnh tranh kiểu này nữa hả?”

“Ừm, chúng tôi có đủ loại thi đấu, vì tiền cược đều khá lớn nên mọi người rất hào hứng.”

“Người kia rất giỏi đánh billard sao?”

“Đúng thế, là cao thủ số một tại Comet đấy. Cậu ta chuyên môn chơi billard với khách.” Tuy Kỳ Phong nói thế nhưng lại không có vẻ gì là lo lắng.

Trần Kỷ Vân Phàm toát ra hắc tuyến, nhăn nhó hỏi, “Nếu đối thủ là cao thủ billard, vì sao cậu còn thi với hắn?”

Kỳ Phong trừng mắt nhìn anh cười nói, “Đề tài thi đấu chọn bằng cách rút thăm thôi. Tuy rằng rất mạo hiểm, nhưng nếu có thể thắng thì số tiền thu về vẫn rất lớn a.”

Rút thăm...Trong lòng Kỷ Vân Phàm xoay đi xoay lại chỉ có câu nói này. Anh yên lặng liếc Kỳ Phong một cái, những tên này thật là vô lý hết sức, một tuần không biết bọn họ kiếm được bao nhiêu tiền a.

“Cậu đã thua bao giờ chưa?” Sau một lúc lâu, Kỷ Vân Phàm nhìn không được hỏi ra vấn đề vẫn giữ trong lòng bao lâu.

Tuy biết Kỳ Phong là nhân viên vận năng tại Comet, nhưng nếu cậu ta việc gì cũng đứng nhất thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ Phong nghe thấy thế thì ý cười trên mặt càng sâu thêm, gật gật đầu nói, “Từ khi gia nhập Comet thì chưa thua bao giờ. Lần duy nhất có người đến khiêu chiến với tôi đã là chuyện của nửa năm trước rồi.”

“Nếu đã như vậy thì tôi đây chỉ có thể liều mình bồi quân tử thôi, vừa đúng lúc được học hỏi kỹ thuật đánh billard của cậu một chút.”

“Nghe được những lời này, xem ra anh chơi billard cũng không tồi nha.”

“Ngày mai cậu sẽ biết đúng không?”

Kỷ Vân Phàm học theo điệu bộ mở mắt trêu đùa của Kỳ Phong, vẻ mặt tinh quái. Hai người nhìn nhau cười, rồi tùy ý chào tạm biệt. Kỳ Phong bắt xe đến Comet, Kỷ Vân Phàm trở về nhà.

Ngày hôm sau khi Kỳ Phong đi làm thì vẫn mặc bộ đồ kiểu sinh viên kia. Kỷ Vân Phàm ngắm cậu một cái liền kêu thư ký đi vào, “Thư ký Lâm, chút nữa cô mang Kỳ Phong đi mua một bộ suit đi.”

“Đã biết, tổng giám đốc.”

Thư ký nói xong đang định ra ngoài thì Kỳ Phong lại mở miệng, “Không cần đâu, Comet có cung cấp suit cho tôi, để ngày mai tôi mặc là được. Chỉ là trang phục có tính phí cho thuê, khoản này cứ tính vào tiền của các anh đi.”

Kỳ Phong nói xong thì cười cười ôn hòa với Kỷ Vân Phàm, vậy mà lại khiến anh lặng đi một giây, chỉ cảm thấy giọt mồ hôi lạnh đang chảy xuống dọc theo trán. Thư ký cũng giật mình ở cửa, một hồi lâu sau mới hồi thần mà nói một tiếng rồi cáo lui.

Công việc buổi chiều rất đơn giản, khi dự án hoàn thành cũng mới chỉ có 4 giờ.

Kỷ Vân Phàm nhìn khuôn mặt vui vẻ của Kỳ Phong tự nhiên cũng thấy trong lòng vui lây. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, anh lại có thể vì một người cao hứng mà cũng thấy cao hứng theo.

Kỳ Phong nhận thấy ánh mắt của anh thì cười hỏi, “Có chuyện gì sao mà cứ nhìn tôi vậy?”

Kỷ Vân Phàm lắc đầu, “Không có gì.”

Kỳ Phong cười cười, cúi đầu nhìn túi hồ sơ thì cảm thấy hài lòng mà đưa tới trước mặt Kỷ Vân Phàm, “Được rồi, tổng giám đốc, mang tư liệu trọng yếu của anh cấp vào cặp đi.”

Kỷ Vân Phàm không nhận được bất cừoi khê, nhận lấy túi hồ sơ cất đi, lại đột nhiên ngẩng lên hỏi Kỳ Phong, “Mấy giờ thì đi chơi billard đây?”

“Tối nay 8 giờ ”

“Vậy trước tiên đi đến nơi này với tôi đi.”

“Ồ? Anh không làm việc sao?”

“Về sớm 2 tiếng thôi, điểm tự do này là đặc quyền của ông chủ, phải không?” Kỳ Vân Phàm cười cười, đứng lên cầm theo chìa khóa xe.

Kỳ Phong gật gù, trong lòng đột nhiên vô cùng tò mò với nơi mà Kỳ Vân Phàm muốn tới. Vốn là cảm thấy cuộc sống của Kỳ Vân Phàm thật đơn giản chỉ là đi từ nhà đến công ty, thỉnh thoảng tham gia một chút tiệc tùng xã giao. Trừ việc công tác ra có lẽ anh chẳng hứng thú với bất cứ cái gì khác.

Kỳ Vân Phàm như vậy nhưng lại trong thời gian làm việc đột nhiên mời Kỳ Phong đi cùng anh đến nơi nào đó. Chỉ bằng việc này cũng đủ để gọi lên hiếu kỳ của Kỳ Phong.

Thần sắc Kỳ Vân Phàm lại không phong phú như Kỳ Phong, mặc dù vẫn cười nhưng lại có chút phức tạp. Trong khi đi ra khỏi văn phòng, Kỳ Phong đã nhận ra Kỳ Vân Phàm có vẻ phân vân. Cậu hơi nhăn mi muốn hỏi thì Kỳ Vân Phàm đã nói chuyện với thư ký.

Kỳ Phong nhìn cạnh mặt của anh, ngoài vẻ anh tuấn đẹp trai và thần sắc thản nhiên còn có cảm giác xa cách do Kỳ Vân Phàm không còn mỉm cười. Kỳ Phong mơ hồ cảm thấy Kỳ Vân Phàm không phải người đơn giản như cậu, anh vốn còn có điều tiềm ẩn chưa bộc lộ.

Ra khỏi công ty, trèo lên xe Kỳ Vân Phàm, Kỳ Phong lại nhìn sang anh phát hiện sắc mặt anh đã mềm mại lại đáng kể.

Kỳ Vân Phàm dẫn cậu vào một trung tâm giải trí cách công ty bọn họ không xa. Tòa nhà cao hai tầng, nhìn từ trang trí bên ngoài thì có thể thấy đã khá lâu rồi. Vẫn chưa đến giờ tan học nên trung tâm giải trí cũng không có nhiều người, Kỳ Vân Phàm dẫn Kỳ Phong vào.

Không biết có phải vì ánh sáng ở bên trong và bên ngoài tương phản khá lớn hay không mà Kỳ Phong cảm thấy sắc mặt Kỳ Vân Phàm sau khi bước vào nặng nề hơn nhiều.

“Vân Phàm, cháu đến rồi. Sao hôm nay rảnh rồi đến sớm thế?” Chủ khu vui chơi có vẻ quen biết Vân Phàm, khi nhìn thấy anh thì vui vẻ ra đón.

Kỳ Vân Phàm thản nhiên cười, chỉ vào Kỳ Phong mà nói, “Vâng, vừa đúng lúc mang theo đồng nghiệp trong công tu tới đây ạ.”

“Thì Hựu không đến cùng cháu à?”

“Gần đây cậu ta nghỉ phép ạ.”

“Tốt, vậy hai người chơi vui vẻ nhé, để ta bảo cháu mang xèng lại cho hai đứa.”

“Vâng.”

Nói chuyện vài câu, ông chủ hướng về phái Kỳ Phong gật đầu rồi xoay người bước đi.

Kỳ Phong nghiêng đầu nhìn theo bóng người nọ, rồi lại quay lại nhìn kỳ vân Phàm hỏi, “Anh thường tới đây chơi à?”

Kỳ Vân Phàm chân chừ một lúc rồi gật đầu, “Ừm, thỉnh thoảng rảnh thì đến chơi một chút.”

“Bất ngờ thật, anh lại thích đi chơi trò chơi.”

Nghe được ý của Kỳ Phong, Kỳ Vân Phàm khẽ thở dài, “Thực sự thì tôi không thích.”

Câu nói kia chìm trong tiếng nhạc của khu giải trí khó có thể nghe thấy, thế nhưng Kỳ Phong nghe được thì hơi nhíu mày, nhìn về phía Kỳ Vân Phàm có vẻ khso hiểu.

Kỳ Vân Phàm không giải thích thêm, cậu bé tại khu vui chơi cầm theo một nắm xèng lớn đi về phía họ, quen thuộc cười kêu to “Anh Vân Phàm.”

Đó là một đứa nhỏ mới khoảng 13, 14 tuổi, bộ dáng thanh tú sạch sẽ, nụ cười xán lạn lại đặc biệt thoải mái.

Kỷ Vân Phàm thanh toán tiền rồi tiện tay bỏ vào ví. Kỳ Phong nhin không được tò mò hỏi, “Ảnh của người trong ví của anh là ai vậy? Có vẻ không phải là anh.”

Cậu vốn không phải người thích đưa chuyện, nhưng vì vẫn cảm nhận được khí tức nặng nề trên người Vân Phàm nên không nhịn được mà hỏi.

Kỷ Vân Phàm quay đầu nhìn cậu, lúc sau mới thản nhiên đáp, “Ừm, là em trai tôi Kỷ Tử Phàm.”

Kỳ Phong nghe vậy thì mỉm cười gật đầu nói, “Hóa ra là anh có em trai. Đúng vậy, từ nhỏ đã có người cùng chơi với mình, cảm giác chắc chắn là rất vui.”

“Ừm.” Kỷ Vân Phàm thấp giọng, có vẻ không có hứng thú lắm với đề tài này. Kỳ Phong cũng không hỏi tiếp nữa nhưng hiếu kỳ trong lòng lại càng tăng thêm.

“Đúng rồi, cậu biết chơi loại trò chơi này không?” Lúc sau, Kỷ Vân Phàm lại chủ động mở miệng.

Kỳ Phong liếc liếc anh, nói, “Tôi rất mạnh đấy.”

“Thật sao?” Chẳng lẽ người này không gì không biết?

“Ha ha, trước kia tôi mê títt mấy trò này, tôi còn cho rằng anh chưa từng trải qua cuộc sống như này cơ.”

“Ồ? Mê đến trình độ nào cơ?”

“Chơi một ngày một đêm, còn cá cược với bạn bè ai thua phải trả tiền. Tôi dựa vào khả năng này mà kiếm được không ít tiền. Thật ra đến bây giờ tôi vẫn rất nhớ khoảng thời gian trước đây.”

Kỳ Phong nói tới đây thì có vẻ thấy mình hơi khoe khoang quá nên đưa tay gãi gãi đầu. Kỷ Vân Phàm thì lại nghe cậu kể tới thất thần, hai mắt mở lớn, miệng há ra mà lại không nghĩ ra cái gì để nói.

Hai người chơi ném bóng rổ, quả thực Kỳ Phong chơi rất giỏi, mới ném hai quả mà máy tính điểm đã ghi lại kỷ lục mới. So với cậu thì Kỷ Vân Phàm lại không có vận khí tốt như vậy.

“Ày, Vân Phàm, cái máy này tính điểm kiểu quái dị lắm. Nếu anh muốn phá kỷ lục thì tìm thử máy thấp hơn một chút chơi thử xem.”

Kỳ Phong biết Kỷ Vân Phàm muốn phá kỷ lục nên bắt đắ dĩ mà cười nói một câu. Kỷ Vân Phàm lại cười lắc đầu, vẫn cố chấp làm động tác ném rổ. Kỳ Phong đành nhún vai, đi chơi thử trò khác. Tuy rằng cậu rất giỏi trò ném bóng rổ này nhưng lại không đặc biệt thích thú.

Chơi đến hơn 20 phút, lúc quay lại cậu thấy Kỳ Vân Phong vẫn tiếp tục ném rổ thì có chút kinh ngạc. Lúc đầu Kỷ Vân Phàm là vì muốn chứng tỏ khả năng mà khiêu chiến với điểm cao nhất, nhưng dần dần, về mặt anh đổi sang cố chấp cùng kiên định.

Trò chơi ném rổ nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng nếu ném liên tục thì cánh tay phải dùng rất nhiều sức. Trên mặt Kỷ Vân Phàm đã phủ một tầng mồ hôi, hơi thở cũng bắt đầu hỗn loạn.

Kỳ Phong quay đầu nhìn anh, khuôn mặt anh tuần kia có thật nhiều cảm xúc khó lý giải. Nôn nóng, quật cường, không cam lòng, chán nản, thật nhiều phức cảm hòa vào cùng lúc đến mức khó phân biệt.

“Đô đô” Trên máy truyền đến tiếng chuông nhắc nhở, cuối cùng tái bóng “Roạt” một tiếng liền rơi vào giỏ. Kỷ Vân Phàm dừng lại, trên tay nổi rõ hai hàng gân xanh.

Điểm anh đạt được rất cao, đã vượt qua cả a Kỳ Phong nhưng so với kỷ lục của máy thì vẫn kém 80 điểm.

Xung quanh có không ít người trẻ tuổi đứng nhìn, trên mặt đầy kinh ngạc có lẽ vì chưa bao giờ thấy “chú” nào lại vừa vui vẻ vừa cố chấp chơi ném bóng như Kỷ Vân Phàm.

Kỳ Phong nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ bên tai, “Điểm trên máy này đã nhiều năm nay chưa có ai vượt qua được mà.”

Ngay khi Kỷ Vân Phàm lại có vẻ muốn ném tiếp, Kỳ Phong kéo tay hắn lại, nghiêng đầu nói, “Vân Phàm, đừng quên là đã hứa tối đi đánh billard với tôi rồi đấy. Anh mà ném tiếp thì tối nay khỏi cầm cơ.”

3. Chương 3

Kỷ Vân Phàm hơi ngẩn người, đôi mắt mở to như vừa mới tỉnh dậy sau giây phút thất thần. Anh quay đầu, khuôn mặt kín mồ hôi có vẻ mệt mỏi. Kỳ Phong biết mệt mỏi kia không chỉ vì 30 phút ném bóng liên tiếp mà còn vì lý do khác nữa.

“Thật có lỗi, tôi...”

Kỷ Vân Phàm muốn giải thích nhưng vừa mở miệng thì Kỳ Phong đã ngắt lời: “Xin lỗi cái gì chứ. Được rồi, vẫn còn ít xèng ở đây, chúng ta đi chơi cái khác đi.”

Nói xong cũng mặc kệ phản ứng của đám đông, Kỳ Phong kéo tay Kỷ Vân Phàm bước đi, cảm thấy bọn họ không nên ở lại chỗ cái máy ném bóng tồn xèng kia. Điểm trên cái máy đó thực quá đặc biệt.

Kỳ Phong là một người mẫn cảm, lại thêm rèn luyện trong công việc khiến cậu dễ dàng nhìn ra tâm tình của một người từ biểu hiện của họ.

Chơi đùa xe và Gundam một lúc, Kỳ Phong phát hiện Kỷ Vân Phàm thực sự không có năng khiếu ở mấy trò chơi này, lại càng chứng minh lời nói thâm lúc này của anh không phải chỉ là nói đùa.

Kỷ Vân Phàm quả thật không thích chơi trò chơi.

Thế nhưng vì sao anh không thích chơi nhưng lại thường xuyên đến trung tâm giải trí, lại còn vừa đứng trước máy ném bóng rõ là ném xèng chơi không ngừng?

Kỳ Phong cảm thấy cậu không thể tìm ra đáp án cho vấn đề này.

Sau khi rời khỏi trung tâm giải trí bọn họ đi ăn cơm chiều. Kỳ Phong chọn nhà hàng ở ngay gần trung tâm vui chơi trong một khách sạn nhỏ, thể nhưng rất sạch sẽ lại đông đúc, người tới ăn rất nhiều.

Chọn lấy một vị trí trong góc, trên đầu quạt điện lắc lắc thổi từng đợt gió tuy rất nhẹ nhưng vẫn mát. Kỷ Vân Phàm thấp đầu nhìn mặt bàn không nói câu nào, cũng không biết được anh đang nghĩ cái gì.

Kỳ Phong nhìn chằm chằm một hồi lâu, cuối cùng chủ động gợi chuyện trước, “Đúng rồi, bình thường anh ở nhà hay làm việc gì?”

Kỷ Vân Phàm nghe được, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, khoe miệng hơi nhếch mà trả lời, “Xem phim hoặc là tập thể hình.”

“Hóa ra anh cũng thích xem phim sao, xem thể loại nào?”

“Phim điều tra trinh thám, phim hành động mạo hiểm hoặc phim kinh dị đi.”

“Giống tôi rồi, chúng ta có sở thích như nhau. Anh xem series ‘The Saw’ chưa?”

“Đương nhiên là rồi, series này sao có thể bỏ qua được.”

“So với ‘Resident Evil’ thì sao?”

“Rõ ràng là ‘The Saw’ hay hơn nhiều.”

“Đúng là anh cũng nghĩ vậy nhỉ...”

Hai người nói chuyện về điện ảnh, cuối cùng càng nói càng mở rộng chủ đề. Chỉ một lúc không để ý, không khí nặng nề xung quanh Kỷ Vân Phàm đã dần dần biến mất.

Kỳ Phong nhìn khuôn mặt anh xuất hiện vẻ sinh động thì vui mừng nở nụ cười.

Ăn xong rồi đi ra khỏi khách sạn, Kỳ Phong giang tay hít một hơi thật sâu, đón lấy cơn gió thổi qua thân thể mà cảm thấy thật thoải mái.

Kỷ Vân Phàm đứng bên nhìn cậu khẽ cười, tâm tình đã hồi phục như ban đầu.

“Tốt lắm, Vân Phàm, đã đến lúc thể hiện khả năng billard của anh rồi.” Nghiêng đầu cười cười, Câu nói mang ẩn ý của Kỳ Phong khiến Kỳ Vân Phàm có chút kinh ngạc mà nhú mày.

Kỳ Phong vẫn tiếp tục cười mà không đáp lại vẻ nghi vấn của Kỳ Vân Phàm, cậu đứng lên đi về phía trước.

Lên xe của Kỳ Vân Phàm, Kỳ Phong nói cho anh địa chỉ của phòng đánh billard, sau đó anh khởi động xe.

Gió ngoài cửa sổ lùa vào mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ nhõm. Kỳ Phong mang tâm tình vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt luôn luôn kéo theo ý cười tự nhiên.

Âm thanh Kỳ Vân Phàm đột nhiên vang lên trong không gian yên ắng của thùng xe, “Kỳ Phong, vừa rồi cảm ơn cậu.”

Anh biết Kỳ Phong suy nghĩ cái gì. Nếu không phải nhờ lời nói của cậu, có khi giờ này anh vẫn đang đứng ném rổ trong khu vui chơi. Sự việc kiểu như vậy chưa từng xảy ra trước đây.

Trước kia Thi Hựu đi cùng thường không nói gì mà mặc kệ anh nổi điên lên ở đâu đó, cũng có khi cậu ta cũng cùng anh làm trò điên rồ. Nhưng đó là vì Thi Hựu biết rõ anh muốn dùng trò chơi để xả ra một chút cảm xúc đặc biệt trong lòng. Nhiều năm như thế trôi qua, chỉ ở nơi đó anh mới có thể thoải mái phát tiết.

Về Tử Phàm, và về những suy nghĩ đã qua.

Kỳ Phong quay sang phía anh, lấy tay chống lên cửa xe mà dựa đầu, nhướn mày nói, “Không cần cảm ơn, nếu như anh không ngại thì thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của tôi đi. Người như anh mà cố chấp với một trò chơi như vậy, tôi nghĩ hẳn là có nguyên nhân.”

Cậu biết lấy mức độ thân quen của mình và Kỳ Vân Phàm mà nói thì vấn đề này không thật sự thích hợp. Thế nhưng Kỳ Phong lại cảm thấy nếu Kỳ Vân Phàm đồng ý đưa cậu đi chơi ở trung tâm giải trí thì đó chính là một loại tin tưởng.

Kỳ Vân Phàm trầm mặc một lúc, ánh mắt nhìn thẳng về đằng trước, thấp giọng nói, “Em trai tôi đã mất trong một kỳ thi đại học. Khu vui chơi kia là nơi nó thường hay đến, điểm kỷ lục trên máy ném bóng cũng chính là của nó, cho đến giờ đã là 7 năm.”

Thanh âm của Kỳ Vân Phong rất nhẹ, cuối cùng bị gió thổi đi mà biến mất trong không khí. Trong xe lập tức rơi vào lặng im nặng nề, ngay cả người thông minh như Kỳ Phong cũng không biết phải nói gì vào thời khắc này.

Cậu ngơ ngác há miệng nhìn Kỳ Vân Phàm, nhưng lại không thể thốt ra một chữ nào.

Cho dù cậu đã nghĩ đến kỷ niệm kia không phải thứ tốt đẹp gì nhưng vẫn không ngờ đến sự thật như vậy.

Kỳ Phong cúi đầu, trong lòng nghĩ tới chuyện gì mà nhếch lên khóe miệng cười cay đắng, “Ông trời là như vậy đấy, chẳng kể đến tình cảm của chúng ta mà cướp đi người quan trọng nhất.”

Kỳ Vân Phàm không nói tiếp, chỉ cười khổ gật đầu.

Có những thời điểm khi đã mất đi rồi người ta mới ý thức được rằng vết thương trong lòng mình không thể lành được nữa, thế nhưng vẫn liều mạng và sửa chữa. Vì thế mỗi lần anh đi tới trung tâm vui chơi thực ra chỉ càng làm mình lún sâu hơn thôi.

Kỳ Phong không tiếp tục hỏi nữa. Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bộ dáng Kỳ Vân Phàm lúc nói câu vừa rồi khiến cậu có chút đau lòng. Kiểu khôi phục bộ dáng bình tĩnh nhanh như vậy, thực ra chỉ là giả vờ mà thôi. Kỳ Vân Phàm không muốn lộ ra mặt yếu ớt của mình trước người khác.

Đến phòng chơi billard, hai người ai cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi nữa. Nhìn nhau cười, họ liền bắt đầu đánh bóng.

Kỳ Vân Phàm quả thật rất mạnh, đánh đến 2 ván đều là anh thắng. Hơn nữa, mỗi khi Kỳ Phong cho rằng bóng sẽ không lọt lỗ thì trái bóng lại chậm rãi ghi điểm.

“Vân Phàm, anh đúng là khéo giấu tài thật. Nhìn anh chơi bóng tôi sẽ cho rằng anh là tuyển thủ chuyên nghiệp đấy.” Mắt thấy Kỳ Vân Phàm lại ghi điểm chốt ván, Kỳ Phong lộ ra vẻ mặt đầu hàng.

Kỷ Vân Phàm cười cười, để phục vụ viên lại xếp bóng một lần nữa, bản thân thì tung một ánh mắt quyền rũ với Kỳ Phong, “Sao nào, có muốn đi theo học tôi không? Cam đoan cậu sẽ thắng.”

“Đương nhiên rồi. Nếu tôi thắng, phí phục vụ lần này khỏi cần trả.”

“Thật sao? Vậy tôi lời to rồi.”

“Ha ha, tôi càng kiếm được nhiều hơn.”

Kỳ Phong cười nói xong thì cúi người xuống chuẩn bị phát bóng, đang muốn đẩy thanh đánh bóng thì thấy cổ tay chợt nóng lên. Hơi thở của Kỷ Vân Phàm đột nhiên phả lại từ phía sau.

Ngay sau đó, tiếng nói mang ý cười nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, “Phát bóng cũng phải có kỹ xảo, tuy cậu phát bóng không sai, thế nhưng có thể khiến bóng bật ngược lại...”

Sau một âm thanh ngắn gọn, Kỷ Vân Phàm nắm tay Kỳ Phong, dùng sức đẩy thanh cơ.

Bóng trắng “Cách” một tiếng va vào đám bóng nhiều màu. Lực đánh được sử dụng vừa đủ liền đánh tan những quả bóng kia, ngay lập tức có hai quả thuận lợi rơi vào lỗ.

“Làm sao vậy?” Kỷ Vân Phàm buông tay Kỳ Phong ra nhưng không đứng dậy ngay mà cười khẽ hỏi một câu.

Hơi thở của anh phả bên vành tai Kỳ Phong, độ ẩm trên thân thể xuyên qua trang phục mà truyền lại. Trong nháy mắt, nhu tình như nước truyền tới từ anh khiến Kỳ Phong hoàn toàn thất thần.

Kỷ Vân Phàm đứng thẳng dậy, cười mà nhìn Kỳ Phong. Trong ánh mắt chứa 3 phần giảo hoạt 6 phần thực tâm, còn 1 phần cực nóng thì chính anh cũng không nhận ra.

Kỳ Phong chậm rãi đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu rồi mím môi cười: “Đúng là đánh như vậy tốt hơn.”

“Đúng vậy, thử đánh một gậy kết thúc đi, vị trí đó không khó khăn lắm đối với cậu.”

“Xem ra phát bóng đúng là rất quan trọng.”

Kỳ Phong tiếp tục đánh ba quả. Khi đến quả thứ tư, cậu vừa định đẩy cơ thì lại bị Kỷ Vân Phàm nắm lấy cổ tay.

“Lệch góc rồi, cúi thấp xuống chút nữa, như thế.” Tay của anh hơi chuyển hướng gậy nhưng lại làm cho góc độ đánh bóng hoàn toàn thay đổi.

Kỳ Phong càng cúi người xuống thấp hơn, nhắm quả bóng trước mặt mà đẩy cơ. Bóng trắng chậm rãi lăn về phía trước đập vào bóng màu, bóng màu thông thả trượt đi rồi nhẹ nhàng rơi vào lỗ.

Kỳ Phong đứng thẳng dậy, về mặt sùng bái nhìn Kỷ Vân Phàm cười hỏi, “Hồi trước anh học chuyên ngành gì trong đại học vậy?”

Có thể tính toán góc độ một cách chính xác như thế thì chắc hẳn Kỷ Vân Phàm phải được đào tạo theo chuyên ngành.

Kỷ Vân Phàm thấp giọng cười, nghiêng nhiên nói, “Đương nhiên là học kinh tế.”

“Vậy là anh luyện tập rất nhiều sao?”

“Ừ, hồi học đại học thường chơi, bây giờ lúc rảnh rỗi cũng đánh với Thi Hựu.”

“Thật là người không thể nhìn tướng mạo. Vân Phàm, anh vượt quá dự đoán của tôi đấy.”

Kỷ Vân Phàm giảo hoạt cười, tư thái nhàn nhã dựa vào bàn đánh bóng, nhìn Kỳ Phong nói, “Sao đây, cảm giác bị đánh bại có phải rất khó chịu không?”

Kỳ Phong lại không chút nào để ý, lắc đầu cười nói, “Như vậy thì tôi mới có động lực để phấn đấu, lần sau chắc chắn sẽ đánh thắng anh.”

Nghe những lời này, Kỷ Vân Phàm cùng cười với Kỳ Phong, tiếp tục chơi đánh bóng.

Hai người chơi đến lúc Kỳ Phong muốn đi Comet mới dừng lại. Kỳ Phong hô to thoải mái, còn nói giỡn với Kỷ Vân Phàm, “Hôm nào làm việc mệt mỏi, anh cứ đến Comet chơi mấy ván billard tiếp viên ở chỗ chúng tôi.”

Một câu nói mà khiến Kỷ Vân Phàm đang uống nước mà suýt nữa phun ra, cuối cùng nước sặc vào yết hầu, ho một lúc lâu.

Kỳ Phong lại ở một bên cười lẩn lộn, tiếng cười vang trong không khí tán đi thật xa.

“Vậy tôi đi trước đây.” Đứng ở ven đường, Kỳ Phong phát tay với Kỷ Vân Phàm, xoay người vẫy taxi.

Kỷ Vân Phàm đứng dựa vào xe của mình nhìn theo dáng Kỳ Phong. Trong bóng đêm, hai vai cậu trông thật gầy yếu, còn cả thắt lưng nhỏ kia cũng không bằng nam sinh cùng tuổi. Anh nhớ tới khi nãy gần như ôm lấy cậu khiến Kỷ Vân Phàm cảm nhận được vẻ đơn bạc của Kỳ Phong.

Một tháng cậu ta kiếm được nhiều tiền vậy cơ mà, chẳng lẽ không nuôi nổi chính mình? Kỷ Vân Phàm rất tự nhiên mà nghi vấn. Chẳng lẽ thật sự như anh đoán, Kỳ Phong có điều gì khó nói sao?

Ở bên đường, Kỳ Phong leo lên taxi thì cũng không quay lại mà hướng anh vẫy vẫy tay. Kỷ Vân Phàm cười cười, gật đầu với Kỳ Phong rồi nhìn theo chiếc xe taxi đi xa dần.

Xoay người lên xe vừa nhồi xuống thì di động của Kỷ Vân Phàm vang lên. Nhìn cái tên lấp lóe trên màn hình, anh thở dài tiếp điện thoại. Tiếng cười của Thi Hựu nhanh chóng truyền đến bên tai, “Vân Phàm, dự án hẳn là soạn thảo xong rồi đi?”

Nghe được giọng nói vui vẻ của cậu ta, Kỷ Vân Phàm không thể nén nổi mà châm chọc, “Xong từ lâu rồi, không có cậu công việc lại hoàn thành tốt hơn mới chết, có khi cậu phải tự kiểm điểm lại một chút đi chứ?”

“Ha ha, đó là vì Kỳ Phong quá lợi hại thôi, cậu tin tưởng mắt nhìn người của tôi rồi đi.”

“Kỳ Phong lợi hại thì có liên quan gì đến cậu? Đừng có nói như kiểu vì cậu nên cậu ấy mới tài giỏi như vậy có được không?”

“Đáng ghét, Vân Phàm cậu nhất định phải cướp công của tôi như thế sao?”

Nghe giọng nũng nịu làm dáng của Thi Hựu, sau lưng Kỷ Vân Phàm dâng lên từng trận khí lạnh. Anh vội vàng ngừng vui đùa, lại đổi về giọng nghiêm túc mà hỏi, “Được rồi đừng náo loạn nữa, bác gái làm sao rồi?”

“Hôm nay khá hơn nhiều rồi, sốt cũng đã lui. Nhưng tinh thần của mẹ vẫn chưa tốt lắm nên tôi còn phải chăm sóc thêm vài ngày.”

“Tôi biết rồi, cậu cứ yên tâm chăm sóc cho bác đi.”

“Tốt, vậy dự kia giao lại cho các cậu.”

“Cậu yên tâm đi.”

Kỷ Vân Phàm ngừng cuộc gọi, vừa nhìn màn hình vừa cong cong khóe miệng rồi thoải mái nhấc chân ga, khởi động xe.

Về đến nhà, Kỷ Vân Phàm tắm rửa sạch sẽ rồi nhàn nhã mà ngồi trên sofa bật TV lên.

Căn phòng của anh nằm ở khu trung tâm, nhà bên là của bạn thân kiêm chiến hữu Thi Hựu. Lúc trước vốn hai người định ở chung, nhưng vì Kỷ Vân Phàm nói rằng không cho phép Thi Hựu mang phụ nữ lạ về nhà, mà cái tên Thi Hựu kia không có người ôm ấp[1] thì không chịu được. Hai người tranh luận một trận cuối cùng quyết định ở riêng.

Sau nghĩ lại thấy như vậy càng tốt, dù sao cũng chỉ là cách vách, muốn tìm người kia cũng rất dễ dàng mà bản thân lại có không gian riêng tư.

Trong lúc tiện tay chuyển kênh trên TV, Kỷ Vân Phàm lại nhớ đến quãng thời gian vừa trải qua cùng với Kỳ Phong, nhân thân đen bóng xinh đẹp lại dịu dàng của cậu không ngừng hiện lên trước mắt.

Đến lúc này anh mới nhận ra tuy hai người mới quen biết một thời gian ngắn nhưng Kỳ Phong đã để lại ấn tượng thật sâu. Từ đáy lòng, Kỳ Vân Phàm rất thích ở bên cậu. Cảm giác bên cạnh Kỳ Phong rất dễ chịu mà đặc biệt.

Kênh tài chính và kinh tế đang tiếp sóng chương trình ba ngày trước, sinh viên hai trường đại học thương mại nổi tiếng nhất cùng tranh luận về vấn đề thị trường kinh tế hiện nay có phù hợp với tình hình trong nước hay không. Trên bục tranh biện đều là những người rất tài giỏi đến mức có chút không hợp với tuổi.

Khi màn ảnh dừng trên một tuyển thủ, Kỳ Vân Phàm kinh ngạc nhận ra hình dáng quen thuộc đó chính là của Kỳ Phong!

Cậu mặc trên người đúng bộ đồ đi làm ngày hôm đó, đeo một đôi kính viền vàng. Mái tóc vốn đen nhánh lại biến thành màu nâu nhạt, hoàn toàn khác biệt với ấn tượng ngày thường của cậu.

Kỳ Vân Phàm chắc chắn đó chính là Kỳ Vân mà không phải chỉ là người giống người.

Kỳ Phong vẫn thể hiện khả năng tư duy rõ ràng mà trật tự như từ trước đến nay, lãnh đạo đội tranh biện của trường toàn thắng. Sinh viên lên tranh biện được hoan hô như muốn nổ hội trường.

Kỳ Vân Phàm nghe được giọng nói kích động của bình luận viên tại hiện trường, “Thật quá lợi hại, Chu Thanh Ngạn không làm hổ danh hiệu sinh viên xuất sắc nhất của đại học K, hôm nay cậu đã thể hiện thật xuất sắc. Cậu từ bỏ cơ hội được giữ lại làm nghiên cứu sinh mà lại lựa chọn tốt nghiệp ngay chắc hẳn sẽ khiến cho các giáo sư đại học K cảm thấy đáng tiếc...”

Kỳ Vân Phàm kinh ngạc nhìn Kỳ Phong trên TV được một đám sinh viên sùng bái vây quanh, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại cái tên vừa nghe được. Là Chu Thanh Ngạn mà không phải Kỳ Phong.

Kỳ Phong bị vây ở giữa cười thật vui vẻ, ý cười tản ra từ đáy mắt.

Kỳ Vân Phàm nhớ trước kia anh từng hỏi Kỳ Phong ban ngày thường làm gì, cậu lại trả lời là ngủ. Kỳ Phong chưa từng nói về chuyện riêng, kể cả khi Kỳ Vân Phàm đã kể hết về em trai đã mất của mình thì cậu vẫn lừa dối anh.

Trong lòng Kỳ Vân Phàm tràn ngập cảm giác khó nói. Anh tắt TV, ngửa đầu dựa vào lưng ghế sofa. Hóa ra Kỳ Phong là sinh viên giỏi nhất của đại học thương mại K, bảo sao cậu có thể lập nên bản kế hoạch hoàn mỹ như thế.

Vậy mà cậu lại lừa dối mọi người, một bên đóng vai tấm gương sinh viên tốt, bên kia lại là tiếp viên số một thiên tài của câu lạc bộ đêm.

Kỳ Vân Phàm cảm thấy chút ấn tượng tốt đẹp và cảm giác tin tưởng mới có được với Kỳ Phong cứ như vậy mà mất đi cùng với sự lừa gạt của cậu. Cái cảm giác này khiến anh thật đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Phong đúng giờ trình diện trước Kỳ Vân Phàm, vẫn bộ dáng tóc đen, không mang kính mắt như trước. Trên người là một bộ suit vừa vặn, nhìn qua có cảm giác như một tay lão luyện thương trường.

Từ lúc gặp mặt ở văn phòng cho đến khi lên xe, Kỳ Vân Phàm không nói dù chỉ một câu với Kỳ Phong. Anh trước sau vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng không thay đổi, bộ dáng lãnh đạm khiến Kỳ Phong nhăn mày không hiểu làm sao.

Mãi cho đến lúc hai người bước vào cửa tập đoàn Trịnh thị, Kỳ Vân Phàm mới thản nhiên nói, “Nếu thấy người quen nào thì cũng không cần ngạc nhiên. Dự án hôm nay không phải chỉ có người của chúng ta và Trịnh thị đến nghe.”

“Được, tôi đã biết.”

Kỳ Vân Phàm mang theo Kỳ Phong bước vào phòng họp. Những người khác đều đã đến nhưng thật may mắn là không có khách của Comet ở đây.

Hội nghị bà về dự án tiến hành rất thuận lợi, dù là Kỳ Vân Phàm hay Kỳ Phong đều lưu loát giải thích các câu hỏi. Giám đốc của Trịnh thị rất vừa lòng với kế hoạch của bọn họ liền ngay lập tức quyết định quan hệ hợp tác giữa hai bên.

Những người ngồi nghe xung quanh cũng liên tục phát ra thanh âm khen ngợi. Một vài vị tiền bối trên thương trường còn rất hứng thú với Kỷ Vân Phàm, lại nói anh tìm được trợ thủ tốt như vậy hết như hổ thêm cánh.

Kỷ Vân Phàm cũng chỉ thản nhiên cười, một chút hồi đáp khách sáo cũng không nói. Kỳ Phong đứng thẳng bên người anh, ánh mắt trong vắt không nhìn ra được tâm trạng.

Bước ra khỏi tòa nhà nơi vừa ký kết hợp đồng với Trịnh thị, Kỷ Vân Phàm xoay người nói với Kỳ Phong, “Thù lao của cậu tôi sẽ cho người gửi vào tài khoản. Nếu không còn việc gì khác thì tôi về công ty trước.”

Nói xong, anh liếc mắt nhìn Kỳ Phong thấy cậu có chút chần chừ, trong đầu lại luân phiên xuất hiện hai hình ảnh. Chu Thanh Ngạn tự tin đến chói mắt trên TV kia, rồi lại là Kỳ Phong tao nhã tài trí của Comet đã ở bên anh 2 ngày.

“Vân Phàm, có chuyện gì xảy ra sao?”

Ngay lúc Kỷ Vân Phàm xoay người, Kỳ Phong bèn kéo tay áo anh, trên mặt vấp trợn nhẵn của bộ suit truyền đến cảm giác lạnh lùng. Cậu nhả mồm nhìn về phía Kỷ Vân Phàm vẻ khó hiểu.

“Không có gì cả.”

“Không có gì là sao, bỗng dưng anh đổi thái độ khiến tôi không thể chấp nhận được!”

“Vì sao lại không thể chấp nhận? Vì tôi là khách của Comet?”

“Không phải, tôi...”

Kỳ Phong trợn mắt muốn nói gì đó nhưng nhìn đến tầm mắt lạnh lẽo của Kỷ Vân Phàm thì chợt không thốt ra được lời nào. Vì sao lại để ý cái nhìn của anh đối với mình như thế? Rõ ràng anh chỉ là một trong nhiều khách hàng mà bản thân thì vốn chưa bao giờ để ý cái nhìn của họ. Nhưng mà...

Kỳ Phong không biết vì sao mình lại nôn nóng bất an như vậy, nhưng cậu không muốn mất đi một người bạn tri kỷ như Vân Phàm, đây là nếu như Vân Phàm cũng coi cậu là bạn bè.

“Chu Thanh Ngạn, tôi không thể chịu nổi kẻ giả dối che đậy thân phận thật mà còn ra vẻ vô tội trước mặt tôi, nhưng tôi biết mình cũng không có tư cách yêu cầu cậu dùng chính danh để đối mặt cùng tôi, cho nên tôi lựa chọn cách xa cậu.”

Kỷ Vân Phàm nói một hơi rồi không nhìn Kỳ Phong mà quay đi. Sắc mặt Kỳ Phong nháy mắt trắng nhợt đi, lui lại vài bước mà kinh ngạc nhìn Kỷ Vân Phàm, bộ dáng không dám tin khiến cho người ta thấy đau lòng.

“Anh đã xem buổi tiếp sóng hôm qua rồi sao?”

“.....”

“Thực xin lỗi, ngài Kỷ. Tôi có lý do riêng của mình. Nếu anh đã không thể chấp nhận thì tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi đi trước.”

Kỳ Phong nói xong thì xoay người bỏ đi, dáng người đơn bạc cùng với giọng nói yếu đuối khiến Kỷ Vân Phàm thấy trong lòng co rút đau đớn.

Nếu biết trước sẽ chìm đắm như vậy thì thà từ trước không rơi vào, ít nhất còn có thể giữ tỉnh táo.

Lúc bước lên xe, Kỷ Vân Phàm tự nhủ như vậy.

“Vân Phàm, việc hợp tác với Trịnh thị OK hả? Tốt quá.”

“Cậu về rồi đấy à.”

“Ừ, mẹ tôi khỏe hẳn rồi. Ày ày, hợp tác với Kỳ Phong rất thoải mái hả?”

Ngày đầu tiên trở về làm việc, Thi Hựu vác cái mặt cười kỳ quái xán lại gần Kỷ Vân Phàm, nhưng khi nhìn đến sắc mặt lạnh lẽo của anh thì cứng người lại, cảm thán hỏi, “Ày, cậu có làm sao không?”

“Trở lại rồi thì chuẩn bị đi công tác đi, đừng có tưởng cả ngày được ăn chơi nhảy múa như thế. Việc hợp tác với Trịnh thị đã chính thức bắt đầu rồi, cậu có rảnh thì mau đi giám sát công trình.”

“Cậu cùng Kỳ Phong...xảy ra vấn đề gì vậy?”

“Bọn tôi thì có cái gì được? Quan hệ khách hàng chấm dứt thì tất nhiên là chẳng còn quan hệ gì nữa.”

“Vân Phàm, cậu không nhận ra là đang tự lừa mình dối người à?”

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói cái gì.”

“Haiz...” Thi Hựu khoa trương thở dài, liếc mắt nhìn Kỷ Vân Phàm đang cắm mặt xem văn kiện một cái rồi ra khỏi phòng.

Lúc đầu Thi Hựu mang Vân Phàm đi Comet cũng là có mục đích riêng.

Lớn lên với nhau từ bé tới lớn, vừa nhìn đến Phong Kỳ thì Thi Hựu đã biết cậu có thể khiến cho con người đậm mặt là Vân Phàm phải chú ý.

Vân Phàm lúc nào cũng rất cố gắng, nhưng là do một nguyên nhân rất đặc biệt. Nhiều năm nay, áp lực phải luôn gắng sức đã ép anh đến cực hạn. Có lẽ chính anh cũng không phát hiện sức ép này sẽ có ngày khiến Kỷ Vân Phàm bùng nổ, trở nên cố chấp, đáng sợ, không để ý đến bất cứ ai khác.

Mà đây chính là vấn đề khiến Thi Hựu – đồng bọn kiêm chiến hữu của anh – lo lắng nhất.

Ngày nào đó một tháng sau, Thi Hựu lao vào phòng Kỷ Vân Phàm đúng lúc kết thúc giờ làm việc buổi chiều.

“Vân Phàm, sau buổi tiệc rượu tối nay cậu có rảnh không? Đi Comet.”

“A Hựu, tôi không rảnh. Gần đây công việc rất gấp, cậu còn muốn chơi bởi nữa sao?”

“Làm gì có. Giai đoạn một đã hoàn thành trong buổi chiều hôm nay rồi, cả tháng hung hục làm việc như vậy, cũng cần giải trí một chút mới phải chứ.”

“Vậy thì cũng đừng đi Comet, về ngủ sớm một chút cũng tốt.”

“Nhưng đã lâu rồi tôi chưa gặp Tiểu Thược...”

Thi Hựu bày ra vẻ thương tâm muốn chết giống như Kỷ Vân Phàm cố ý chia rẽ hấn và bạn gái vậy. Nhìn bộ mặt của cậu ta, Kỷ Vân Phàm bất chợt rung mình một trận.

“Vậy cậu đi một mình đi, tôi muốn về nhà.”

“Này, cùng đi đi, đi với tôi cho vui.” Thi Hựu quyết tâm sử dụng hết khả năng, bám riết lấy không tha.

Kỷ Vân Phàm bị hấn ta quần đến phát bực, ném bút trong tay đi mà ngược lên mắng, “Cậu....”

Anh vừa mở miệng đã bị Thi Hựu nhảy vào, “Cứ coi như cậu đồng ý rồi nha. Nửa tháng trước tôi đã gọi điện đặt chỗ rồi, hôm nay tiền sảnh thuộc về Kỳ Phong đấy.”

Vừa nghe đến tên cậu, mặt Kỷ Vân Phàm lập tức lạnh đi, “Tôi không muốn nhìn thấy cậu ta.”

“Tôi bảo này, lúc đó các cậu có vấn đề gì thế?”

“Chẳng có gì cả. Được rồi, tôi đi theo cậu là được, cậu đừng hỏi gì nữa.”

Thi Hựu nghe vậy thì nhún vai, hiểu được việc Kỷ Vân Phàm không muốn nói thì mình cũng chẳng thể ép, vì thế liền dài giọng đáp một câu.

Thi Hựu rời đi, Kỷ Vân Phàm mỗi một tựa vào ghế, trong đầu miên man lúc có lúc không nghĩ đến một người.

Sau lúc chia tay Kỳ Phong lần trước không biết cậu có xảy ra việc gì không. Kỷ Vân Phàm luôn cảm thấy không khí quanh cậu vô cùng nặng nề, nếu không cậu cũng chẳng cần phải nói dối việc học tại nơi tốt như đại học thương mại K.

Lắc lắc đầu cố gắng quên đi Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm ký lên tập hồ sơ cuối cùng trên bàn. Việc hợp tác với Trịnh thị diễn ra vô cùng thuận lợi, nhưng Kỷ Vân Phàm tự biết việc này càng suôn sẻ thì anh càng dễ nhớ tới Kỳ Phong.

Trong lần hợp tác này, nơi nào cũng lưu lại bóng dáng của cậu.

Sau giờ tan tầm, anh cùng Thi Hựu tới tham gia tiệc sinh nhật thiên kim tiểu thư Trịnh Uyển Quân, con gái rượu của tổng giám đốc Trịnh. Lễ sinh nhật vô cùng lớn, gần như tất cả thương nhân nổi danh đều được mời tới. Điều càng khó tránh khỏi là bọn họ thế mà lại gặp được người không nghĩ tới.

Giám đốc tập đoàn cảng biển Vương Chí Cao chính là người đó.

Tập đoàn cảng biển và công ty Vân Phàm cùng hoạt động trong một ngành. Vương Chí Cao là một kẻ nham hiểm, những năm qua dựa vào thủ đoạn thấp kém mà chen vào top 50 công ty lớn mạnh nhất.

Vốn công ty của Vân Phàm không xung đột gì với bọn họ, nhưng do từng đoạt lấy từ tay họ cơ hội hợp tác với Trịnh thị nên Vương Chí Cao có vẻ vẫn ghi hận trong lòng.

Wương Chí Cao nâng một ly cocktail tiến đến trước mặt Kỷ Vân Phàm, trên mặt lộ ra điệu cười âm hiểm.

Kỷ Vân Phàm nhíu nhíu mày nhìn hắn, đang định tùy tiện nói vài câu rồi đi thì Vương Chí Cao đột nhiên ghé sát lại, nói, “Giám đốc Kỷ, thật không ngờ kế hoạch hợp tác của các cậu cùng Trịnh thị lại do một thằng nhóc tiếp viên thực hiện đây.”

Những lời này của hắn đầy vẻ châm chọc. Kỷ Vân Phàm nhăn mày, liếc mắt ý bảo Thi Hựu đang nổi đóa không nên xúc động, lại lạnh nhạt nói, “Dự án là do tôi cùng A Hựu làm, mẹ cậu ta bị ốm nên không thể tham dự buổi ký kết mới phải tìm người tạm thay thế. Về phần thân thế của người kia có vẻ không liên quan lắm đến chuyện này.”

“Ha ha, giám đốc Kỷ thật khéo nói. Vậy ý của cậu là, dù tôi đi tìm người kia hỏi thì cũng không khai thác được cái gì?”

“Đúng thế, cậu ta chỉ dựa theo những thứ tội dạy để nói lại thôi.”

“Xem ra thiên tài Kỳ Phong cũng không phải chỉ là danh hão, kế hoạch như vậy chắc chắn người bình thường không học nổi.”

Vẻ giả dối trên mặt Vương Chí Cao khiến Thi Hựu nổi lên cảm giác buồn nôn. Cậu ta cúi đầu uống một ngụm rượu, thầm hy vọng cuộc nói chuyện này mau chấm dứt.

“Ngài Kỳ và ngài Thi có vẻ đã lâu không đi Comet, chắc chắn không biết đến hoạt động đặc biệt tối nay đâu nhỉ?”

Thấy Kỷ Vân Phàm phớt lờ mình, Vương Chí Cao liền chuyển đề tài, điệu cười tà ác lại sâu thêm vài phần.

“Ý của giám đốc Vương là?” Kỷ Vân Phàm nhăn mày hỏi, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. Thi Hựu đứng một bên cũng cảnh giác nhìn hướng Vương Chí Cao.

“Ha ha, hôm nay vị tiếp viên hạng nhất kia rao bán lần đầu tiên của mình a, ai trả giá cao thì được ngủ với cậu ta một đêm. Việc hay ho như vậy chắc hẳn hai ngài đây phải biết chứ?”

[1] Chỗ này là chém Nguyên văn là .

4. Chương 4

“Ông nói cái gì?” Kỷ Vân Phàm nghe Vương Chí Cao thì trợn trừng mắt, chén rượu trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất. Anh hướng mắt về phía Thi Hựu thì thấy vẻ mặt cậu ta cũng là không thể tin nổi.

“Hừ, làm việc tại cái nơi đó mà cong giả vờ thanh cao. Ông đây tìm hần một tháng mà nhất định không bán, bây giờ chẳng phải cũng vì tiền mà bán thân đó sao? Giám đốc Kỷ, cho dù hần có là thiên tài đi chăng nữa thì chỉ sợ sau đêm hôm nay, công ty các ngài cũng sẽ không nhờ hần đến đóng thế nữa chứ?”

Vương Chí Cao nói xong thì cười lạnh vài tiếng rồi bỏ đi.

Kỷ Vân Phàm giật mình nhìn theo hần một lúc lâu sau hồi thần, anh vẫn không thể tin được những gì mình vừa nghe. Kỳ Phong với ánh mắt trong suốt cùng nụ cười xinh đẹp kia bán thân ư?

Làm sao có thể như thế? Cậu tuyệt đối không phải loại người vì tiền mà bất chấp tôn nghiêm như vậy.

“Nhất định là có chuyện thì Kỳ Phong mới phải làm thế!” Thi Hựu cắn răng nói một câu, tùy tiện đặt y rượu vào khay trên tay người phục vụ đi ngang qua.

“Cũng không chắc, có lẽ chúng ta đều bị bề ngoài đơn thuần của cậu ta lừa thôi.” Không hiểu vì sao Kỷ Vân Phàm đột nhiên nhớ tới chuyện Kỳ Phong che giấu thân phận thật.

“Không thể nào. Toàn bộ nhân viên ở Comet đều rất thích Kỳ Phong. Nếu cậu ta chỉ có vẻ ngoài đơn thuần thì không thể nào lừa gạt được họ.”

“Nói không chừng là bọn họ bắt tay với hần lừa gạt chúng ta?”

“Vân Phàm! Rốt cuộc thì cậu làm sao thế?”

“Chẳng sao hết....” Thấp giọng rên một câu, cuối cùng Kỷ Vân Phàm vẫn không có cách nào nói ra chuyện thân phận khác của Kỳ Phong.

Anh nhắm mắt lại không nhìn Thi Hựu nữa, tay bóp chặt lấy chén rượu.

“Vậy tôi đi hỏi Tiểu Thước sự tình một chút.” Thi Hựu buồn bực nói, không thêm để mắt đến Kỷ Vân Phàm mà xoay người chạy về phía cửa lớn khách sạn. Kỷ Vân Phàm ở phía sau vẫn nghiêng chặt hai mí mắt, khuôn mặt lộ vẻ khó chịu.

Bản nhạc du dương lan truyền trong đại sảnh lại truyền vào tai, mọi người bắt đầu khiêu vũ xung quanh nhân vật chính của buổi tiệc, tiếng cười của cô vang lên đầy hạnh phúc. Kỷ Vân Phàm xoay quanh nhìn đám người một lúc rồi cũng đi ra khỏi hội trường.

Chạy xe về phía đại học K, Kỷ Vân Phàm không thể hiểu rõ cảm giác trong lòng. Toàn bộ tâm trí anh bị ý nghĩ muốn gặp Kỳ Phong xâm chiếm nhưng cũng không biết phải nói gì sau khi thấy mặt. Bọn họ ở chung chưa mới chỉ có 2 ngày, Kỷ Vân Phàm cũng chưa hiểu biết nhiều về Kỳ Phong. Anh phải lấy tư cách gì để can thiệp vào việc của Tử Phong đây?

Tuy thế, từ sâu trong đáy lòng, anh biết bản thân không thể nào mặc kệ, không để ý tới Kỳ Phong dù cho cậu có lừa dối hay chọc giận anh.

Đại học K đối với Kỷ Vân Phàm cũng không phải là nơi xa xôi. Trước kia khi còn học đại học anh thường đến gần đó chơi đùa. Đổ xe ở ngoài cổng, Kỷ Vân Phàm nhìn đồng hồ trên cổ tay thấy mới có 8h30, hần là Kỳ Phong chưa đến Comet.

Cần nhắc trong lòng một lúc, anh đi vào phòng bảo vệ hỏi chỗ ở của Chu Thanh Ngạn. Quản lý ký túc xá đưa mắt có ý hỏi anh thì Kỷ Vân Phàm gãi đầu gãi tai tự xưng là láng giềng của Chu Thanh Ngạn, anh mới từ nước ngoài trở về thì thấy cậu xuất hiện trên TV nên mới muốn đến gặp.

“Lúc này hần là cậu ta đang ngủ. Cậu lên nhìn thử phòng 503 xem.”

“Cám ơn bác.”

Cười cảm tạ, Kỷ Vân Phàm đi lên lầu. Trên hiên truyền đến tiếng cười đùa giòn của các nam sinh khiến anh nhớ tới thời mình còn học đại học cũng vui vẻ thoải mái như vậy.

Tầng năm có vẻ yên lặng hơn hần so với những tầng dưới, cửa các phòng đều mở nhưng lại không có tiếng ồn. Kỷ Vân Phàm đi đến trước cửa phòng 503, nhìn qua đã thấy Kỳ Phong đang ngủ thật say trên giường. Bộ dáng của cậu khác hẳn so với trên TV ngày hôm đó, tóc cũng không được nhuộm.

“Anh là....”

Đột nhiên có tiếng người nói phía sau Kỷ Vân Phàm. Anh quay người lại thì thấy một nam sinh rất cao, đáng vẻ nhã nhặn mang mắt kính, có vẻ như cậu ta vừa từ toilet đi ra.

“Tôi là bạn của Chu Thanh Ngan, hôm nay đến thăm cậu ấy.”

“Bạn? Tôi chưa nghe cậu ấy nói đến bao giờ.” Nam sinh nghi hoặc nhíu mày nhưng vẫn lịch sự mời Kỷ Vân Phàm vào phòng.

Phòng ở đôi được thu dọn rất sạch sẽ. Trên bàn học của Kỳ Phong chỉ có sách và cặp kính mắt, ngoài ra không còn gì khác; trên bàn nam sinh kia cũng chỉ có một chồng sách tham khảo.

“Tôi vừa trở về từ nước ngoài, thấy cậu ta thi đấu tranh biện trên TV thì mới biết là sinh viên đại học K.” Kỷ Vân Phàm cố nhỏ giọng mà nói với nam sinh kia.

Thấy anh có vẻ chỉ hơn Kỳ Phong vài tuổi, đáng vẻ lại đứng đắn đàng hoàng nên cậu sinh viên liền tin lời Kỷ Vân Phàm.

“Anh tới không đúng lúc lắm, ít nhất phải tới 10 giờ cậu ta mới dậy cơ.”

“Ngày nào cậu ấy cũng ngủ như vậy à?”

“Ừm, ban ngày thì đi học đi làm, đến tối lại vào bệnh viện chăm sóc chị gái cho nên không có thời gian ngủ, cả ngày chỉ có lúc này cậu ta mới tranh thủ được một lúc.”

“Chị cậu ấy bị bệnh sao?” Kỷ Vân Phàm kinh ngạc hỏi, giả bộ như quen biết chị của Kỳ Phong.

“Bị máu trắng đã hai năm rồi. Các bác sĩ đều khuyên cậu ta bỏ cuộc nhưng cậu ấy vẫn không chịu.” Nói đến đây thì nam sinh nhìn về phía Kỳ Phong, trong mắt có một tia đau lòng.

Kỷ Vân Phàm không hỏi tiếp nữa, trong lòng nặng nề đến không thở nổi. Hóa ra ngày đó anh đoán không sai, vì vậy Kỳ Phong mới có thể cảm thấy ông trời luôn luôn cướp đi những người quan trọng nhất của họ.

“Anh uống nước không?” Hai người trầm lặng không nói gì một lát thì cậu sinh viên hỏi Kỷ Vân Phàm.

Kỷ Vân Phàm lắc đầu, tầm mắt bất giác dừng trên người Kỳ Phong đang nhíu mày ngay cả trong giấc ngủ.

“Tôi có buổi thuyết trình phải đi trước, anh cứ ngồi đợi ở đây đi.”

“Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Nam sinh nói rồi cầm lấy một tập tài liệu trên bàn chạy ra ngoài, tiếng bước chân nhẹ như không có. Kỷ Vân Phàm nhìn tên cậu trên cuốn sách, Nghiệp Vũ Dao.

Sau khi Nghiệp Vũ Dao đi xa, Kỷ Vân Phàm lại ngồi trên ghế nhìn Kỳ Phong.

Sắc mặt của cậu kém hơn nhiều so với lần trước, tay đặt bên ngoài chăn để ngang ngực, thân thể hơi cong lên giống như tư thế tự bảo vệ khi thiếu cảm giác an toàn.

Kỷ Vân Phàm nhớ tới biểu tình bi thương trên mặt cậu ngày đó khi bị anh vạch trần thân phận. Lúc ấy chắc hẳn cậu đang tự oán trách bản thân không có năng lực cứu chị gái.

Làm thuê, lại đi làm ở Comet đều chỉ vì cô, nếu như vậy tối nay cậu bán mình hẳn cũng là vì...

Nghĩ tới đây, Kỷ Vân Phàm không thể ngồi nổi. Anh đứng bật dậy, nhíu mày nhìn Kỳ Phong một cái rồi đi ra khỏi phòng.

Trong khoảnh khắc đóng cửa lại, anh nghe được tiếng xoay mình của Kỳ Phong.

Ngồi lại trong xe, bật đèn pha rồi nổ máy, mặc dù bóng đêm trong đại học K mang theo cảm giác dễ chịu nhưng Kỷ Vân Phàm phát hiện bản thân không có cách nào bình tĩnh lại được.

Anh muốn giúp đỡ Kỳ Phong nhưng rồi lại phát hiện ra bản thân không biết phải lấy thân phận gì để đưa tay ra với cậu đây. Kỷ Vân Phàm từ trước tới nay không phải kẻ thích xen vào việc của người khác nhưng mỗi lần việc có liên quan đến Kỳ Phong đều khiến anh nôn nóng.

Đột nhiên nhớ tới hôm đó Thi Hựu nói anh tự lừa mình dối người, cũng hiểu được ý của cậu ta. Anh không biết phải đối mặt với tình cảm xa lạ của bản thân thế nào nên mới lựa chọn lùi bước.

Có lẽ bắt đầu từ đêm đó, cặp mắt trong suốt của Kỳ Phong đã khiến hình bóng cậu in sâu trong tâm trí anh.

Đó cũng là duyên phận giữa người với người.

“A Hựu, cậu ở đây làm gì?”

Oh, Kỷ Vân Phàm bước vào Comet. Đại sảnh đã có rất nhiều khách với đủ loại tâm tình. Thi Hựu một mình một người ngồi bên cái bàn tròn uống rượu.

“Cậu đến rồi.” Nhìn thấy Kỷ Vân Phàm, Thi Hựu uể oải mở miệng.

“Ừm.”

“Vương Chí Cao nói thật. Đêm nay Kỳ Phong công khai rao bán đêm đầu.”

:Nguyên nhân thì sao?”

“Không rõ, nghe bảo là vì tiền.”

“Tiểu Thược bảo vậy?”

“Ừ, cậu ấy cũng không biết làm sao, Kỳ Phong không giải thích với bất cứ ai.”

Đang nói chuyện thì sân khấu phía trước đại sảnh bật đèn sáng rực, dàn ông ngồi bốn phía tức thì hào hứng cổ vũ. Âm nhạc vang lên, Kỳ Phong trong bộ sơ mi đen cổ khoét sâu và quần bó sát, mang theo một nụ cười đậm nhạt bí ẩn mà bước ra. Một thân đều là đồ đen khiến cậu thoát nhìn càng có vẻ gầy nhỏ.

“Đã để mọi người đợi lâu, chủ lực Kỳ Phong của chúng tôi ngày hôm nay rao bán đêm đầu tiên. Giá khởi điểm là 5 vạn.” MC ăn mặc đồ rực, lời nói kích thích một tràng bùng nổ dưới khán đài. Đám đàn ông mang vẻ mặt háo sắc bắt đầu tranh nhau ra giá.

Thi Hựu nắm chặt tay, tức giận đến mức á khẩu không nói nổi câu nào.

“100 vạn, còn ai trả giá nữa không? Tôi đến tới 3, nếu không hôm nay quyền sở hữu Kỳ Phong thuộc về giám đốc Vương.”

Không biết qua bao lâu, tiếng nói trên sân khấu khiến Thi Hựu giật mình tỉnh lại. Vương Chí Cao đứng bên một cái bàn cách bọn họ không xa đang đặc ý nhìn về phía này.

Những người khác tuy đều lộ ra biểu hiện thất vọng nhưng cũng hiểu được bỏ ra đến 100 vạn cho một đêm với tiếp viên là hành động điên rồ. Hơn nữa, quy định bất thành văn của Comet là một khi bắt đầu bán thân thì những lần trả giá sau này sẽ càng ngày càng thấp. Vì thế, rất nhiều người chấp nhận chờ tới lần tiếp theo của Kỳ Phong, thậm chí là lần sau nữa.

Ánh mắt Kỷ Vân Phàm dán chặt vào thân ảnh chìm trong ánh đèn sân khấu của Kỳ Phong. Cậu vẫn luôn mỉm cười, thế nhưng trong đôi mắt ánh sắc tím vẫn thấp thoáng hiện ra tâm trạng sợ hãi.

“Một, hai...”

“200 vạn!”

Thanh âm đột nhiên vang lên khiến toàn đại sảnh kinh sợ. Vẻ tươi cười đặc ý trên mặt Vương Chí Cao đột ngột chuyển sang dữ tợn. Hần cấu giận trùng sang phía Kỷ Vân Phàm cùng với Thi Hựu đang há hốc miệng đứng bên cạnh.

“Oa, là giám đốc Kỷ sao, người trẻ tuổi thật đúng là bốc đồng a, từ khi khai trương đến giờ Comet còn chưa từng có ai trả đến 200 vạn đâu. Còn ai muốn ra giá cao hơn không?”

Giọng chói tai của MC qua micro truyền đi trong không gian, Kỳ Phong đứng trên đài ngạo nhiên mở trừng hai mắt nhìn sang.

Sắc mặt Kỳ Phong vốn ửng hồng nháy mắt trắng bệch đi, cậu kinh ngạc nhìn Kỷ Vân Phàm giống như đang thấy một người hoàn toàn xa lạ.

“Một, hai, ba. Đêm đầu tiên của Kỳ Phong đã thuộc về ngài Kỷ. Mời hai người lên phòng cao cấp trên lầu.”

MC mang vẻ mặt tươi cười khiến Thi Hựu muốn nôn, lời tay Kỳ Phong đang ngơ ngẩn đến trước mặt Kỷ Vân Phàm rồi đẩy mạnh cậu vào lòng anh.

“Anh điên rồi sao Vân Phàm. 200 vạn đấy, công trình của chúng ta phải làm sao bây giờ?” Sau khi đám người thất vọng xung quanh đã tản ra, Thi Hựu giật lấy cổ áo Kỷ Vân Phàm mà hỏi, Kỳ Phong biểu tình cứng ngắt lạnh lùng đứng một bên.

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Bắt lấy tay Thi Hựu, Kỷ Vân Phàm kéo theo Kỳ Phong đi về hướng thang máy. Thi Hựu nhìn theo bọn họ, tức giận mà đá lẩn cái ghế Kỷ Vân Phàm vừa ngồi.

Theo sự dẫn dắt của Kỳ Phong, bọn họ đi vào gian phòng đôi xa hoa. Hai người không nói dù chỉ một câu, Kỳ Phong chỉ lẳng lặng đi trước mà không nhìn lại phía Kỷ Vân Phàm. Anh chỉ yên lặng đi theo cậu, ánh mắt tựa như vô ý mà rơi vào trên cái cổ trắng nõn đến kỳ lạ nổi bật trên cổ áo đen.

Vào phòng, Kỳ Phong bắt đầu cởi quần áo. Kỷ Vân Phàm thấy hai tay cậu run rẩy, nhưng từ chỗ anh lại không thể thấy được vẻ mặt của Kỳ Phong; vì thế Kỷ Vân Phàm liền đi qua, đặt tay lên đè lại đôi tay đang rung lên của cậu.

“Đừng cởi, anh trả tiền không phải để được ngủ với em.” Kỷ Vân Phàm không để ý đến anh mất kinh ngạc của Kỳ Phong khi nghe anh nhẹ giọng nói câu kia. Anh đến bên quầy bar nhỏ tự rót cho mình một ly rượu.

“Anh nói vậy là ý có ý gì?” Kỳ Phong phong kinh ngạc hỏi Kỷ Vân Phàm, ánh mắt trong sáng nhiễm thoáng cần một làn sương mù, thanh âm trầm trầm khiến Kỷ Vân Phàm đau lòng.

“Anh đã đến trường em. Em làm vậy là vì chị gái phải không.” Sau một lúc yên lặng, Kỷ Vân Phàm không nhìn Kỳ Phong mà bình thản nói ra, anh sợ phải thấy vẻ mặt tràn ngập đau thương của cậu.

“Người Vũ Dao nói đến là anh sao.....Vì sao anh phải làm như vậy?” Kỳ Phong ngẩn người, khó khăn hỏi.

Sau khi cậu tỉnh dậy nghe Nghiệp Vũ Dao miêu tả lại hình dáng người đã tới, lập tức Kỳ Phong nghĩ đến Kỷ Vân Phàm. Thế nhưng cậu không thể nghĩ ra vì sao Kỷ Vân Phàm lại làm vậy.

“Kỳ Phong, đến làm tại công ty của anh đi, nơi này không hợp với em đâu. Tiền chữa bệnh của chị gái em chúng ta sẽ cùng giải quyết.”

Sau khi uống một hớp rượu lớn lấy dũng khí, Kỷ Vân Phàm nói ra lời mà chính anh cũng không thể tin được. Anh không thể không quan tâm tới cậu bé mới quen biết không lâu này.

“Đừng đùa nữa.Tôi biết nơi này không hợp với mình, nhưng tôi muốn tự kiếm tiền mà không cần nhờ vả ai khác. Ngài Kỷ, nếu không muốn lãng phí 200 vạn thì nên vui vẻ với tôi một chút rồi về đi.”

Giọng nói Kỳ Phong mang vẻ lạnh lẽo không giống bình thường. Cậu đi tới bên Kỷ Vân Phàm đoạt lấy ly rượu, ngẩng đầu hôn anh. Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, Kỷ Vân Phàm đẩy cậu ra, “Không phải anh thương hại em mà là anh muốn giúp em.”

“Chúng ta quen biết nhau bao lâu chứ? Anh có lý do gì mà giúp tôi?”

“Anh không muốn nhìn một nhân tài như em phải gục ngã.”

“Ha ha, ngài Kỷ, tôi không tuyệt vời như ngài tưởng đâu, chỉ dựa vào vẻ ngoài này thì làm sao mà ngài biết được những gì tôi đã làm trước kia? Cha mẹ qua đời từ khi tôi và chị còn nhỏ, vì muốn cho tôi được đi học mà chính chị tự nguyện bỏ học đi làm ở quán bar, rồi lại làm bảo mẫu cho nhà người ta nữa. Vậy mà tôi dùng tiền chị đưa cho đi ra ngoài tiêu phí, không hề biết trân trọng chị. Anh muốn biết vì sao tôi mới từng này tuổi mà cái gì cũng có thể làm được ư? Đó là vì trước kia tôi còn làm nhiều hơn thế. Tôi trốn chị đi chơi, lại vì bị kích thích mà ngay từ khi học trung học đã tới quán bar đồng tính chơi ba người rồi. Anh cho rằng hôm nay là lần đầu tiên của tôi sao? Từ lâu đã không còn rồi, lên giường với ai cũng như nhau cả.”

Kỳ Phong gào lên như con thú nhỏ bị sập bẫy. Cậu tuôn ra hết những bí mật giấu kín ở nơi sâu nhất, tất cả những thứ Kỳ Phong không muốn nhớ đến nữa giờ phút này bị chính cậu lấy ra. Nếu không phải vì đi tìm cậu hồi năm thứ 2 trung học mà chị bị tai nạn xe cộ, sợ rằng đến bây giờ Kỳ Phong vẫn chơi bời lêu lổng như vậy.

Bởi vì từ khi còn nhỏ đã thiếu tình yêu của cha mẹ nên Kỳ Phong đổ lỗi tất cả những bất hạnh của mình lên người chị gái chỉ lớn hơn cậu 12 tuổi, tự cho rằng chị phải làm tất cả cho mình là đương nhiên, bản thân thì buông thả tất cả.

Trước kia Kỳ Phong đúng chuẩn hình mẫu thiếu niên hư hỏng, ngày ngày uống rượu, đánh nhau, thậm chí kéo bè kéo đảng đi trấn lột của học sinh khác. Để miêu tả con người cậu khi đó chỉ có thể dùng câu làm xằng làm bậy.

Cho tới khi bị gọi đến bệnh viện, nhìn chị gái sắc mặt trắng bệch được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, Kỳ Phong mới ý thức được những việc mình làm là vô lý đến thế nào.

Sau đó, Kỳ Phong quyết định bắt đầu lại lần nữa. Vốn là một đứa trẻ thông minh, lần này cậu học rất nhanh, cũng quyết định đi làm công ở bên ngoài và gánh vác trách nhiệm chăm sóc chị. Nhưng tram suy ngàn tính, Kỳ Phong cũng không thể tưởng tượng được ngay khi cậu đỗ vào đại học thương mại K hàng đầu cả nước thì chị đã sắp phải chết.

Đợi đến khi Kỳ Phong phát hiện ra bệnh của chị gái thì đã muộn mất 2 năm. Vào năm thứ 3 đại học, Kỳ Phong bắt đầu cuộc sống hai mặt lúc thì là học trò giỏi giang trong trường, khi lại là nhân viên tại Comet.

Dựa vào dung mạo và tài năng của cậu, Kỳ Phong nhanh chóng trở thành số một tại Comet. Tại đây cậu quen biết thêm nhiều người gần tuổi, cũng biết thêm cảnh ngộ gian khổ của họ.

“Em bán mình không phải vì bệnh của chị gái, vốn em đã biết cô ấy không thể chữa được nữa. Là vì việc khác liên quan đến cô ấy phải không?” Kỷ Vân Phàm không tiếp tục đào sâu chuyện của Kỳ Phong mà lại lái sang vấn đề khác.

Kỳ Phong mệt mỏi cong khóe môi, ánh mắt mờ mịt trôi về phía bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ.

“Chị tên là Thanh Phong. Nguyên vọng lớn nhất cuộc đời chị là được nhìn thấy lá phong chuyển đỏ vào mùa thu, vì thế tôi muốn vào sinh nhật chị tháng sau thì đưa chị đến Canada, thế nhưng tất cả tiền tôi kiếm được đều dùng để mua thuốc, chẳng còn thừa lại bao nhiêu”

“Em lấy tên Kỳ Phong ý là muốn cầu nguyện cho cô ấy sao?”

“Ừ.”

Nói tới đây, Kỳ Phong nâng tay lau vội giọt nước sắp tràn nơi khóe mắt. Cậu hít sâu một hơi, bước qua nắm chặt tay áo Kỷ Vân Phàm dẫn anh đến bên giường rồi tiếp tục cởi áo.

Kỷ Vân Phàm không cử động mà dùng ánh mắt thương xót lặng yên nhìn Kỳ Phong. Ngay khi cậu hoàn toàn cởi bỏ áo thì mới cúi đầu hôn lên. Nụ hôn này dịu dàng mà cũng nóng bỏng, đầy tình cảm lại đồng thời biểu đạt sự tôn trọng đối với Kỳ Phong.

Kỳ Phong được cảm giác che chở trân trọng này khiến cho cảm động mà khóe mắt nóng bừng. Cậu chủ động hôn sâu thêm, tay mạnh bạo kéo mở thắt lưng Vân Phàm.

Kỳ Phong muốn giải phóng bớt cảm giác áy náy và tự trách dồn nén suốt mấy năm qua của mình đối với chị, Trong mắt người khác, cậu luôn là kẻ mạnh mẽ độc lập thế nhưng chỉ có chính cậu mới biết mình muốn được quan tâm biết bao nhiêu.

Nhiều năm qua, chỉ có chị mới thấy được con người thật đằng sau lớp mặt nạ của cậu, lại thực sự quan tâm tới cậu bất kể cậu có nhận ra mong mỏi này hay không.

Bị đè lại trên giường, Kỳ Phong vươn tay ôm chặt lấy cổ Kỷ Vân Phàm, có hơi sợ hãi việc sắp xảy ra. Lời cậu nói lúc trước cũng không phải sự thật, đây vẫn là lần đầu tiên Kỳ Phong lên giường với người khác.

Động tác của Kỷ Vân Phàm rất ôn nhu, thân thể hai người tiếp xúc truyền đến nhiệt độ cũng như từng phản ứng nhỏ nhất của đối phương. Kỳ Phong run nhè nhẹ khiến cho Kỷ Vân Phàm phát hiện ra lời nói dối

lúc này của cậu. Vì thế, dù bản thân anh cũng không có kinh nghiệm nhưng Kỷ Vân Phàm cũng cố gắng khiến cho Kỳ Phong thấy thoải mái nhất.

Hôn một nụ hôn ôn nhu đến mức tưởng như có thể xoa dịu cả linh hồn, Kỷ Vân Phàm trải dài ra khắp thân thể Kỳ Phong cho đến khi thân hình mỏng manh của cậu phủ đầy vết đỏ rải rác như hoa hồng. Nhiệt độ cơ thể dần dần tăng cao cùng cảm giác động tình xa lạ dường như nuốt trọn lấy tâm trí cậu. Bàn tay Kỷ Vân Phàm dường như có ma lực, đôi tay kia vuốt ve tới đâu thì da thịt ở đó râm ran như bị châm.

“Còn dám nói dối anh rằng em có kinh nghiệm, có kinh nghiệm mà còn sợ đến mức này sao?” Kỷ Vân Phàm thấp giọng thở dài, ánh mắt đau xót nhìn Kỳ Phong rồi cúi xuống hôn lên khóe mắt mang lệ.

Mới nhìn đến ánh mắt đã có thể khiến cho người ta đau lòng như thế. Cậu nhóc này, rốt cuộc còn giấu bao nhiêu chuyện thương tâm nữa?

Kỳ Phong muốn cười. Nhiều năm qua cậu đều dùng nụ cười để kiên cường đấu tranh, vậy nhưng ở trước mặt Kỷ Vân Phàm cậu lại cười không nổi.

“Nếu có thể lừa được anh thì em đã thấy dễ chịu hơn rồi.”. Giọng nói mang theo âm thanh nghèn nghẹn, Kỳ Phong miễn cưỡng cong khóe miệng, hai chân chủ động mở ra quần lấy thất lưng Kỷ Vân Phàm.

Kỷ Vân Phong cúi người xuống, ma sát dục vọng đã đứng thẳng của cả hai vào nhau. Cảm giác đó rất kỳ diệu, đều là hai người đàn ông mà lại có thể nảy sinh khoái cảm với nhau.

Kỷ Vân Phàm hôn lên cổ Kỳ Phong, thanh âm vì động tình mà trở nên khàn khàn, “Anh cũng không có kinh nghiệm gì, nếu làm em đau thì cũng đừng trách anh.”

Kỳ Phong vì câu nói này mà đỏ bừng mặt mũi liền kéo kéo tai Kỷ Vân Phàm lộ ra bất mãn. Kỷ Vân Phàm trầm trầm cười, hút mạnh cổ cậu một cái khiến Kỳ Phong bị đau mà hét to một tiếng.

“Kỳ Phong, rời khỏi Comet đi.” Đưa tay cầm lấy nơi đó của Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm vừa xoa nắn vừa dùng tiếng nói trầm khàn quyen rũ dữ dội cậu.

Có lẽ đưa ra yêu cầu như vậy vào thời khắc này là kiểu lợi dụng đáng khinh bởi lúc này cậu không còn tỉnh táo để đáp lại nữa. Cảm giác khó chịu khiến Kỳ Phong dựa gần vào nơi ấm áp theo bản năng. Dù sao thì Kỷ Vân Phàm cũng không thấy làm sao, chỉ có tranh thủ cơ hội tốt thế này thì hẳn mới chắc chắn chiếm được Kỳ Phong.

“Được.....Rời khỏi Comet.” Kỳ Phong ôm lấy cổ anh, miệng hé mở bật ra câu trả lời mà anh muốn.

Tay Kỷ Vân Phàm lại cử động nhanh hơn, từng cơn sóng kích tình bao phủ Kỳ Phong, cũng lấp đầy cả hai người họ đến tận khoảnh khắc chờ đợi cuối cùng.

“A!” Sau một tiếng thét cao, Kỳ Phong phóng ra rồi thở dốc gấp gáp, ôm lấy tay Kỷ Vân Phàm mà mềm nhũn trượt xuống, bản thân như bị rút hết sức lực.

Trán Kỷ Vân Phàm không ngừng nhỏ mồ hôi, anh nhìn tinh dịch của Kỳ Phong dính trên tay, một cảm giác xúc động mãnh liệt tràn đầy trong lòng. Phần thân dưới cứng rắn cũng nhanh chóng cứng lên tựa như muốn tìm nơi để giải phóng.

“A, đau....” Nửa người dưới của Kỳ Phong truyền đến căng đầy mà đau đớn khiến cậu ngay lập tức phải bám vào cánh tay Kỷ Vân Phàm. Móng tay Kỳ Phong bấm vào cánh tay anh nhưng cũng không khiến anh cảm thấy đau, chỉ biết mãnh mẽ mà đẩy thân vào một cái.

Ngay khoảnh khắc hoàn toàn ngập vào, Kỷ Vân Phàm nghe được tiếng hút không khí thục thối của bản thân hòa với tiếng rên rỉ của Kỳ Phong. Dưới ngọn đèn vàng, khuôn mặt đỏ bừng mồ hôi của Kỳ Phong trở nên quyen rũ vô cùng khiến Kỷ Vân Phàm suýt không ngăn nổi mình muốn tiếp tục đẩy vào.

Thời gian chờ đợi để thích ứng đối với cả hai người lại giống như dần vật. Lần làm tình mơ màng này, Kỷ Vân Phàm và Kỳ Phong quấn quít cả đêm. Từ đau đớn lúc ban đầu dần dần trở thành khoái cảm tê dại khiến Kỳ Phong không kiềm chế nổi mà vượt ra tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Thân thể kết hợp mật thiết khiến tâm hồn họ càng thêm gần gũi hơn. Đến khi Kỳ Phong nén không được mà rơi lệ, Kỷ Vân Phàm liền tới gần hôn lên nước mắt của cậu, thở dốc mềm giọng, “Kỳ Phong, anh thích em.”

Một đợt đưa đẩy càng mạnh hơn áp đến cùng với lời tỏ tình, nơi nọ run rẩy mà quần riết lấy nơi thân dưới nóng rẫy của Kỷ Vân Phàm, dục vọng cọ xát mạnh mẽ bên trong càng khiến khoái cảm trở nên mãnh liệt hơn.

Không còn để ý tới lý do ban đầu của trận hoan ái này, ngay khi siết chặt lấy thân thể đối phương đến mức không còn khoảng cách nào tồn tại, bọn họ đã hiểu ra tầm quan trọng của người kia trong lòng mình.

“Ưm a....Vân Phàm, Vân Phàm....” Ánh mắt Kỳ Phong mông lung lấp lánh nước, từng giọt nước mắt được Kỷ Vân Phàm hôn lên nếu không đọng lại trên mặt cậu thì cũng rơi vào lòng anh, tâm lý Kỳ Phong dường như cũng được nụ hôn mềm mại ấy hòa tan.

Mọi việc qua đi, Kỷ Vân Phàm ôm Kỳ Phong nằm trên giường lớn hỗn độn nhưng không ai cảm thấy buồn ngủ. Yên lặng một hồi, Kỷ Vân Phàm nhẹ nhàng cất giọng, “Kỳ Phong, ngày đó em đã nói với anh ông trời luôn mặc kệ tình cảm của chúng ta mà cướp đi người quan trọng nhất. Anh nghĩ, chỉ dựa vào những việc anh đã trải qua cũng đủ lý do để anh giúp em rồi.”

Nếu có thể, Kỷ Vân Phàm cũng không muốn Kỳ Phong phải trải qua những việc đau khổ đó, thế nhưng tình huống này cũng không phải thứ anh có thể kiểm soát.

Kỳ Phong tựa vào ngực anh, ngược mắt nhìn rồi hỏi, “Em trai anh cũng là bị bệnh sao?”

Nhắc tới Kỷ Tử Phàm, sắc mặt Kỷ Vân Phàm tối đi không ít. Khuôn mặt anh tuần trầm lại khiến Kỳ Phong cảm thấy đây hẳn là một chuyện nặng nề đối với anh.

“Không phải, cậu ấy bị người đánh chết.” Một lúc lâu sau, thanh âm như có như không của Kỷ Vân Phàm mới vang lên. Lời nói bất ngờ khiến Kỳ Phong thấy khôn gkhí mới hít vào đợt ngọt trở nên lạnh lẽo.

Kỷ Vân Phàm nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc mềm mại của Kỳ Phong, ánh mắt có chút mê mang.

Tử Phàm kém anh 5 tuổi, vốn là đứa nhỏ rất hoạt bát. Thế nhưng mọi người lại luôn so sánh cậu với người anh trai vĩ đại là anh. Dần dà, sự sùng bái ban đầu trở thành ghen ghét. Lên tới trung học, Tử Phàm bắt đầu bỏ nhà không về mà lêu lổng với một đám bạn bè xấu. Hút thuốc, uống rượu, đánh bạc, cứ cái gì Vân Phàm càng cấm thì cậu càng làm.

Cha mẹ cũng vì việc này mà rất tức giận, Kỷ Vân Phàm trong khi mất khống chế đã cãi nhau to một trận với Tử Phàm, gào rống đuổi cậu ra khỏi nhà.

Thế nhưng ai cũng không thể lường được rằng Tử Phàm thực sự không về nữa.

Cậu chết, vì đánh bạc thua hết tiền mà phải đi ăn trộm, bị người ta bắt được nên đánh chết.

Năm đó, Kỷ Vân Phàm vừa tốt nghiệp đại học, tâm lý vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành đã vì việc này mà khép kín. Anh tự trách mình đã hại chết Tử Phàm.

“Anh luôn luôn bắt giặc mà nghĩ lại, nếu không phải vì anh thì Tử Phàm đã không phải chết.” Dùng thanh âm bình tĩnh mà nói những lời này nhưng tâm trạng nặng nề của Kỷ Vân Phàm lại khiến Kỳ Phong cảm thấy khó thở. Dù thế nào cậu cũng không thể đoán được anh lại phải gánh vác quá khứ đau đớn như vậy.

Cậu ôm riết lấy Kỷ Vân Phàm, nhịu mày nhỏ giọng nói, “Không phải đâu, Vân Phàm. Đây không phải là lỗi của anh.”

Kỷ Vân Phàm không trả lời, anh mệt mỏi nhắm mắt lại. Ai cũng nói đây không phải là lỗi của anh, thế nhưng bản thân Kỷ Vân Phàm lại không thể tự tha thứ cho mình. 7 năm qua, anh vẫn không cách nào quên được hình ảnh trước khi chết của Tử Phàm. Chính bởi nguyên nhân này mà khi biết được quá khứ có phần tương tự giữa Kỳ Phong và Tử Phàm, anh càng muốn trân trọng cậu hơn nữa. Kỷ Vân Phàm đã mất đi Tử Phàm, anh không thể chấp nhận lại đánh mất cả Kỳ Phong.

5. Chương 5

“Sự tình là như vậy sao?”

“Ừ.”

“Cậu quyết định ở bên cậu ấy?”

“Ừm.”

Trong văn phòng, đối mặt với Thi Hựu sau khi tức giận chạy ra khỏi Comet thì ở lại công ty đợi suốt một đêm, Kỷ Vân Phàm kể lại hết mọi chuyện.

Phản ứng của Thi Hựu với chuyển biến đột ngột của hai người kia lúc ban đầu là khiếp sợ, nhưng sau đó suy nghĩ kỹ lại thì thấy chuyện đó lại đúng như ý định lúc ban đầu của mình.

Tuy rằng rất vui vẻ với tiến triển của họ nhưng trước mắt vẫn có chuyện phiền toái.

“Vấn đề hiện tại của chúng ta là làm thế nào để thu hồi lại vốn đây. Đột nhiên thiếu mất 200 vạn, chẳng lẽ cậu định hủy bỏ hợp tác với Trịnh thị sao?”

“Tôi không dùng tiền của công ty.”

“Ể? Cậu định dùng tiền riêng hả?” Thi Hựu kinh ngạc trợn tròn mắt.

Kỷ Vân Phàm gật đầu tỏ ý thần nhiên, “Ừ, đây vốn là chuyện riêng của tôi mà.”

Thi Hựu hai tay khoanh trước ngực hiểng mắt nói, “Từ lúc nào mà cậu giấu được lắm tiền vậy?”

“Từ lúc cậu đi ăn chơi cặp kè với đàn bà ở bên ngoài ấy.”

“Cậu....”

Thi Hựu còn muốn nói thêm nữa thì bị thư ký đẩy cửa vào cắt ngang, “Tổng giám đốc, cậu Kỳ Phong đến.”

“Để cậu ấy vào.” Kỷ Vân Phàm đứng lên, khuôn mặt bình tĩnh mỉm cười. Một lát sau, Kỳ Phong mặc trang phục sinh viên vui vẻ đi đến.

“A Hựu, từ hôm nay trở đi Kỳ Phong chính thức đi làm ở công ty, vừa đúng lúc chúng ta đang thiếu trợ lý phải không?” Bước tới gần Kỳ Phong đến trước mặt Thi Hựu, Kỷ Vân Phàm cao hứng nói.

“Đúng là như thế, nhưng mà làm trợ lý một bồ xử ra, việc gì cũng đến tay.” Nhìn nhìn Kỳ Phong, Thi Hựu thật lòng khuyên một câu.

Tươi cười trên mặt Kỳ Phong lại đậm hơn một ít, cậu gật đầu đáp, “Chỉ cần ngài Thi đây giao trách nhiệm thì tôi đều cố gắng làm tốt.”

“Gọi anh ngài Thi làm gì, không quen. Em cứ giống như Vân Phàm kêu anh A Hựu là được.”

“A, như thế cũng không đúng lắm. Nếu không để em gọi là anh Hựu nhé?”

“Em gọi tên kia là Vân Phàm mà lại kêu anh là anh Hựu, tự xưng anh lại già hơn hẳn à?” Thi Hựu ra vẻ xem thường, khó chịu lườm phía Vân Phàm. Cái gì chứ, rõ ràng anh mới là người quen Kỳ Phong trước.

Kỳ Phong vẫn cười cười, ánh mắt mỉm mỉ, “Ha ha, Vân Phàm là đặc biệt, khác với mọi người.”

“Rồi rồi rồi, hết nói nổi các cậu. Nhưng dù sao cũng phải bảo câu này, Vân Phàm, nếu cậu ấy đã là trợ lý thì phải nghe lời tôi, cậu không có việc gì thì đừng có mà xen vào.”

“Yên tâm, tôi sẽ không can thiệp. Kỳ Phong, những việc trước đây em hỏi A Hựu nhé.”

“Vâng, em biết rồi.”

“Vậy bắt đầu làm việc thôi.”

Một ngày bận rộn nhanh chóng trôi qua. Hôm nay Kỳ Phong không có tiết học, hết giờ làm việc cậu liền chủ động rủ Kỳ Vân Phàm cùng đến bệnh viện thăm chị gái.

Hai người bước vào bệnh viện Nhân Ái, trong phòng bệnh nơi nào cũng nồng nặc mùi thuốc sát trùng tiêu độc. Chu Thanh Phong ngồi dựa vào đầu giường, khuôn mặt vì quá gầy yếu nhợt nhạt khiến cho đôi mắt xinh đẹp trũng sâu xuống. Mặc bộ áo bệnh nhân rộng thùng thình, trên cánh tay cô có thể nhìn thấy mạch máu xanh xao cùng rất nhiều vết tụ máu. Bên tay trái đầy vết châm kim cả cũ lẫn mới. Trên đầu cô đội mũ, vì đã dùng hóa trị mà rụng hết tóc.

“Chị à, đây là Kỳ Vân Phàm.” Kỳ Phong đến bên giường, không đợi cô nói gì đã dắt Kỳ Vân Phàm đến giới thiệu. Trước đó cậu đã nhắc đến Kỳ Vân Phàm với cô nên vừa nghe thấy vậy, Thanh Phong đã cười lên.

“Anh Kỳ, A Ngạn thật may mắn được đến thực tập ở công ty anh, rất cảm ơn anh đã cho nó cơ hội.”

Nét cười của Thanh Phong cực kỳ giống Kỳ Phong, cảm giác nhẹ nhõm có thể khiến cho người khác vui vẻ giờ phút này lại khiến Kỳ Vân Phàm có chút khổ sở. Vì vậy anh liền lắc đầu, cũng không biết phải nói cái gì.

Kỳ Phong quay đầu nhìn anh cười, cầm lấy trái táo vào con dao ở tủ đầu giường bắt đầu gọt cho Thanh Phong.

“Chị Phong, em đến đây.” Trong bầu không khí yên lặng, một tiếng nói nhẹ nhàng từ ngoài cửa vọng vào. Kỳ Vân Phàm nghe có chút quen tai giống như đã gặp qua trước đó.

Nhìn ra ngoài cửa, anh thấy Ân Phỉ Thuần đã từng gặp mặt tại Comet, chính là cậu bé vẻ ngoài đáng yêu có mái tóc nhuộm màu đỏ rượu cùng giọng hát hay kia.

“Tiểu Thuần, không phải đã bảo em hôm nay đừng tới sao, cứ đi qua đi lại thế mệt lắm.” “Thanh Phong khê thờ dài, ánh mắt nhìn Ân Phỉ Thuần mang ý trách cứ.

“Không sao mà, tối nay em rảnh. Kỳ Phong, người này là ai?”

“Kỳ Vân Phàm.”

“A? Anh ta đó sao? Nhìn cũng đẹp trai phết.”

Đôi mắt to của Ân Phỉ Thuần quét qua quét lại trên người Kỳ Vân Phàm, lập tức cười nói, “Xin chào, tôi là Ân Phỉ Thuần, bạn bè kiêm hàng xóm của Kỳ Phong, gọi là đồng nghiệp cũng đúng, ha ha.”

“Tôi đã nghe cậu hát rồi, rất hay.”

“Tất nhiên, tôi là sinh viên học viện âm nhạc mà.” Ân Phỉ Thuần vui vẻ nói chọc cười ba người còn lại.

Phòng bệnh đã một thời gian dài không có nhiều tiếng cười như thế. Ánh mắt Thanh Phong đảo hai vòng từ Kỳ Phong sang Kỳ Vân Phàm, có vẻ đã hiểu.

Bốn người vui vẻ nói chuyện một lúc lâu đến khi hết giờ thăm bệnh mới tạm biệt. Lúc ra về, Kỳ Vân Phàm ý tứ liếc Kỳ Phong một cái, biết cậu nói với bạn học trong trường ban đêm phải đi chăm sóc chị gái là giả.

“Anh Kỳ, tôi có thể nói riêng với anh mấy câu được không?” Lúc Ân Phỉ Thuần đẩy cửa phòng bệnh, Thanh Phong đột nhiên lên tiếng.

Kỳ Phong cùng Kỳ Vân Phàm cùng lúc dừng bước, quay đầu nhìn Thanh Phong có chút kinh ngạc.

“Chị...”

“Không có việc gì đâu A Ngạn, chị chỉ muốn tán chuyện với anh Kỳ một lúc thôi.”

“Em cứ ra ngoài trước đi, bạn anh nói một lúc.” Thấy Kỳ Phong còn muốn nói cái gì, Kỳ Vân Phàm thuận miệng cắt ngang, lại quay sang cười cười với Ân Phỉ Thuần.

Trong mắt Kỳ Phong hiện lên nét do dự, hé hé miệng như muốn nói. Ân Phỉ Thuần liền khoác vai cậu lôi ra ngoài.

Kỷ Vân Phàm nhìn cửa rồi xoay người đi tới ngồi bên giường Thanh Phong. Chị nhìn thẳng tới, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng.

“Anh Kỷ...”

“Cứ gọi tôi Vân Phàm là được.” Nhìn Thanh Phong, Kỷ Vân Phàm cười nói.

Thanh Phong thoáng ngẩn người rồi lại càng cười sâu hơn.

“Vân Phàm, tôi thấy anh thích A Ngạn phải không?”

“Ừ.”

“Vậy anh biết tình cảm của em ấy không?”

“Không rõ lắm, nhưng tôi biết em ấy chấp nhận tôi.”

“Anh có thể cam đoan với tôi là sẽ không thương tổn em ấy chứ?” Yên lặng một lúc, Thanh Phong mới nhìn Kỷ Vân Phàm nói.

Kỷ Vân Phàm không trả lời ngay mà suy nghĩ một lúc sau mới gật đầu.

“Ba ngày thực tập tại công ty của anh có lẽ là ba ngày vui vẻ nhất của em ấy. Tôi chưa bao giờ thấy nó nhắc tới người nào mà lại có vẻ cao hứng đến vậy, lúc đó tôi cũng chỉ biết anh là người rất đặc biệt đối với nó. Vân Phàm, nếu đã quyết định sống cùng A Ngạn thì tôi hy vọng anh cũng đã nghĩ trước chuyện tương lai của hai người rồi. Cha mẹ, bạn bè của anh có thể chấp nhận em ấy không? Nó đã từng có một cuộc sống quá hỗn loạn, tôi cũng không biết trong số bạn bè của anh có ai đã từng là khách của em ấy không. Kỳ Phong là một người kiên cường, cho dù có bị thương cũng không bao giờ than thở mà chỉ yên lặng chịu đựng. Nếu ngày đấy xảy ra, anh có thể phát hiện đau khổ của em ấy chứ?”

Khi nói những lời này, tươi cười trên mặt Thanh Phong dần biến mất. Nếu nói thế giới này nàng còn tiếc nuối điều gì nhất thì đó chính là hạnh phúc của em trai.

“Tôi cũng là người kiên định, một khi đã quyết tâm thì sẽ không để ai ngăn cản. Thời gian tôi và Kỳ Phong quen biết còn quá ngắn nên tôi cũng không dám nói là yêu em ấy, nhưng tôi hứa đến lúc đó sẽ bảo vệ Kỳ Phong.”

Kỷ Vân Phàm nghiêm túc trả lời sau khi suy nghĩ.

“Nếu đã vậy, tôi có thể giao em trai cho anh chứ, Vân Phàm?”

Vươn bàn tay với những ngón nhỏ gầy lên, Thanh Phong lại một lần nữa mỉm cười, bóng Kỷ Vân Phàm in lại trong con ngươi nâu nhạt như gần như xa.

Kỷ Vân Phàm không đáp lời, hai tay nắm lấy đôi tay của chị. Hai người nhìn nhau vài giây rồi anh xoay người bước ra.

“Chị nói gì với anh vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ dặn anh chăm sóc em cẩn thận thôi.”

“Ha ha, mới chỉ gặp mặt mà chị ấy đã biết anh đáng để tin tưởng sao?”

“Chẳng lẽ em không thấy anh đáng để dựa dẫm à?”

“Em cũng không biết...”

“Vậy cứ để thời gian chứng minh đi.”

“Trà đến đây trà đến đây, Kỳ Phong, bọn cậu tán dóc vui vẻ nhỉ.”

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Ân Phỉ Thuần mời hai người đến chơi nhà cậu. Vừa lúc Kỷ Vân Phàm muốn hiểu hơn về cuộc sống của Kỳ Phong nên đồng ý ngay lập tức. Kỳ Phong không làm bọn họ thất vọng nên dành gật đầu đáp ứng.

“Vì sao cậu cũng gọi cậu ấy là Kỳ Phong? Hai người chẳng phải là hàng xóm à?” Thắc mắc nhìn hướng Ân Phỉ Thuần, Kỷ Vân Phàm hỏi vấn đề đã thấy khó hiểu từ lâu.

“À, tôi thích cái tên Kỳ Phong thôi, cảm thấy lúc gọi cái tên này cũng giống như đang cầu nguyện cho chị Thanh Phong vậy.” Nghiêng nghiêng đầu nghĩ, Ân Phỉ Thuần cười nói.

“Nguyên nhân khác là vì hồi đầu ở Comet Tiểu Thuần liên tục gọi em A Ngạn, vì sửa miệng cho cậu ta nên em bảo cậu ấy lúc bình thường cũng cứ gọi em Kỳ Phong.” Kỳ Phong cười bổ sung thêm, hấp háy mắt nhìn Ân Phỉ Thuần.

Ân Phỉ Thuần le lưỡi, hắc hắc vừa cười vừa nâng chén uống nước.

Kỷ Vân Phàm nhìn qua căn phòng sạch sẽ, ngoại trừ đồ dùng sinh hoạt thường ngày thì cũng không thừa ra cái gì khác. Cả căn phòng 10 thước đối với Vân Phàm có vẻ quá mức sơ sài.

Trong góc tường để bài vị của hai người, nhìn ảnh chụp thì có lẽ là cha mẹ của Ân Phỉ Thuần. Kỷ Vân Phàm nhìn ảnh rồi lại quay sang Ân Phỉ Thuần, đứa nhỏ này vẫn có thể vui vẻ tươi cười thật không dễ dàng.

“Trong khu quanh đây cũng có rất nhiều người mất cha mẹ từ nhỏ, mọi người sống nương tựa vào nhau qua rất vui vẻ.” Có vẻ nhận ra tâm tư của Kỷ Vân Phàm nên Kỳ Phong mỉm cười giải thích.

Ân Phỉ Thuần gật đầu nói, “Đúng vậy, tôi cũng không còn nhớ rõ hình dáng của cha mẹ nữa. Hồi 14 tuổi tôi trốn khỏi nhà chú cầm theo bài vị của họ, may mắn đúng lúc gặp được Kỳ Phong và chị Thanh Phong.”

“Trốn đi ư? Vì sao?” Kỷ Vân Phàm có vẻ khó hiểu hỏi, đối với đứa nhỏ mất cha mẹ từ nhỏ mà có người thân chăm sóc không phải là tốt nhất sao.

“Hừ, bọn họ đâu có coi tôi là cháu mà đối xử đâu, có mà người hầu thì đúng hơn. Còn cả con bé em họ kia nữa, chanh chua đánh đá cá cày. Tôi không chịu nổi bọn họ!”

Ân Phỉ Thuần vừa híp mắt khinh bỉ vừa thở phì phì tuôn một tràng, dung lại một chút lại nói tiếp, “Tôi giờ nhớ lại mặt đám ba người bọn họ vẫn làm tôi gặp ác mộng.”

“Vậy sau này cậu đi học cũng là được Phong Thanh giúp đỡ?”

“Cái đó thì không phải. Khi đó tôi đã tốt nghiệp trung học, vốn không cần đi học nữa. Tuy chị Thanh Phong cho tôi chỗ ở nhưng bản thân tôi cũng không có tiền. Tôi muốn tự nuôi sống được mình nên phải đến hát thuê ở quán bar, giọng tôi cũng khá được mà. Sau này tôi được giáo sư ở học viện âm nhạc ưng ý nên mời đi phỏng vấn, cứ như vậy mơ màng mà vào học, lại còn được miễn học phí nữa.”

Ân Phỉ Thuần nói tới đây thì cười vui vẻ nhưng Kỳ Phong thì không tiếp lời cậu nữa chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

Tuy Tiểu Thuần luôn cười hi hi ha ha cả ngày nhưng Kỳ Phong biết trong lòng cậu ta cũng không thực sự vui như thế. Dù sao thì một người đã trải qua những việc như vậy làm sao có thể không để ý chuyện không có người thân bên cạnh chứ. Chẳng qua một đám bọn họ đã sớm thành thói quen miễn cưỡng mà cười.

Ba người yên lặng một lúc rồi Ân Phỉ Thuần lại bắt đầu nói, “Đúng rồi, Kỳ Phong, ngày mốt đến xem tôi thi đi, phần thưởng hạng nhất là một chiếc đàn guitar điện hàng độc đây, tôi nhất định phải lấy được nó.”

“Được, ngày mốt là cuối tuần thì tôi rảnh.”

“Anh Vân Phàm có muốn đến cùng không? Học viện âm nhạc có nhiều cô xinh đẹp lắm đấy.”

“Nhóc con, tôi không có hứng thú gì với mấy cô xinh xắn trường cậu, nhưng mà tôi có thể đến cổ vũ cho cậu.”

“Ha ha, thế thì quyết định vậy đi!”

“Tiểu Thuần, cũng đã muộn rồi. Hôm nay cậu không cần đến Comet thì ngủ sớm một chút đi.” Kỳ Phong xoa đầu Ân Phỉ Thuần, ôn nhu nói.

“Vậy là từ nay về sau cậu sẽ không đi Comet sao Kỳ Phong?” Ân Phỉ Thuần bắt lấy bàn tay của Kỳ Phong, trong đôi mắt to lưu lại bóng dáng cậu.

“Mình đi làm ở công ty của Vân Phàm nên không đến nữa.”

“Ừm...Mình....” Ân Phỉ Thuần chần chừ.

“Có chuyện gì?” Kỳ Phong nhìn về mặt do dự của cậu mà nghi hoặc nhăn mày, dự cảm thấy có vấn đề.

“Hai ngày nay có mấy người khách nói rằng sau khi bán mình cậu được anh Vân Phàm bao, đồn đại rất khó nghe. Mình lo nếu cậu không đến liệu có xảy ra việc gì không.”

Ân Phỉ Thuần lo lắng nhìn Kỳ Phong, nắm tay ru nhè nhẹ.

Kỳ Phong kinh ngạc mở to mắt, cắn môi không nói gì. Kỷ Vân Phàm ôm vai cậu, dịu dàng nói, “Tôi sẽ bảo vệ cậu ấy.”

Nắm lại tay Ân Phỉ Thuần, Kỳ Phong khẽ cười rồi nhẹ vỗ vỗ vai cậu, sau đó cùng Kỷ Vân Phàm rời đi.

“Em sợ sao?” Đưa Kỳ Phong đến cửa nhà, Kỷ Vân Phàm nhẹ giọng hỏi.

“Vì sao em phải sợ? Lúc trước dám đi làm thì cũng đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa em cũng là đàn ông.”

“Đi vào thu dọn một chút rồi đến sống cùng anh đi.” Kỷ Vân Phàm giữ lấy Kỳ Phong đang muốn bước vào, thanh âm có chút nôn nóng.

Anh biết Kỳ Phong là đàn ông, nhưng anh cũng không thể trơ mắt nhìn người yêu đứng ở nơi nguy hiểm như vậy.

“Vân Phàm, em ở lại đây tiện cho việc trông coi chị và Tiểu Thuần hơn, đi học cũng đỡ mất công nữa. Em có thể tự chăm sóc bản thân mà, anh đừng lo. Anh cũng còn phải làm việc và xã giao rất nhiều, nếu em đến sẽ làm phiền anh phải đưa đón mất.”

“Vậy anh mua xe cho em.”

“Trước khi gặp anh em cũng vẫn sống tốt mà, anh lo lắng gì chứ?” Kỳ Phong thẳng thắn nhìn vào Kỷ Vân Phàm rồi mới kiễng chân lên hôn nhẹ anh.

Thật nhiều năm sau này, Kỷ Vân Phàm vẫn hồi tưởng lại vô cùng rõ ràng xúc cảm mềm nhẹ của nụ hôn đêm đó.

Cuối tuần, bọn họ cùng nhau đến học viện âm nhạc. Phần thi ca hát của Ân Phỉ Thuần hiển nhiên là được rất nhiều người tán dương, hơn nữa, càng khiến Kỷ Vân Phàm kinh ngạc là cậu có số lượng fan nữ rất lớn; trên đường đến hội trường nghe được rất nhiều nữ sinh nói về Ân Phỉ Thuần.

“Kỳ Phong, anh Vân Phàm đã đến rồi. Qua đây qua đây, em đã chuẩn bị chỗ cho hai người rồi nha.”

Vừa vào đến trại thì nghe được thanh âm của Ân Phỉ Thuần, Kỳ Phong vui vẻ đi đến chỗ cậu, đáng vẻ tuần tú và người đi theo cũng rất dễ nhìn khiến thật nhiều nữ sinh phấn khích.

Hai người vừa ngồi xuống chỗ Ân Phỉ Thuần đã giữ trước thì ngay lập tức có nữ sinh xông đến.

“Tiểu Thuần, hai người kia là bạn cậu sao? Đẹp trai quá đi, giới thiệu cho bọn tôi với nhé?”

“Đúng đó đúng đó, Tiểu Thuần chưa bao giờ mang bạn đến trường nha.”

“Học trưởng, đã bắt đầu chương trình rồi....”

Bị một đám nữ sinh vây lấy, Ân Phỉ Thuần đành phải hô to “Im lặng”, sau đó hít sâu một hơi nhìn đám người mà nói, “Các cô đây, cứ thấy người đẹp là tổn lên quên tuốt hẳn thực là cái gì. Cả hai anh đây đều có chủ hết rồi, các cô đừng có mong xơ múi nữa.”

Cậu vừa nói xong thì đám nữ sinh liền thở dài, thậm chí còn có mấy người dùng ánh mắt tiếc rẻ nhìn phía Kỳ Phong và Kỷ Vân Phàm, đáng tiếc hai người hoàn toàn chẳng để ý. Kỳ Phong cắn cười đẹp mắt như trước, Kỷ Vân Phàm vẫn giữ vẻ mặt không thay đổi.

“Được rồi, tôi lên chuẩn bị đây. Anh trai khó khăn lắm mới đến được một lần, các cô đừng dọa họ chạy mất thế. Mau mau quay về chỗ đi.”

Bất đắc dĩ nói một câu, Ân Phi Thuần còn đưa tay đẩy đẩy hai nữ sinh đứng gần nhất.

Mấy cô gái tuy không cam lòng nhưng nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc Ân Phi Thuần thì tự biết cậu cũng không còn cách nào khác.

Cuộc thi bắt đầu rất nhanh. Đối với người vốn không ưa thích ca hát cho lắm như Kỷ Vân Phàm rõ ràng là có chút nhàm chán, thế nhưng Kỳ Phong ngồi bên cạnh thì rất vui vẻ đến mức mắt dán chặt lên sân khấu.

“Em cũng thích hát à?” Kỷ Vân Phàm lặng lẽ nắm lấy tay Kỳ Phong khẽ hỏi.

“Ha ha, em là nhân viên toàn năng của Comet mà, anh quên rồi à?” Kỳ Phong quay lại nhìn anh cười nói, không ngoài dự đoán thấy được vẻ khó chịu lóe lên trong mắt anh.

“Đừng nói về Comet với anh nữa.” sắc mặt Kỷ Vân Phàm có chút lạnh lẽo.

Kỳ Phong nhìn anh, khóe miệng cười càng sâu thêm, “Anh để ý sao? Nơi anh biết đến em mới chỉ là Comet thôi, trước kia là gay bar đó.”

“Kỳ Phong, chúng ta không cần nói về chuyện này.”

“Nếu anh nói cho em biết anh không thấy ngại thì có lẽ em cũng không nói đến đâu.”

“Anh thích em cho nên không thể nào lại thấy thoải mái được, nhưng anh sẽ cố gắng bỏ qua chuyện này, chỉ nhìn đến em của hiện tại.”

Dưới ánh đèn mờ tối, Kỳ Phong có thể nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của Kỷ Vân Phàm.

Có thể Kỷ Vân Phàm thấy vậy là được, nhưng Kỳ Phong biết chỉ bỏ qua vẫn chưa đủ. Nếu tương lai có ngày người nào đó từng có liên quan xuất hiện trước mặt anh, chỉ sợ Kỷ Vân Phàm sẽ nổi điên lên mất. Đây là lúc bọn họ phải đối mặt vấn đề thay vì cứ trốn tránh.

Ân Phi Thuần vừa lên sân khấu thì hội trường lập tức vỗ tay rần rần. Cậu mặc cùng một bộ quần áo ở Comet, trên tay ôm một cây đàn guitar xưa cũ. Đến ngồi trên chiếc ghế phía trước micro rồi giơ dấu tay chữ V với tất cả mọi người, sau đó mới chào hỏi bọn họ; phương thức ra mắt độc đáo khiến cho các nữ sinh phấn khích hết chói tai.

Cậu điều chỉnh lại vị trí micro, đôi mắt to linh động nhìn thoáng qua Kỳ Phong và Kỷ Vân Phàm. Trong hội trường yên tĩnh lại, tiếng ca của Ân Phi Thuần xuyên qua không khí tràn ngập từng góc. Giọng ca này còn hay hơn gấp mấy lần lúc Kỷ Vân Phàm nghe được ở Comet, âm sắc trong trẻo khiến anh có chút rung động.

Kỷ Vân Phàm quay sang nhìn Kỳ Phong thì chỉ thấy ánh mắt cũng trong suốt của cậu chứa đầy hình ảnh Ân Phi Thuần.

“Bằng thực lực của cậu ta, cho dù đi hát ở quán bar cũng sẽ có thu nhập tốt, vì sao lại muốn vào nơi như Comet chứ?”

“Bởi vì quy tắc ở Comet rất nghiêm khắc, chỉ cần bọn em không muốn thì sẽ không bị tấn công.”

“Nhưng tuổi của các em...”

“Ha ha, chính bởi vì ở tuổi này nên mới dám đi đến đó. Chỗ kia lộn xộn toàn một đám nhà giàu.”

Kỳ Phong nói xong câu đó thì liếc mắt với Kỷ Vân Phàm một cái, đôi mắt trong sáng mở to mà ẩn giấu ý cười âm muội.

Kỷ Vân Phàm không tiếp lời, Ân Phi Thuần trên đài đã hát xong. Giám khảo cho cậu điểm cao nhất khiến nữ sinh xung quanh vui sướng hét toáng lên.

Tiết mục kế tiếp vẫn rất sôi động nhưng không có ai vượt qua được điểm số của Ân Phi Thuần. Lúc lên nhận thưởng trông cậu rất hưng phấn.

Kỳ Phong nói cho Vân Phàm biết, Ân Phỉ Thuần đã muốn có cây đàn kia từ rất lâu rồi. Từ khi vào học viện đến giờ cậu cũng chỉ dùng có một cây đàn guitar đã rất cũ kia thôi.

Công ty của Kỳ Vân Phàm đã hợp tác suôn sẻ với Trịnh thị được một tháng, thời gian qua nhanh đã sắp đến lúc hoàn thành giai đoạn hai. Hạng mục mới trong hợp đồng do Kỳ Phong cùng Thi Hựu làm, sau khi công bố thì nhận được sự hợp tác của rất nhiều công ty khác. Sau khi ký lên hợp đồng chính thức của hạng mục mới, Kỳ Vân Phàm mang toàn bộ quyền hạn giao lại cho Thi Hựu, bản thân thì cùng Kỳ Phong đưa Thanh Phong đi Canada.

Tổng giám đốc công ty là Kỳ Vân Phàm, mà Kỳ Phong lại đang đảm nhiệm dự án; có lẽ dựa không phải thời gian tốt để họ rời đi. Thế nhưng bệnh tình của Thanh Phong đột ngột có chuyển biến xấu khiến cho bọn họ không thể đợi được nữa.

Lá phong Canada nổi tiếng nhất thế giới. Thanh Phong mặc một chiếc váy trắng noãn đứng dưới tán cây đỏ rực như lửa ngợp trong ánh mặt trời, xinh đẹp tựa như thiên sứ.

“Nếu có thể chị vẫn muốn ở bên em, A Ngạn. Sau này em nhớ tự chăm lo cho mình.”

“Chị à, nói linh tinh cái gì vậy, đương nhiên chị vẫn ở bên cạnh em rồi.”

Đứng dưới tàng cây, hai chị em họ lưu luyến nhìn nhau, trên mặt tràn đầy đau xót. Kỳ Vân Phàm đứng ở nơi xa một chút nhìn cánh rừng phong đỏ, không nói câu nào.

Có lẽ tại giờ phút này mà chia tay thì tốt hơn nhiều so với trong phòng bệnh.

Ít nhất, trong lúc này Kỳ Phong còn có đủ bình tĩnh để nghe cô nói mà không quá bi thương.

Thanh Phong nhẹ nhàng ôm lấy em trai, lá phong ánh lên sắc đỏ hồng sau lưng họ. Biểu tình của cô thật bình tĩnh, “Kỳ Phong, chị vốn lo nhất là em, may mà bây giờ đã có Vân Phàm.”

Kỳ Phong đặt tay ôm lấy cô, cọ má vào tai chị vài cái rồi nghẹn ngào nói, “Chị à, đừng tin tưởng hẳn quá như thế, ai biết sau này có tranh thủ bắt nạt em không.”

“Không được đâu, chị sẽ nhìn theo em từ trên trời mà.” Thanh Phong mỉm cười, nhìn về phía Vân Phàm.

Thực ra cô biết như vậy là quá đáng, đem toàn bộ trọng trách đặt trên người Kỳ Vân Phàm. Thật ra Vân Phàm không có nghĩa vụ phải thay mình chăm sóc em trai như thế.

Kỳ Vân Phàm cười khẽ, mở tay đi tới ôm lấy hai người bọn họ rồi mới nhẹ nhàng nói, “Chị Thanh Phong, tôi sẽ bảo vệ em ấy thật tốt.”

Nghe được lời hứa hẹn như vậy, Thanh Phong càng vui vẻ. Kỳ Phong nhìn về phía Vân Phàm lộ ra nụ cười cảm kích. Hiện giờ không có chuyện gì quan trọng bằng việc để chị được an tâm ra đi đến mức Kỳ Phong không cần để ý Kỳ Vân Phàm có thực hiện được lời hứa thật hay không.

6. Chương 6

Trở về từ Canada không lâu, Thanh Phong qua đời.

Cô ra đi thật yên bình, vẻ mặt thư thái như đang ngủ. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ dừng trên khuôn mặt khiến thần sắc chị như được phủ lên một lớp màu trong suốt.

Kỳ Phong không khóc trong tang lễ ngày hôm đó, ngược lại, Ân Phỉ Thuần bên cạnh khóc đến thương tâm. Kỳ Vân Phàm yên lặng đứng bên bọn họ không nói một câu. Thế nhưng, trong chính những lúc như thế này, lòng anh lại nhớ tới Tử Phàm.

Lễ tang Tử Phàm năm ấy anh cũng không rơi một giọt nước mắt, thế nhưng nỗi đau khổ ấy thì bám rễ trong lòng.

Nghi thức diễn ra vô cùng đơn giản. Sau khi kết thúc, Kỷ Vân Phàm ôm lấy Kỳ Phong, để cậu dựa đầu vào vai anh rồi nhẹ giọng lẩm bẩm, “Vân Phàm, thiên đường là nơi rất hạnh phúc phải không?”

“Đúng vậy, Thanh Phong nhất định sẽ được hạnh phúc.” Nhắm chặt mắt nói, Kỷ Vân Phàm nắm chặt vai Kỳ Phong, tầm mắt dừng trên bức ảnh đen trắng ở bia mộ. Khóe môi tươi cười của Thanh Phong khiến cho người ta đau lòng.

“Dọn tới ở với anh đi, em ở một mình sẽ làm anh lo lắng.” Trên đường lái xe về nhà, Kỷ Vân Phàm một tay cầm bánh lái, tay còn lại nắm lấy tay Kỳ Phong.

Từ sau khi tiễn Thanh Phong ra đi, đôi tay kia liền trở nên lạnh lẽo. Kỷ Vân Phàm thậm chí không biết có thể khiến nó trở nên ấm áp lần nữa không.

Kỳ Phong không tiếp lời ngay. Chần chờ một lúc, cậu quay lại nhìn Ân Phi Thuần đôi mắt đỏ bừng vì khóc. Tuy rằng bọn họ chỉ là ngẫu nhiên mà gặp được nhau nhưng đã sớm coi người kia là người thân; Kỳ Phong không nỡ để Ân Phi Thuần ở lại nơi đó một mình.

Tựa hồ đã nhận ra vướng mắc của Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm thản nhiên nói, “Nhà anh rất lớn, Tiểu Thuần cũng có thể qua đó ở với chúng ta.”

“Tiểu Thuần, cậu có đi cùng không?” Vẫn nhìn Ân Phi Thuần, Kỳ Phong hỏi.

Ân Phi Thuần vốn đang nhìn ngoài cửa sổ, nghe được lời của họ thì kinh ngạc, “Mình cũng đi cùng á?”

“Ừm, cậu cũng như em trai của mình vậy, để cậu lại một mình sao nữa?”

“Được, mình đi với cậu.”

“Vậy chúng ta trở về thu dọn thôi.”

Hành lý của Kỳ Phong và Ân Phi Thuần cũng không có bao nhiêu, một lúc sau bọn họ đã thu dọn xong hết sau đó đi ăn cơm. Bởi còn nhiều tâm sự nên ba người cũng không ăn nhiều, tới lúc quay về nhà Kỷ Vân Phàm thì cũng đã muộn.

Về nhà chưa bao lâu thì Thi Hựu từ nhà bên chạy sang. Vì chuyện của Thanh Phong mà cả Kỷ Vân Phàm và Kỳ Phong đã không về công ty vài ngày, Thi Hựu sáng nào cũng chờ Kỷ Vân Phàm về để báo cáo tiến độ giai đoạn ba.

“Hạng mục hợp tác cùng Trịnh thị vừa hôm nay đã chính thức hoàn thành, ngày mai sẽ bắt đầu ra mắt thị trường; chắc chắn sẽ được hưởng ứng tốt. Các hạng mục mới cũng đã lên kế hoạch hoàn hảo, ngày mai bắt đầu thảo luận về thiết kế của nhà nghị chính thành phố.”

“Tôi đã biết, cậu thông báo với các bên hợp tác, yêu cầu bọn họ chuẩn bị kỹ các tài liệu xây dựng là công trình chủ yếu của chúng ta có thể sớm bắt đầu khởi công.”

“Tôi đã thông báo rồi.” Thi Hựu nói xong thì quay sang đưa tài liệu cho Kỳ Phong, “Kỳ Phong, từ ngày mai tôi giao hạng mục này cho cậu, anh và Vân Phàm còn có rất nhiều việc bận phải làm.”

“Được.” Kỳ Phong gật đầu, tiếp nhận lấy tài liệu.

Kỷ Vân Phàm lo lắng liếc mắt nhìn cậu ý hỏi có muốn nghỉ ngơi thêm vài ngày không, Kỳ Phong lắc đầu nhướn miệng cười, “Có việc càng tốt, để em tạm quên đi chuyện của chị.”

“Kỳ Phong, có khó khăn gì thì cứ nói với anh.” Thi Hựu ấn đầu Kỳ Phong một cái, anh cũng biết về chuyện của Thanh Phong nhưng anh hiểu được Kỳ Phong cũng không phải người yếu ớt.

“Được rồi, đi tắm sớm ngủ sớm đi. Sáng sớm mai anh và A Hựu sẽ đi dự buổi khai mạc ở khách sạn Thiên Nguyên còn em ở lại công ty.”

“Anh yên tâm, cứ giao cho em.”

Trong lúc Kỳ Phong tắm rửa thì Kỷ Vân Phàm sang nhà Thi Hựu uống rượu tiện thể thảo luận về mấy công trình gần đây của công ty. Đến khi anh về nhà thì thấy Kỳ Phong và Tiểu Thuần đã ngủ. Tiểu Thuần thì ở phòng khách còn Kỳ Phong thì ngủ trong phòng.

Kỷ Vân Phàm im lặng đứng cạnh giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt say ngủ bình yên của Kỳ Phong, lại nghĩ tới sự kiên cường từ trước tới nay của cậu mà đau lòng.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, anh đưa tay vuốt nhẹ hai má Kỳ Phong, cúi người xuống ôm ái hôn lên trán cậu.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Vân Phàm và Thi Hựu đi tham gia khai mạc tại khách sạn Thiên Nguyên. Kỷ Vân Phàm để lại xe của mình cho Kỳ Phong đưa Tiểu Thuần đi học.

Khách sạn Thiên Nguyên là sản nghiệp đứng tên Trịnh thị, lần này công ty Kỷ Vân Phàm và Trịnh thị hợp tác rất thuận lợi, cả hai bên cùng thu lợi lớn dẫn tới quan hệ hiện tại vô cùng tốt đẹp.

Kỷ Vân Phàm cùng Thi Hựu đến sau hội trường chào hỏi tổng giám đốc Trịnh thị sau đó chia nhau ra làm việc, tăng cảm tình với một số công ty đối tác hiện tại hoặc trong tương lai.

Sau khi đi một vòng thấy đã đủ, Kỷ Vân Phàm liền cầm theo ly rượu lạnh sang một bên nghỉ ngơi. Mấy chuyện xã giao tạo quan hệ thế này Thi Hựu quen làm hơn anh cho nên nhiệm vụ của anh chỉ là gặp vài người quan trọng, còn lại toàn bộ giao cho Thi Hựu.

“Ai chà, không phải là giám đốc Kỷ đây sao?”

Vừa mới đứng lại thì một giọng nói quen tai vang lên gần đó. Kỷ Vân Phàm có chút khó chịu nhíu nhíu mày, quay lại nhìn người đang đi tới.

Vương Chí Cao đeo trên mặt điệu cười châm chọc rồi ngay lập tức bỏ thêm một câu, “Giám đốc Kỷ, phòng triển lãm nghệ thuật đã bắt đầu xây dựng rồi. Nếu công trình này có thể hoàn thành thuận lợi thì quý công ty đúng là một bước lên mây nhỉ.”

Những lời này nghe thì có vẻ khen ngợi nhưng vẻ mặt Vương Chí Cao lại khiến cho người ta thấy không thoải mái. Kỷ Vân Phàm tăng lời hắt hủi ta, mỉm cười không đáp lại.

Vương Chí Cao nâng chén rượu, lại gần Kỷ Vân Phàm nói nhỏ, “Giám đốc Kỷ, gần đây tôi tìm ra việc rất thú vị liên quan đến Kỳ Phong của anh nhé.”

Hắn ta cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Kỳ Phong của anh”, khiến cho Kỷ Vân Phàm dự cảm được điều hắn sắp nói tới không có gì tốt lành.

Anh đang muốn rời đi thì Vương Chí Cao đã bắt đầu, “Hôm trước tôi gặp được một người bạn trẻ tuổi, cũng là dân ăn chơi lâu năm. Sau khi nghe kể chuyện ở Comet thì có vẻ như cũng biết tới Kỳ Phong. Chắc cậu không thể tưởng tượng được đâu giám đốc Kỷ, nghe bạn nói tôi liền đi điều tra thì biết được trước kia Kỳ Phong đã từng chơi ba người ở gay bar đấy.”

Vương Chí Cao nói tới đây thì cười đắc ý. Điệu cười kia giống như giáng cho Kỷ Vân Phàm một cái tát. Anh trừng mắt, không nói gì cả.

Vương Chí Cao cố làm ra vẻ mà “Chặc chặc” hai tiếng, lắc lắc đầu nói, “Không những thế, nghe nói khi còn trung học cậu ta là đứa hư hỏng khét tiếng, quậy phá không ai ngăn nổi chuyện môn đi gây chuyện khắp nơi. Lúc đó tôi còn cùng bạn nói đùa trẻ con bây giờ lặn lội trong giới hắc đạo nhiều thật. Đúng là nhìn người cũng không thể biết được, giám đốc Kỷ, cậu có cho rằng như vậy không?”

“Vương tổng, tôi thấy chuyện này chẳng đáng gì tới ngài. Ngài lo lắng cho Kỳ Phong là thừa rồi, hiện giờ cậu ấy sống rất tốt.” Lặng yên một hồi lâu, Kỷ Vân Phàm thản nhiên nói.

“Giám đốc Kỷ nói sao ấy chứ, Kỳ Phong bây giờ là người của cậu thì tôi lấy tư cách gì mà lo cho cậu ta? Tôi là lo lắng cho cậu a, nếu sau này đụng phải khách trước kia của Kỳ Phong chỉ sợ sẽ thấy khó chịu. Cho dù không gặp phải khách thì cũng có thể chạm mặt bạn bè cũ của cậu ta, chắc giám đốc Kỷ cũng sẽ thấy lo lắng đi? Mấy người kiểu này dễ ngựa quen đường cũ lắm, nhớ khi Kỳ Phong Kỳ Phong lại trở về con đường sai trái kia mất?”

Lời nói của Vương Chí Cao khiến Kỷ Vân Phàm biến sắc, tay cầm ly rượu cũng trở nên trắng bệch. Một lúc lâu sau mặt không chút thay đổi nói, “Giám đốc Vương không cần lo tới việc này. Tôi còn có việc, đi trước.”

Nói xong cũng không nhìn lại Vương Chí Cao mà bước đi thẳng.

Ở phía sau, Vương Chí Cao cắn răng nhìn theo chăm chăm, âm hiểm thấp giọng, “Hừ, Kỷ Vân Phàm, tao sẽ chờ xem.”

Kỷ Vân Phàm đi ra ngoài ban công, ly rượu trong tay gần như bị bóp nát. Anh xuất thần nhìn ra xa, trong đầu vang lên những lời của Thanh Phong.

Em ấy đã từng có một cuộc sống thật hỗn loạn. Tôi không biết bạn bè hiện tại của anh có ai từng là khách của nó không.

Kỷ Vân Phàm bỗng nhiên nhận thức được mình đã quá ngây thơ. Cho dù những người đó không xuất hiện, chỉ bằng những lời của Vương Chí Cao đã khiến anh không thể chấp nhận nổi. Chuyện đã qua của Kỳ Phong cũng giống như chuyện của Tử Phàm, lúc nào cũng canh cánh trong lòng anh. Kỷ Vân Phàm chính là một người cứ luôn chấp nhất với quá khứ như vậy.

Huống chi, quá khứ của Kỳ Phong và Tử Phàm rất giống nhau. Việc như vậy khiến Kỷ Vân Phàm không thể nén được mà suy nghĩ miên man nếu một ngày Kỳ Phong cùng đám người quen cũ gặp mặt, chỉ sợ có lại lầm đường lạc lối như Vương Chí Cao nói hay không?.

Giữa trưa về đến công ty thì thấy Kỳ Phong đang vội vội vàng vàng. Cậu đã báo lại với Thi Hựu là buổi chiều có tiết học.

“Mấy giờ thì tan học? Anh đến đón em.” Trong lúc cùng ăn cơm trưa, Kỷ Vân Phàm tự nhiên mà hỏi.

Kỳ Phong lắc đầu cười nói, “Hôm nay đến tối em mới về. Sinh nhật Vũ Dao, mấy anh em cùng nhau tổ chức tiệc cho cậu ta. Anh đi đón Tiểu Thuần đi.”

“Bọn em định chơi đến khoảng mấy giờ? Cứ để anh đến đón đi.”

“Không cần đâu, em biết đường, có thể tự đi về mà.” Nghĩ rằng Kỷ Vân Phàm lo lắng cậu không nhớ đường về nhà, Kỳ Phong lắc lắc đầu, vẻ mặt trấn an anh.

Kỷ Vân Phàm vẫn không từ bỏ ý định, ánh mắt nhìn thẳng cậu mang theo kiên trì, “Không phải vấn đề đó, nói cho anh biết giờ về đi.”

“Cái này cũng không thể biết chắc được, anh có việc gì cần à?” Cuối cùng cũng nhận ra có thể là Kỷ Vân Phàm có việc tìm đến cậu, Kỳ Phong nghi hoặc hỏi.

Kỷ Vân Phàm trầm tư một lúc rồi gật đầu. Nếu như đã nhận ra rằng anh khó có thể chấp nhận chuyện quá khứ của Kỳ Phong thì tất nhiên anh cần nói chuyện thẳng thắn với cậu. Tuy rằng anh chưa nghĩ ra cách giải quyết chuyện này nhưng dựa theo cảm giác mù mịt trong lòng, anh cần có Kỳ Phong bên cạnh.

Có thể nói, không cần biết trước kia cậu đã làm gì, hiện tại của cậu chỉ có thể ở bên cạnh Kỷ Vân Phàm.

Kỳ Phong thấy anh có tâm sự liền cầm lấy tay, nhẹ nhàng nói, “Em biết rồi, vậy 10 giờ đi. Anh đến quán bar đầu phố gần trường học đón em.”

“Quán bar? Bọn em thường đến đấy?”

Vừa nghe tới quán bar, tâm lý Kỷ Vân Phàm bất giác thấy không thoải mái. Tuy rằng anh cũng có uống rượu nhưng lại chưa bao giờ đặt chân vào những quán bar như vậy, lúc nào cũng cảm thấy bên trong quá hỗn loạn.”

“Đâu có, chỉ là lần này tổ chức sinh nhật nên mới tới chỗ nào nhiệt một chút thôi. Anh xem, đến 10 giờ là bọn em về rồi mà.”

“Tốt rồi, vậy 10 giờ gặp lại.”

“Ừm.”

Kỳ Phong đồng ý rồi lại cúi xuống tiếp tục ăn mỳ Ý, Kỷ Vân Phàm nhìn có chút xuất thần. Ánh mắt Kỳ Phong rất trong sáng, khi cười lộ lên thì giống như thu cả bầu trời quang đãng vào đáy mắt vậy. Người

như thế vì sao lại có quá khứ hỗn loạn như vậy? Lại sau khi qua đi vẫn có thể có được ánh mắt trong trẻo như những ấy?

Vì cái gì...Cậu phải có một quá khứ như thế chứ?

Buổi chiều tan tằm, Kỷ Vân Phàm trở về nhà. Bởi vì sinh nhật tử Phàm sắp tới nên trong nhà đã chuẩn bị đi tảo mộ. Anh đột nhiên trở về như vậy khiến cha mẹ kinh ngạc đến nhảy dựng.

“Vân Phàm, con về mà sao không gọi điện thoại trước...” Nhìn thấy anh, bà Kỷ có chút cuống cuống, để nền đồ đang cầm lại phía sau.

“Đúng đấy Vân Phàm, sao về đột ngột thế.” Ông Kỷ cũng lúng túng. Nhiều năm qua, Tử Phàm là chủ đề cấm kỵ trong nhà, nhất là đối với Vân Phàm. Bọn họ đã mất đi Tử Phàm nên càng hy vọng Vân Phàm sẽ không cảm thấy tự trách về chuyện đó.

Kỷ Vân Phàm không đáp lại lời cha mẹ mà nhẹ nhàng lắc đầu, đi vào phía sau phòng khách nơi đặt di ảnh của Tử Phàm. Anh ngẩng đầu nhìn bức ảnh đơn sắc lồng khung đen, Tử Phàm trên ảnh có nụ cười tươi sáng trẻ trung khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Ảnh đó là từ khi mọi việc vẫn còn êm ả. Giờ phút này, Kỷ Vân Phàm nhìn kỹ ảnh chụp đột nhiên cảm thấy Tử Phàm cười lên cũng rất giống Kỳ Phong. Cùng một nét cười xinh đẹp đó, cùng một đôi mắt trong trẻo như vậy.

Ông bà Trương nhanh chóng đến gần, hai người nhìn nhau không biết Vân Phàm rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Từ sau khi Tử Phàm gặp chuyện dữ, Vân Phàm dù có gặp bọn họ cũng không còn tâm sự gì nữa. Hai người cũng nhận ra Vân Phàm đang tự khóa chặt nội tâm, cho đến bây giờ vẫn là như vậy.

Họ vẫn luôn lo sợ đứa nhỏ này sẽ làm chuyện gì đại đột, thế nhưng nhiều năm như vậy trôi qua anh lại càng lớn càng trở nên vĩ đại hơn, cũng khiến bọn họ dần dần yên tâm.

Thế nhưng trong một khoảnh khắc này, nhìn đến thần sắc Vân Phàm khi thấy ảnh Tử Phàm, nỗi lo lắng lại bất chợt nảy lên trong họ.

“Năm nay cha mẹ cũng đi tảo mộ sao?” Một lúc sau, Kỷ Vân Phàm quay lại như bình thường mà hỏi.

Sinh nhật Tử Phàm là vào 10 ngày sau.

Bà Kỷ vẻ mặt lo lắng muốn giải thích thì bị ông Kỷ đưa tay ngăn lại. Ông nhìn Kỷ Vân Phàm mà nói, “Đúng thế. Vân Phàm, con cũng đi cùng đi.”

“Để bàn sau đi, nếu con có thời gian.” Kỷ Vân Phàm phảng phất cười. Ông bà Kỷ đồng thời thở ra nhẹ nhõm.

Kỷ Vân Phàm quay đầu nhìn lại Tử Phàm lần nữa thì đi ra ngoài, “Cha mẹ, con đi trước đây, về đến nhà sẽ gọi điện cho hai người.”

“Được được, Vân Phàm, con lái xe cẩn thận nhé.”

“Vâng.”

Ra khỏi cổng nhà, Kỷ Vân Phàm ngồi yên lặng thật lâu trên xe. Hiện tại anh không biết mình đang nghĩ đến cái gì, tựa như mọi việc cứ chồng chéo lên nhau rối như canh hẹ. Trong xe thật im lặng nhưng ngay ngoài cửa là đường xá với đủ thứ thanh âm, có chút tương tự với tâm trạng hiện giờ của anh. Cho dù đang khép kín con người mình thì vẫn không thể cản nổi âm thanh bát nháo bên ngoài.

Đến 10 giờ Kỷ Vân Phàm khởi động xe đi đến đại học K.

Tới đầu phố đã hẹn với Kỳ Phong thì Kỷ Vân Phàm thấy xe cảnh sát đỗ lại, tiếng còi báo hiệu kêu đến chói tai. Anh dừng xe lại ở phía đối diện mới thấy được xung quanh đã bị đám đông bao vây.

Sự cảm xấu chợt nổi lên, Kỷ Vân Phàm xuống xe chạy sang đường muốn xem thử có chuyện gì thì nghe thấy tiếng bàn tán trong đám người khiến anh đứng sững tại chỗ.

“Thật không ngờ Chu Thanh Ngạn lại làm cái loại nghề đó.”

“Cũng phải thôi, nhìn cái dáng nhẹ nhàng thoải mái lúc thường của cậu ta hóa ra chỉ là giả vờ. Đến bây giờ khách của cậu ta tìm đến tận trường học này.”

“Lại nói, anh trai tôi từng đến Comet chơi cũng có nhắc tới tiếp viên thiên tài kia đó.”

“Người ta vốn là thiên tài mà, làm cái gì chả tốt. Chắc chắn khả năng trên giường cũng rất khá.”

“Ha ha, thằng nhóc cậu có phải lại nghĩ xằng nghĩ bậy gì rồi phải không?”

“Nói đùa à, có Nghiệp Vũ Dao ở đây, tôi mà dám có ý nghĩ không đứng đắn ư? Tôi đây cũng không muốn bị đánh như đám kia đâu.”

“Cái cậu Nghiệp Vũ Dao này cũng thật là, sau vụ hôm nay đảm bảo học bổng nghiên cứu của cậu ta cũng không cánh mà bay. Thật không nghĩ tới người nhả nhận như vậy lúc đánh nhau lại bạt mạng thế.”

“Chắc cũng không đơn giản như vậy đâu, bọn họ chung phòng không chừng đã có quan hệ gì rồi.”

“.....”

Những lời sau đó Kỷ Vân Phàm không còn nghe rõ nữa, trong đầu “Ầm” một tiếng nổ tung, bàn tay siết lại thành nắm đấm.

Cảnh sát áp giải vài người đi ra, đám đông tự động tránh ra thành một đường. Kỷ Vân Phàm đứng bất động tại chỗ liền nhìn thấu Nghiệp Vũ Dao.

Cậu ta bị thương, khoe miệng nhếch lên sung tấy còn dính vết máu, áo sơ mi trắng sạch sẽ lúc này dính rất nhiều, trên trán cũng bầm tím khiến cho cậu có vẻ chật vật không chịu nổi. Đi theo phía sau còn có 2 sinh viên Kỷ Vân Phàm không biết, rõ ràng là bạn của Kỳ Phong vì họ vẫn còn đang chửi mắng, dùng ánh mắt thù hận nhìn về ba người đàn ông trung niên bị cảnh sát vây đằng khác.

Kỷ Vân Phàm nhìn theo tầm nhìn của họ, ánh mắt lập tức nheo lại bởi vì một trong ba gã trung niên bị thương kia chính là Vương Chí Cao.

“Anh là...Người tới lần trước.” Nghiệp Vũ Dao nhìn thấy Kỷ Vân Phàm thì dừng chân, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Kỷ Vân Phàm nhìn lại cậu, sắc mặt phẳng phất vẻ lạnh lẽo. Những lời đồn vừa nghe được lặp đi lặp lại trong đầu.

Anh nhớ tới lần trước đến đại học K, Nghiệp Vũ Dao có vẻ thân thiết, cũng rất săn sóc cho Kỳ Phong, đến mức có thể gọi là cẩn thận.

Cảnh sát đẩy Nghiệp Vũ Dao một cái, cậu bước tới một bước nhỏ rồi lại quay đầu nói với Kỷ Vân Phàm, “Cậu ta bị đưa đến bệnh viện, anh đi nhìn đi.”

“Bệnh viện?” Kỷ Vân Phàm nhăn chặt mày, kinh ngạc hỏi lại.

Nghiệp Vũ Dao tiếp tục đi về phía trước, thanh âm vọng lại, “Thanh Ngạn bị thương.”

Nhắm lại những lời này một lần nữa, Kỷ Vân Phàm kéo lại một cảnh sát vừa đi ra từ trong bar, “Xin hỏi vừa rồi đánh nhau có một cậu bé bị thương không? Cậu ta đang ở bệnh viện nào?”

“Anh là gì của cậu ta?” Cảnh sát lấy ra từ trong ngực một cuốn sổ, liếc mắt nhìn Kỷ Vân Phàm một cái.

“Tôi là anh trai nó.” Kỷ Vân Phàm không chút do dự nói. Những lúc thế này quan hệ họ hàng dễ đỡ dưng nhất.

Cảnh sát kia nghi ngờ nhìn anh một cái, hỏi, “Kỷ Vân Phàm?”

“Đúng vậy.”

“Cậu ta ở bệnh viện số 4, đầu bị thương nhẹ.”

“Tôi đã biết, cảm ơn.”

Nói cảm ơn qua loa một câu, Kỷ Vân Phàm nhanh chóng chạy đến xe của mình, cũng không thèm để ý đến ba người Vương Chí Cao.

“Đợi một chút, trước khi bị đưa vào bệnh viện Chu Thanh Ngạn có nói với chúng tôi rằng anh có thể đảm bảo cho các bạn của cậu ta, cũng nói anh là anh trai cậu ấy. Làm phiền anh về sở với chúng tôi một chuyện được không?” Cảnh sát gọi Kỷ Vân Phàm lại.

Kỷ Vân Phàm nhìn thoáng qua đám người Nghiệp Vũ Cao rồi hỏi, “Ngay bây giờ sao?”

“Đúng vậy, có bảo lãnh của anh cùng với lời khai của bọn họ, ghi lại xong thì có thể về nhà.”

Kỷ Vân Phàm nghe thế thì khoe miệng cong lên quái dị. Kỳ Phong thật đúng là lo xa cho Nghiệp Vũ Dao, đến cả anh cũng phải tính vào.

Kỳ Phong thực sự là thiên tài, ở tình huống nào cũng có thể bình tĩnh suy xét cẩn thận.

Nghiệp Vũ Dao đang là nghiên cứu sinh nên tuyệt đối không được để chuyện vừa phát sinh cản trở cậu. Loại việc này hiển nhiên là không thể nói với cha mẹ, cũng vì vậy có “anh trai” đến bảo lãnh hộ thì tốt hơn.

Lái xe đi theo đến sở cảnh sát, lại chờ đám người Nghiệp Vũ Dao khai báo xong; Kỷ Vân Phàm đóng phí bảo lãnh dẫn theo ba thằng nhóc to xác ủ rũ đi ra.

Khuôn mặt anh vẫn không để lộ biểu tình, chỉ thản nhiên mở miệng, “Là Vương Chí Cao gây sự với Thanh Ngạn trước sao?”

“Vâng, hẳn nói rất khó nghe; Thanh Ngạn đã cố nhịn mà tên khốn nạn đấy còn dám lấy tay đập lên mặt cậu ấy.” Cậu trai trông có vẻ hung hăng nhất trong ba người tức giận nói.

Kỷ Vân Phong không nói gì nữa, trong mắt lóe ra vẻ nghiêm túc.

“Thật xin lỗi, là do tôi động thủ đánh người trước rồi lại để Thanh Ngạn vì giúp mà bị thương.” Nghiệp Vũ Dao vốn luôn yên lặng duốt này giờ lại đột nhiên mở miệng, cúi đầu giải thích với Kỷ Vân Phàm.

Anh liếc nhìn cậu một cái, thấy Vũ Dao mang vẻ tự trách mà nắm chặt nắm đấm, thân thể run lên như đang cố nén nhịn điều gì.

“Cậu biết Thanh Ngạn từ lúc nào?”

“Sao cơ?”

“Tôi hỏi là cậu từ khi nào thì bắt đầu quen biết Thanh Ngạn?”

Đối với vấn đề này, Nghiệp Vũ Dao sững sốt một chút, ánh mắt hơi mở to kinh ngạc nhìn Kỷ Vân Phàm. Một lúc lâu sau cậu mới gục đầu nói, “Sau khi vào đại học mới quen.”

Kỷ Vân Phàm nhìn cậu một hồi rồi mỉm cười, “Được rồi, các cậu đều trở về đi, tôi đến bệnh viện thăm Thanh Ngạn.”

Nói xong anh quay lên xe, hai cậu trai lạ mặt phía sau kêu lên “Anh Vân Phàm, cảm ơn.”; Nghiệp Vũ Dao lại không nói gì.

Khởi động xe xong thì Kỷ Vân Phàm rút di động ra bấm một dãy số quen thuộc, đợi 30 giây thì điện thoại bên kia trả lời “Đây.”

Kỷ Vân Phàm trầm giọng hỏi, “A Hựu, công trình ở bên cảng có quan hệ thế nào với chúng ta?”

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi cái này?” Thị Hựu mù mờ chưa hiểu mà hỏi lại.

Kỷ Vân Phàm không đáp lời, không khí yên lặng khiến Thị Hựu cảm nhận được có việc đã xảy ra.

“Vân Phàm, chuyện gì vậy?”

“Vương Chí Cao có vẻ không định thu tay lại, tôi muốn cho hắn một bài học.”

“Không được đâu Vân Phàm, tính Vương Chí Cao không phải cậu không biết. Cậu càng làm to chuyện, hắn càng liều mạng đáp trả; mọi chuyện chỉ có thể trở nên khó coi hơn thôi.”

“Tôi mặc kệ, hiện tại tôi muốn cho hắn phải trả giá đắt!”

“Đừng có đùa, hiện tại cậu đang ở nơi nào? Tôi đi tìm cậu, trăm ngàn lần đừng có xúc động. Chẳng những làm ảnh hưởng không tốt đến công ty chúng ta mà cũng tác động xấu tới Kỳ Phong nữa. Cậu định không cho cậu ấy làm người hử?”

Thi Hựu lớn tiếng nói khiến cho Kỷ Vân Phàm ngẩn người. Với mọi người mà nói thì chuyện này có ổn không? Chẳng lẽ hiện tại anh chỉ có thể nghĩ đến loại giải pháp trăm hại mà không có lợi này thôi sao?

“Vân Phàm? Cậu còn nghe không đấy?” Thi Hựu thấy anh không trả lời mà có chút nôn nóng.

Một tay Vân Phàm bấm chặt lấy tay lái, sau lúc lâu mới trả lời, “Tôi vẫn nghe.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Tôi không sao, cậu không cần lo. Lúc trước coi như tôi chưa từng nói đi.”

“Này, thế là thế nào...”

Không đợi Thi Hựu nói xong, Kỷ Vân Phàm đã cắt điện thoại. Hai giây sau điện thoại lại vang lên lần nữa, anh không thèm nhìn xem là ai gọi, cứ để cho chuông tiếp tục reo.

Đến bệnh viện số 4 hồi y tá phong bệnh của Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm đi tới cửa phòng bệnh thì thấy Kỳ Phong đang dựa vào đầu giường khai báo với hai cảnh sát.

Kỷ Vân Phàm nhẹ nhàng đi vào. Kỳ Phong kể lại không khác Nghiệp Vũ Dao lắm; điểm bất đồng duy nhất là vẻ mặt của Kỳ Phong bình tĩnh hơn Nghiệp Vũ Dao nhiều.

“Nói như vậy, cậu đúng là nhân viên tiếp khách tại Comet?” Một cảnh sát trẻ tuổi sau khi ghi xong lời khai thì khép sổ lại hỏi Kỳ Phong. Sắc mặt cậu cứng lại một giây rồi lập tức gật đầu.

Hai cảnh sát liếc nhau một cái rồi mới đứng lên nói cáo từ; lúc tới cửa thì giật mình nhìn thấy Kỷ Vân Phàm, cả hai đều mang theo vẻ đăm chiêu mà nhìn anh. Vẻ mặt bất lịch sự kia khiến Vân Phàm thấy khó chịu, giống như bản thân cái gì cũng không làm đã bị người ta coi khinh.

Chính là anh cũng không nói gì mà đi thưởng tới bên giường Kỳ Phong; nhìn tới trên đầu cậu bao một lớp băng gạc thật dày thì cảm thấy đau lòng. Kỳ Vân Phàm vươn tay phủ nhẹ lên đầu Kỳ Phong, cậu lại vội vàng cầm lấy tay anh hỏi, “Vân Phàm, anh đã bảo lãnh cho đám người Vũ Dao chưa?”

Ngữ khí lo lắng và thần sắc bất an của cậu đâm thẳng vào trong lòng Vân Phàm.

“Em vì cậu ta mới bị thương, vậy mà không lo lắng cho mình cũng chỉ nhớ tới cậu ấy sao?”

“Không, Vũ Dao vì em mà ra tay; hiện tại là thời điểm quan trọng của nghiên cứu sinh, không thể để xảy ra vấn đề được. Vân Phàm, em không sao, cũng chỉ bị thương ngoài da thôi.”

“Anh biết cậu ta là vì em, cậu ta đối xử với em tốt lắm.” Kỷ Vân Phàm ngồi bên giường bệnh, ngữ khí lẫn thần sắc đều thản nhiên.

Kỳ Phong vẫn không phát hiện ra vẻ khác lạ của anh mà gật gật đầu nói, “Ừm, Vũ Dao rất quan tâm tới em. Nhờ có cậu ta mà trước kia em đi làm công mới không bỏ học.”

“Bọn em biết nhau từ bao giờ?” Đột nhiên Kỷ Vân Phàm chuyển sang đề tài khác.

Kỳ Phong sửng sốt, sau một lúc mới thấp giọng đáp, “Lên đại học mới quen biết a. Sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?”

Tuy cậu cố tỏ vẻ tươi cười nhưng Kỷ Vân Phàm vẫn thấy một tia bối rối thoáng qua trong đôi mắt Kỳ Phong; anh biết cậu đang lừa mình. Vì cái gì lại phải nói dối như thế? Chẳng những cậu mà cả Nghiệp Vũ Dao cũng hòa theo. Việc bọn họ quen biết lúc nào thì có vấn đề gì mà khiến cả hai phải lừa dối như vậy?

Kỷ Vân Phàm là một người thông minh, anh có thể suy đoán được những lý do có khả năng xảy ra. Thế nhưng anh sẽ không vạch trần Kỳ Phong; Kỷ Vân Phàm muốn thấy đến lúc nào Kỳ Phong mới có thể thẳng thắn đối mặt với anh.

7. Chương 7

“Vân Phàm, anh...” Thấy Kỷ Vân Phàm vẫn không nói lời nào, Kỳ Phong rụt rè mở miệng.

Kỷ Vân Phàm đưa mắt nhìn cậu mỉm cười nói, “Em yên tâm, anh đã nộp tiền bảo lãnh cho họ rồi. Cảnh sát nói vì Vương Chí Cao khiêu khích nên sẽ không truy cứu trách nhiệm hình sự với nhóm Nghiệp Vũ Dao.

“Thật may quá.” Kỳ Phong nhẹ nhõm thở ra, trên mặt hiện lên nụ cười rục rịch.

Qua một lúc, cậu nắm chặt tay Kỷ Vân Phàm, nhìn anh nói, “Vân Phàm, em biết anh rất tức giận nhưng may mà không có việc gì. Giám đốc Vương chỉ là độc mồm độc miệng một chút thôi, trước kia ở Comet ông ta cũng rất giúp đỡ em. Em nghĩ, qua vụ lần này Vương Chí Cao sẽ không lại tìm đến em gây rắc rối đâu.”

“Nhưng mà cũng gần như mang thanh danh của em phá hỏng hết rồi.”

“Không sao cả, em đã sắp tốt nghiệp, không cần để ý đến việc đó nữa. Lúc trước đến Comet thì em đã lường được ngày hôm nay sẽ đến. Trường học cũng không quy định sinh viên không được đi làm, chỉ cần em ở trong trường ngoan ngoãn một chút thì sẽ không có việc gì.”

Kỳ Phong nói xong thì cúi người hôn nhẹ lên tay Kỷ Vân Phàm.

Cậu biết Kỷ Vân Phàm trên thương trường cũng được coi là người có uy tín. Bởi chuyện của mình mà anh đã bị nhiều người cười chê, chính là Kỷ Vân Phàm chưa từng than vãn với cậu, chỉ tự mình gánh vác tất cả áp lực.

Kỳ Phong cảm thấy vô cùng biết ơn anh. Người đàn ông này tự nguyện chấp nhận người như cậu, vì cậu mà trả giá nhiều đến vậy. Cả đời này cậu chỉ có biết dùng tình yêu để báo đáp Kỷ Vân Phàm.

Kỷ Vân Phàm nhìn đỉnh đầu Kỳ Phong, nhẹ nhàng đặt tay lên vuốt cuốt; một lúc lâu sau anh mới cúi xuống hỏi, “Tình trạng của em sao rồi? Có thể về nhà không?”

Hơi thở ấm áp lướt qua tai Kỳ Phong khiến cậu hơi rụt người lại. Kỳ Phong ngẩng đầu cười nói, “Ừm, có thể về, nói một tiếng với bác sĩ là được.”

“Vậy em chờ anh đi tính tiền một chút.”

“Em có tiền rồi, để em tự trả.”

“Nói cái gì thế, sau này em cứ giữ tiền của mình đi.”

Kỷ Vân Phàm yêu chiều nhìn Kỳ Phong một cái rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang yên ắng chỉ có tiếng bước chân của anh vang vọng. Kỷ Vân Phàm mặt không chút thay đổi đi về phía trước, đủ loại thanh âm trộn lẫn trong đầu.

Giọng cười nhạo của Vương Chí Cao, tiếng giải thích của Nghiệp Vũ Dao, lại còn Kỳ Phong vì Nghiệp Vũ Dao mà nôn nóng. Việc này rốt cục có bao nhiêu vấn đề đây.

Có phải anh là người cuối cùng được biết không?

“Bang” một tiếng, Kỷ Vân Phàm cắn chặt môi nện lên tường.

Vốn muốn cùng Kỳ Phong nói chuyện, thế nhưng sau chuyện này anh đã biết cậu sẽ không nói đáp án cho anh. Chuyện quá khứ này cậu nhất định không muốn thẳng thắn với anh.

Bỗng nhiên Kỷ Vân Phàm cảm thấy sự bất cam từ sâu trong lòng, cái loại cảm xúc khó chịu từ đáy lòng lan đến toàn thân anh khiến anh muốn phát điên lên. Anh không biết bản thân đã bao giờ thực sự có được Kỳ Phong chưa. Anh không biết bọn họ có thể giống như anh muốn mà vĩnh viễn ở bên nhau.

Làm xong hết thủ tục xuất viện, Kỳ Phong cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Hai người ra khỏi bệnh viện, leo lên xe Kỷ Vân Phàm, nhanh chóng ra khỏi bãi.

Ân Phỉ Thuần đi Comet nên sẽ không về sớm. Trong phòng rất yên lặng, Kỷ Vân Phàm vừa đưa Kỳ Phong về phòng ngủ chưa kịp nói thêm gì thì đã mãnh liệt cúi xuống hôn cậu. Anh cần có thứ gì đó để chứng minh người này vẫn ở bên cạnh anh, nếu không làm vậy chỉ sợ anh sẽ nổi điên mất.

Nụ hôn vội vàng mà cuồng loạn quá mức gần như khiến Kỳ Phong ngạt thở. Cả thân mình cậu bị Kỷ Vân Phàm áp sát lên bức tường lạnh lẽo, phía trước thì kề liền với thân thể nóng rẫy của anh.

Đồng thời rơi vào cảm giác nóng bỏng cùng lạnh băng khiến cậu bối rối, hô hấp trong lồng ngực cũng bị Kỷ Vân Phàm cướp lấy. Đầu óc Kỳ Phong nóng lên, thân thể mềm nhũn chỉ có thể buông thả vào trong lòng Kỷ Vân Phàm.

Kỷ Vân Phàm nhanh chóng ôm lấy cậu bước nhanh hai bước, cùng nhau ngã xuống giường.

Không giống như sự ôn nhu của đêm đầu tiên, lần này Kỷ Vân Phàm dày đặc khí tức cướp đoạt, vừa gấp gáp vừa mãnh liệt hôn rồi lại vuốt ve đến vượt qua sức chịu đựng của Kỳ Phong.

Không khí lạnh băng trong phòng nhanh chóng bốc hơi, không khí kích tình tản ra bốn phía. Kỳ Phong nghe thấy thanh âm trái tim mình đập điên cuồng đến như thể sắp sửa vỡ tung.

“Vân Phàm, có chuyện gì vậy? Sao nóng vội thế?” Kỳ Phong vẻ mặt đỏ bừng, đưa tay nâng mặt Kỷ Vân Phàm đang vui lên cần cần đầu ngực mình.

Đây không phải là Vân Phàm trầm tĩnh bình ổn lại ôn nhu chăm sóc mà cậu vẫn quen thuộc.

Người trước mặt này cuồng dã lại nhiệt tình lại kịch liệt, trái ngược hẳn với Vân Phàm mà cậu biết. Cậu không thể nghĩ ra vì sao hai mặt tính cách tương phản như vậy lại có thể xuất hiện trên cùng một người.

Kỷ Vân Phàm không trả lời cậu mà lại đè tay Kỳ Phong xuống, mút mạnh đầu ngực đỏ như máu vẫn đang đứng thẳng trước ngực cậu.

Đau đớn len lỏi trong khoái cảm mạnh mẽ đồng thời xông lên khiến Kỳ Phong nhin không được mà rên rỉ, “A a, ưm, Vân Phàm...nhẹ một chút đi.”

Kỷ Vân Phàm nắm lấy dục vọng của cậu, nhanh chóng mà khéo léo xoa nắn trong tay tựa hồ mang theo ý thúc giục. Lực tay lúc nhẹ lúc mạnh khiến Kỳ Phong không chịu nổi mà thở dốc.

“A a a....” Kỳ Phong thét lên một tiếng rồi phóng ra. Cậu buông tay khỏi Kỷ Vân Phàm, làm tình kịch liệt như vậy có chút quá mức khiến cậu khó có thể thích ứng.

Kỷ Vân Phàm tách chân Kỳ Phong, thứ cứng rắn như sắt mà lại nóng bỏng kia dưới ánh trăng lại bóng lên. Anh nhìn thẳng vào Kỳ Phong, cặp mắt tràn ngập tình dục và chiếm dục thoát nhìn hơi ám muội.

“Kỳ Phong, đừng rời khỏi anh.” Lúc đi vào, Kỷ Vân Phàm nhẹ giọng ní non.

Cảm giác căng đau không ngừng truyền đến khiến Kỳ Phong hơi khó chịu nhăn mày; thế nhưng trong nháy mắt nghe thấy câu nói kia thì nỗi đã dồn trong lòng bất chợt vượt hẳn lên khỏi đau đớn thể xác.

Cậu cố gắng vươn tay ôm chặt lấy cổ Vân Phàm và hôn lên môi anh, “Vân Phàm, em không đi đâu hết, cả đời đều ở bên cạnh anh.”

Kỷ Vân Phàm nhẹ nhõm cười, đỡ lấy thất lực cậu mà tiến mạnh vào.

Chỗ đang vây lấy anh thoáng co rút khiến từng đợt khoái cảm ào ạt ập đến, kéo tuột đi tất cả lo lắng cùng sợ hãi và hối hận đang lan tràn trong lòng anh. Kỷ Vân Phàm ôm chặt lấy Kỳ Phong bắt đầu đong đưa.

Thanh âm thân thể va chạm không ngừng vang lên bên tai, nhìn biểu tình hỗn loạn mà mê đắm của Kỳ Phong mới khiến cho tâm trạng Kỷ Vân Phàm dần dần bình tĩnh lại.

Cử động mạnh mẽ đẩy hai người đi đến cao trào; sau vài lượt động kịch liệt cuối cùng, Kỷ Vân Phàm vùi mình chôn sâu vào Kỳ Phong, tinh dịch nóng bỏng lưu lại trong cơ thể cậu.

Dư vị phóng xuất qua đi, phân thân dần dần mềm xuống. Kỷ Vân Phàm chậm rãi rút ra rồi mệt mỏi mà ngã xuống bên Kỳ Phong.

Anh mệt chết đi, mệt đến không còn muốn nhúc nhích nữa.

Kỳ Phong đưa tay vuốt qua hàng lông mày đang nhíu lại của anh, vẽ mặt đau lòng mà hỏi, “Vân Phàm, anh có chuyện gì vậy? Việc gì khó xử sao?”

Kỷ Vân Phàm nhắm mắt ôm chặt Kỳ Phong vào lòng, “Anh không sao, Kỳ Phong, để anh ôm một lúc, một lúc nữa thôi rồi anh ôm em đi tắm rửa.”

“Em không sao, tự tắm là được rồi.”

“Không được, anh muốn ôm em đi. Đây là trách nhiệm của anh.”

“Trách nhiệm với chả không trách nhiệm cái gì chứ, anh nghĩ em là thiếu nữ à.”

“Mặc kệ em là thiếu niên hay thiếu nữ sao cũng được, em vẫn là người của anh.”

Kỷ Vân Phàm nói lời này thì lộ chút tính trẻ con. Kỳ Phong khó nén nổi mà nử nự cười. Cậu với tay kéo chóp mũi người yêu, buồn cười nói, “Nhìn không ra chiếm dụng của anh lại mạnh mẽ đến thế đấy.”

Nghe vậy Kỷ Vân Phàm mở mắt để lộ một mảnh hôn ám bên trong, ánh mắt sâu không thấy điểm dừng.

“Kỳ Phong, chiếm dụng của anh có khi còn mạnh hơn em tưởng đấy.” nhỏ giọng mà thầm thì một câu, anh ôm lấy Kỳ Phong đi đến nhà tắm.

Trong phòng lại khôi phục yên lặng, hương vị tình ái còn chưa phiêu tán. Gió theo cửa sổ đang mở mà lùa vào phòng khiến Kỳ Phong thấy hơi lạnh. Cậu tựa vào lòng Kỷ Vân Phàm rùng mình một cái.

“Tốt quá, tiến độ công trình còn thuận lợi hơn so với tôi dự đoán.” Trên công trường, Thi Hựu đầu đội mũ bảo hộ nhìn phần móng sắp hoàn thành của công trình mà vui mừng tươi cười.

Kỷ Vân Phàm gật đầu cũng tháo mũ bảo hộ xuống, vỗ vỗ vai Thi Hựu, “Không lâu nữa chúng ta có thể đi được rồi, còn phải đến khách sạn Thiên Nguyên mà.”

“Đúng vậy, gần đây tiệc tùng liên miên, tôi sắp mệt chết mất/”

“Chịu không nổi thì đêm nay cũng phải đi. Sinh nhật tổng giám đốc Trịnh thị còn quan trọng hơn sinh nhật con gái ông ta nữa.”

“Cái này đương nhiên tôi hiểu.” Thị Hựu trừng mắt, cùng Kỷ Vân Phàm lên xe rời khỏi công trường.

Lại nói, danh thế to lớn trong giới thương nhân của Trịnh thị cũng hiện hết ra trong yến tiệc xa hoa, đồ ăn thức uống đều cao cấp nhưng không để khách phải chi khoản nào. Cái gọi là há miệng mắc quai[1] chính là như thế, người đến ăn tiệc đều phải nhún nhường với Trịnh thị ba phần.

Đến hội trường thì thấy đa phần khách đều đã có mặt; Kỷ Vân Phàm cùng Thi Hựu đang định đi chào giám đốc Trịnh thị thì đã thấy Vương Chí Cao đi tới đón đầu.

Nhìn thấy Vương Chí Cao, Thi Hựu lộ ra vẻ mặt chán ghét; đúng lúc có người bạn đứng cách đó không xa gọi lại thì anh định nhanh chóng kéo Kỷ Vân Phàm cùng đi.

Kỷ Vân Phàm lại nói, “Không cần lo, cậu cứ đi đi. Tôi muốn xem xem hần lại nghĩ ra trò gì.”

Thi Hựu thấy vẻ mặt kiên quyết của anh thì cũng không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

“Ai da, giám đốc Kỷ.” Khoác lên vẻ mặt cười nịnh nọt, hôm nay Vương Chí Cao không lộ ra địch ý rõ ràng như hai lần trước.

Kỷ Vân Phàm mỉm cười chào, “Giám đốc Vương.”

“Giám đốc Kỷ này, hôm nay tôi lại nghe được một tin rất thú vị đang định nói cho cậu đây; cũng không biết cậu nghe xong có thấy vui không.” Vương Chí Cao xoa xoa tay, điệu cười nhuốm vẻ âm mưu.

Kỷ Vân Phàm cười lạnh một tiếng, ngữ khí lạnh lẽo, “Ông cũng biết tôi sẽ không vui thì thôi khỏi nói.:

“Là chuyện của Kỳ Phong cùng cái cậu bạn học tên Nghiệp Vũ Dao kia, cậu có hứng thú không?” Vương Chí Cao nheo mắt, điệu cười đáng khinh khiến tâm trạng Kỷ Vân Phàm chợt loạn động.

Thấy dáng vẻ lặng yên của anh, Vương Chí cao rút ra từ túi một phong thư đưa cho Kỷ Vân Phàm, lắc lắc đầu cười, “Thật là không thể tưởng được Nghiệp Vũ Dao và Kỳ Phong thực sự có quan hệ, từ 6 năm trước họ đã từng lên giường với nhau. Thế mà còn dám rao bán đêm đầu ở Comet. Tôi tìm được một ít ảnh chụp 6 năm trước từ người khác, nghĩ là hẳn giám đốc Kỳ sẽ muốn nhìn xem.”

Nói tới đây, hắn híp mắt trêu tức nhìn Kỷ Vân Phàm, ánh mắt kia giống như muốn nói anh là kẻ ngu ngốc, bỏ ra 200 vạn mua phải thứ hàng đã từng qua tay người khác.

Kỷ Vân Phàm không nói gì tiếp nhưng tay nắm phong thư vò lại. Ánh mắt anh nhìn hướng Vương Chí Cao chứa một tia bất nhẫn và tàn độc.

Trong nháy mắt nọ, Vương Chí Cao bắt giác lui từng bước về phía sau.

“Giám đốc Vương, nếu việc ông muốn nói cho tôi là cái này thì thật đáng tiếc, tôi không có hứng thú.” Lạnh lùng quăng lại những lời này, Kỷ Vân Phàm bước đi tránh khỏi Vương Chí Cao.

Anh đem phong thư nhét lại vào ví rồi bước về phía tổng giám đốc Trịnh thị. Suốt yến tiệc, Kỷ Vân Phàm không có một chút biểu hiện bất thường nào; nên nghiêm túc thì nghiêm túc, cần vui đùa thì vui đùa. Vương Chí Cao bên này vẫn luôn theo dõi anh cảm thấy rất kỳ quái.

“Cuối cùng cũng xong, giám đốc Trịnh hôm nay đúng là dễ tính, sớm như vậy đã thả chúng ta về.” Đi khỏi khách sạn, Thi Hựu lười biếng ngồi trên xe tiện tay tháo cà vạt.

Đạo gần đây tiệc bữa nọ tiếp bữa kia khiến anh ứng phó thật mệt mỏi, cũng không còn cách nào khác, ai bảo lần dự tiệc nào cũng thành tâm điểm của giới phụ nữ, được một đám đông vây quanh.

Tuy lúc đầu Thi Hựu cũng rất thích cảm giác nằm giữa bụi hoa như vậy, nhưng sau một thời gian lướt qua lướt lại từng ấy bụi đến phát chán thì thấy đúng là một loại tra tấn.

Kỷ Vân Phàm đang lái xe mặt vẫn cứng ngắc, không đáp lại câu nào.

Thi Hựu nhanh chóng nhận ra không khí bất thường, nghi hoặc nhìn sang phía anh hỏi, “Vân Phàm, có chuyện gì thế? Đường này không phải hướng về nhà, cậu định đi đâu sao?”

“Đến công ty.”

“Sao bây giờ lại đến công ty? Đến rồi làm gì?”

“Lúc này tôi gọi điện cho Kỳ Phong, cậu ấy nói còn đang ở công ty.”

“Gì chứ, hóa ra định đến đón cậu ấy à, thế mà không nói sớm.”

“Đến rồi thì để cậu đi về trước.”

Lời nói nhạt nhẽo không rõ cảm xúc khiến ý cười trêu đùa trên mặt Thi Hựu thoái lui. Anh nghi ngờ nhìn Kỷ Vân Phàm.

“Vân Phàm, có cái gì không ổn sao?”

Ánh mắt Kỷ Vân Phàm nhìn thẳng tắp về phía trước, bàn tay đang để trên bánh lái nổi lên mấy đường gân xanh.

Hai phút sau, xe dừng dưới tòa nhà công ty. Kỷ Vân Phàm đạp phanh, tiếng bánh xe dừng lại rít lên suốt chút nữa thì đâm vỡ cửa kính.

“Này, cậu định giết tôi à!” Thi Hựu kinh hoảng ôm đầu.

Kỷ Vân Phàm thả tay ra, quay đầu nhìn anh nói, “Thi Hựu, tôi không sao.”

“Trông cậu giống không sao chắc?”

“Thật sự không có việc gì, tôi chỉ hơi mệt mỏi.”

“Có phải tên khốn kiếp Vương Chí Cao kia lại nói lung tung cái gì không?” Thi Hựu nổi giận nắm chặt tay. Đáng giận, anh không nên để tên vô sỉ Vương Chí Cao kia lại gần Vân Phàm mới đúng.

Kỷ Vân Phàm lại lắc đầu, ngồi yên một lúc rồi mới mở cửa xuống xe, thản nhiên cười với Thi Hựu, "Không thể đâu. Cậu đi về trước đi, tôi lên tìm Kỳ Phong sau đó cùng trở về sau."

Thi Hựu thấy biểu tình của anh đã trở lại bình thường thì hoài nghi có phải lúc này mình bị ảo giác hay không mới thấy tâm tình của Kỷ Vân Phàm có vấn đề.

Sau khi Thi Hựu rời đi, Kỷ Vân Phàm ngửa đầu nhìn tòa nhà.

Công ty của anh nằm ở tầng 15 đến 18 của tòa nhà, giờ này toàn bộ công ty đều đã ra về. Nhìn từ dưới lầu lên cũng chỉ còn một căn phòng trên tầng 18 sáng đèn. Đó là văn phòng chung của Kỳ Phong và Kỷ Vân Phàm, Kỳ Phong nói bởi vì ngày mai phải đến trường đi học nên giờ mới tăng ca ở lại viết báo cáo cho xong.

Kỷ Vân Phong bước vào khiến bảo vệ nhìn mà có chút kinh ngạc.

Tiến vào thang máy, cuối cùng anh cũng lấy ra phong thư, trong đó cũng chỉ có mấy tấm ảnh chụp. Hai tấm là ở quán bar, hai tấm còn lại thì ở trước một nhà nghỉ nhỏ.

Hai tấm ảnh ở quán bar kia vô cùng ám muội, trên đó là hình Kỳ Phong trợn trợn trẻ hơn bây giờ một chút mặc áo sơ mi đen gần như trong suốt khoét cổ chữ V gợi cảm cùng với quần da bó sát, hướng tới một người đàn ông mà hôn. Trên mỗi bức ảnh lại cùng một người đàn ông khác nhau, vẻ tươi cười cùng ánh mắt quyến rũ không có một chút nào giống với Kỳ Phong ngày nay.

Mà hai ảnh chụp tại nhà nghỉ nhỏ kia đều là Nghiệp Vũ Dao ôm hờ lấy Kỳ Phong đang bước vào.

Kỷ Vân Phàm cất lại ảnh chụp, trong khoảnh khắc cảm thấy không khí trong thang máy như bị hút đi hết khiến cho hô hấp trở nên khó khăn, lồng ngực phía bên trái chột co rút đau đớn.

Thế nhưng chỗ còn đau đớn hơn rất nhiều là một loại cảm giác phần nộ đập thẳng vào ngực làm cho anh không thể chịu nổi. Hóa ra đây là nguyên nhân Nghiệp Vũ Dao và Kỳ Phong nói dối sao? Bọn họ thông đồng với nhau cùng giấu việc này?

Tại sao Kỳ Phong có thể dối đãi anh tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ cậu không nghĩ anh cũng sẽ thấy đau lòng sao?

"Đình" một tiếng, cửa thang máy trước mặt chậm rãi mở ra. Kỷ Vân Phàm ngược lên thì thấy Kỳ Phong đứng ngay phía trước.

"Vân Phàm? Sao anh lại đến đây vậy?" Kỳ Phong đang định đi về nhà về mặt kinh ngạc, lúc trước trong điện thoại cũng không thấy Vân Phàm nói anh sẽ tới đây.

Kỷ Vân Phàm bước ra khỏi thang máy, kéo tay Kỳ Phong đi về hướng phòng làm việc của mình. Vào trong văn phòng, không khí vô cùng nặng nề; Kỳ Phong gần như có thể cảm giác được hương vị căng thẳng quanh quẩn.

Kỷ Vân Phàm đứng trước cửa sổ sát đất, bóng dáng cao lớn thoát nhìn mang theo vẻ xa cách.

Lặng yên một lúc lâu, anh rút cái phong bì ra từ trong ví, ném lên bàn làm việc.

Kỳ Phong trong lòng thầm giật mình, lập tức ý thức được đang có vấn đề xảy ra.

Áp lực trong không khí càng nặng thêm, cậu mang thần sắc trầm trọng đi tới, tay run rẩy cầm lấy phong thư. Bức ảnh quen thuộc làm mắt cậu phát đau, cũng dần xé tâm hồn Kỳ Phong.

Kỷ Vân Phàm không quay đầu lại mà nhìn cảnh đêm lên đèn ngoài cửa sổ, lạnh lùng hỏi, "Vì sao lại lừa gạt anh?"

Kỳ Phong buông cảnh chụp xuống, khóe miệng nhếch lên cười khổ. Cậu còn có thể giải thích thế nào? Sự thật châm chọc đã bày ra trước mặt, càng giải thích càng giống lấp liếm hơn mà thôi.

Chính là cậu không thể ngờ, ngày bị vạch trần lại tới nhanh như vậy.

Kỷ Vân Phàm xoay người lại tựa vào cửa sổ, tư thế thả lỏng nhưng vẻ mặt lạnh lẽo lại khiến người ta sợ hãi.

Kỳ Phong gục đầu nhìn ảnh chụp trên bàn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, “Là em có lỗi. Anh đã từng nói không muốn nghe đến quá khứ của em nữa nên em nghĩ anh sẽ không để ý những việc như thế này.”

“Không cần nghe không giống với lừa gạt, hai việc đấy khác nhau.”

“Vân Phàm, sự tình không phải như vậy đâu, Vũ Dao cậu ta..... Lúc đó cậu ấy luôn khuyên em, giờ nói lại, cậu ấy là bạn học hồi trung học với em.”

“Khuyên em đến trên giường luôn sao?” Kỳ Vân Phàm nhếch miệng cười lạnh.

Kỳ Phong nín thở, chua xót trong lòng tràn lên khiến cậu không thể tiếp tục đứng thẳng trước mặt Kỳ Vân Phàm. Mặc dù trước kia cậu đã chuẩn bị sẽ có ngày dính phải những nghi ngờ này; nhưng đến lúc thực sự đối mặt mới nhận ra nỗi thống khổ vô cùng này lại không nhẹ nhàng như đã nghĩ.

Cậu đã lường trước, khi những việc đã qua này bị đặt tới trước mặt Vân Phàm, anh không thể nào lại không có phản ứng gì.

“Vân Phàm, nếu anh còn có dù chỉ một chút lòng tin với em, vậy thì đừng nghi ngờ em. Vũ Dao không phải loại người như anh nghĩ đâu.” Hồi lâu sau, Kỳ Phong hít một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi nói ra những lời này.

Cậu biết giờ phút này nói gì cũng là vô ích. Kỳ Phong chủ có thể hy vọng vào việc Kỳ Vân Phàm có thể bao dung mà hiểu cho cậu, cùng với một chút tín nhiệm ít ỏi.

Kỳ Vân Phàm thấy như có một ngọn lửa đang đốt cháy thân thể anh, thiêu rụi lý trí cùng phần tình cảm với Kỳ Phong.

Vì sao cứ luôn miệng bảo vệ cho Nghiệp Vũ Dao như thế?

Vì sao cậu không vì bản thân mà biện giải? Lại càng không phủ nhận việc kia? Vì sao lại không cố sức mà giải thích với anh chứ?

Kỳ Vân Phàm vẫn luôn cảm thấy chỉ cần không tiếp xúc với những người cũ của cậu thì sẽ không làm sao, lại chẳng thể ngờ được hóa ra đang có một người ngay bên cạnh!

Thấy Kỳ Vân Phàm lặng yên không nói, Kỳ Phong mở miệng, “Vân Phàm, Vũ Dao cậu ta thật sự...”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe em nhắc đến tên Vũ Dao đấy một lần nào nữa.” Quát lớn một tiếng ngắt ngang lời Kỳ Phong, Kỳ Vân Phàm vò tóc thật lực.

Đáng giận, vì sao anh lại trở nên như vậy? Rõ ràng biết Kỳ Phong từng có một quá khứ lộn xộn, rõ ràng từng biết Kỳ Phong từng làm nghề gì, vậy mà vì sao còn ghen tị đến mức này?

Nghĩ đến lần trước bọn họ ở Comet, một anh còn cho rằng đó là đêm đầu tiên của Kỳ Phong. Hóa ra vốn không phải như vậy, chẳng lẽ phản ứng tức tặc của cậu đêm đó đền là giả vờ sao?

Chỉ cần nghĩ đến thân thể xinh đẹp của Kỳ Phong đã từng thân mật với một người đàn ông khác liền khiến anh ghen tị đến phát điên. Thậm chí còn hận không thể giết chết Nghiệp Vũ Dao!

“Thực xin lỗi, Vân Phàm, em thật sự không muốn gạt anh. Chỉ là em không muốn nhìn đến biểu tình như vậy của anh nên mới không kể lại việc này.”

Kỳ Phong chạy tới ôm chặt lấy Kỳ Vân Phàm, nước mắt dâng lên tràn đầy. Mặc kệ cậu cố sức nén xuống thể nào cũng không vơi xuống được. Tâm tính vốn thiện lương liền đau đớn đến không chịu nổi.

Hối hận lại một lần nữa xâm chiếm toàn bộ đầu óc cậu. Vì sao hồi đó lại ngây thơ ngu ngốc làm ra nhiều chuyện không thể xóa bỏ đến vậy?

Ngày đó, hai người họ ngồi thần thờ trong văn phòng đến nửa đêm. Đến khi Vân Phàm tỉnh táo lại thì đã qua một thời gian dài, nhìn Kỳ Phong cần mẫn khóc mà đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ nhen. Rõ ràng đã nói sẽ chấp nhận hết thấy, vậy mà một việc nhỏ như thế đã không thể kiềm chế được.

Thực ra sau khi biết Nghiệp Vũ Dao và Kỳ Phong từng có quan hệ như thế, anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ sẽ mất đi Kỳ Phong, sợ đến mức không dám buông lỏng.

Loại thấp thỏm này vốn không có căn cứ, nhưng Kỷ Vân Phàm không cách nào khống chế bản thân.

Ngày hôm sau anh không đi làm. Cả đêm miên man suy nghĩ khiến cho đầu đau đến thống khổ, dù có Kỳ Phong cẩn thận chăm sóc vẫn không đỡ.

“Cái tên gốc nhà cậu, đã nói cậu quá bạt mạng mà. Thôi được rồi, từ giờ cứ nằm yên ở nhà mà nghỉ ngơi đi, chuyện công ty để tôi với Kỳ Phong lo liệu cho.”

Sáng sớm Thi Hựu đến thấy Kỷ Vân Phàm vẻ mặt xanh xao nằm bẹp trên giường thì bực mình nói một câu.

“Đúng đấy anh Vân Phàm, nghiện làm việc tuy rằng rất quan trọng nhưng thân thể mới là tiền vốn á.” Ân Phi Thuần bên cạnh cũng cong môi thâm thì.

Kỷ Vân Phàm vô lực phản bác lại bọn họ, chỉ có thể hơi gật đầu.

Trước khi đi Kỳ Phong hôn lên trán anh một lúc, khẽ khàng nói, “Vân Phàm, ngoan ngoãn ngủ một giấc đi. Nghe lời em đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

Kỷ Vân Phàm nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, ngón tay miết lên má Kỳ Phong lưu luyến không rời.

Ra khỏi cửa, Kỳ Phong gọi điện nhờ Nghiệp Vũ Dao xin phép nghỉ học hôm nay.

Vân Phàm vừa nghỉ thì công ty lại dồn đống công việc quăng vào tay Thi Hựu. Anh đưa Ân Phi Thuần đến trường học rồi sau mới cùng Kỳ Phong đến công ty.

Vậy mà không thể tưởng được, hai người vừa bước vào công ty thì thấy cảnh tượng bát nháo, mọi người đều có vẻ khấn trương, vừa nhìn thấy Thi Hựu thì biến sắc.

“Chuyện gì xảy ra đây?” Thi Hựu nghiêm túc hỏi một câu, tình cảnh này chỉ có thể đoán là có việc lớn ập đến. Nhân viên trong công ty có nhiều người đã đi theo anh và Kỷ Vân Phàm nhiều năm, nếu vấn đề nhỏ cũng không thể khiến họ bối rối đến vậy.

Thư ký Tiểu Lâm của Kỷ Vân Phàm đi tới, vẻ mặt lo lắng nói, “Hôm nay là ngày đối tác giao vật liệu cho chúng ta, thế mà vừa rồi họ gọi điện tới bảo xe vận chuyển vừa gặp tai nạn trên đường, mọi vật liệu đều hỏng hết rồi!”

“Cô nói sao cơ!” Thi Hựu nghe vậy thì đổi sắc mặt, Kỳ Phong bên cạnh cũng trợn mắt.

Công trình phòng triển lãm nghệ thuật lần này chỉ còn chờ phê duyệt vật liệu xong thì khởi công. Nếu lần này không thể bàn giao vật liệu cần thiết, công trình của bọn họ sẽ hoàn toàn thất bại!

Công ty ký hợp đồng với thành phố mặt dù có thể kiếm được rất nhiều lợi nhuận sau khi hoàn thành, nhưng một khi không thể thực hiện hợp đồng thì tiền bồi thường cũng nhiều không thể tưởng. Thậm chí công ty của họ còn có thể phải gánh món nợ không trả nổi, còn cả tiền bồi thường cùng tiền cho rất nhiều vấn đề khác nữa. Một khi công trình bị dừng lại, công ty sẽ phá sản.

Tiểu Lâm cắn môi, lúc lâu sau lại nói, “Hơn nữa....Công ty cảng biển của giám đốc Vương....”

“Quả nhiên là tên khốn nạn Vương Chí Cao!” Thi Hựu siết tay rống lên.

Kỳ Phong giữ tay anh lại vội vàng nói, “Đừng xúc động vội, Tiểu Lâm, giám đốc Vương làm sao?”

“Giám đốc Vương nói ông ta cũng đã nghe tới việc công ty vận chuyển gặp tai nạn, còn nói trong tay ông ta đang có một số vật liệu quan trọng. Nếu muốn ông ta ra tay trợ giúp thì cho....lấy 40% cổ phần công ty ra trao đổi.”

“Khốn kiếp, cái tên hèn hạ, nói không chừng tai nạn xe cộ cũng là do hắn tạo ra. Tôi phải giết hắn!” Thi Hựu lại gầm gừ; chuyện này khiến anh hoàn toàn mất đi khả năng giữ bình tĩnh.

Toàn thân Kỳ Phong lạnh toát, một tia hy vọng sâu trong đáy lòng cũng tan biến.

[1] Nguyên văn là “ ”, dịch ra thành “cật nhân chủy đoán” – ăn thịt của người thì miệng phải ngán. Ý của câu này có nghĩa là đã nhận ơn huệ của ai thì không thể nói xấu được người đó.

8. Chương 8

Trong văn phòng, tất cả thành viên tham gia vào kế hoạch đều tụ lại, sắc mặt đều rất khó xem. Ai cũng biết công trình này một khi thất bại sẽ gây hậu quả như thế nào.

“Giám đốc, giờ phải làm sao đây? Không có những vật liệu này thì chúng ta cũng xong đời.”

“Đúng đấy giám đốc, đây là hạng mục của thành phố, một khi thất bại thì hậu quả không thể gánh nổi a.”

“Vật liệu xây dựng lần này số lượng lớn như vậy, hiện giờ đi mua sợ là cũng không mua được.”

Mọi người tranh nhau nói, Kỳ Phong chỉ nghe lúc này đột nhiên nhì Thi Hựu bảo, “Hỏi thử những đối tác đầu thầu lúc đó xem? Mặc dù khi ấy không lựa chọn hợp tác cùng họ nhưng nếu bọn họ có sẵn số vật liệu cần thiết thì chúng ta có thể trả giá cao một chút để mua lại.”

Thi Hựu mãnh mẽ ngẩng đầu, mắt hiện lên tinh quang. “Kỳ Phong nói đúng, mọi người phân công nhau đi liên hệ xem có thể mua chỗ nào thì mua đi.”

“Vâng.”

Kỳ Phong cũng cầm một phần những đối tác đầu thầu liên hệ, nhưng sau khi gọi năm cuộc điện thoại thì phát hiện ra sự tình không đơn giản như vậy.

Những công ty muốn hợp tác trước kia đều nói không có vật liệu, hơn nữa toàn bộ đều là bị tập đoàn cảng biển mua ngày hôm qua.

“Mẹ kiếp, tên Vương Chí Cao không biết xấu hổ, hiện tại tôi phải đi giết hắn!” Thi Hựu cũng gọi điện thoại, vừa đập máy với một nhà thầu thì anh ném mạnh ống nghe.

Toàn bộ văn phòng đều trầm xuống. Sự tình đã rõ ràng, tập đoàn cảng biển lén lút gỡ trò, bọn họ bị Vương Chí Cao đâm lén sau lưng. Hơn nữa hiện tại phiên toái lớn nhất là cho dù biết việc đó, bọn họ cũng không có căn cứ. Một khi hạng mục thất bại, thành phố trách tội chính là nhắm vào bọn họ.

Kỳ Phong ngồi trước bàn công tác, tài liệu bị cậu vò thành một cục. Trước kia cậu chỉ cảm thấy Vương Chí Cao có hơi độc miệng một chút thôi, không lường được ông ta lại có thể làm ra chuyện bỉ ổi thế. Nhưng ông ta vì cái gì mà làm vậy? Nhiều đối thủ cạnh tranh như thế, sao ông ta chỉ nhắm vào công ty của Vân Phàm? Chẳng lẽ vẫn ghi hận chuyện của mình với Vân Phàm cho đến giờ?

Nhớ tới trước kia lúc Kỳ Phong còn ở Comet, Vương Chí Cao vẫn muốn bao dưỡng cậu. Lúc đó cậu không đồng ý, chẳng lẽ việc này lại thực sự dính dáng đến cậu sao?

Nói vậy cậu đã gây ra chuyện lớn rồi? Vân Phàm vì công ty mà cố gắng nhiều như thế mà lại bị cậu phá hủy?

“Đáng giận, để tôi lên tòa thị chính thử xem có thể thương lượng lùi ngày bàn giao công trình hay không.” Một hồi lâu sau, Thi Hựu đứng lên cắn răng nói.

Tiểu Lâm sắc mặt tái nhợt nhìn anh nhỏ giọng nói, “Giám đốc, ngày khai trương phòng triển lãm mỹ thuật đã công bố ra bên ngoài rồi, lại bởi vì là địa điểm mới của thành phố nên trong ngày đó sẽ có vài vị chính khách tới nữa. Tôi sợ là bên thành phố không đồng ý dời ngày đâu.”

Thi Hựu đầm lên bàn, tức giận ngập đầu, “Vậy phải làm thế nào đây, chẳng lẽ nằm chờ chết?”

Kỳ Phong trợn trừng mắt, trong đầu quay cuồng tìm cách. Còn làm được gì nữa, còn phương pháp nào chưa thử? Cậu không thể để cố gắng nhiều năm của Vân Phàm vì cậu mà tan tành như thế được!

Chờ một chút, cần số lượng lớn vật liệu xây dựng! Kỳ Phong đột nhiên nhớ tới cái gì nên bật lên, xúc động nói, “Tôi nghĩ ra cách rồi.”

“Kỳ Phong, cách gì cơ!” Thi Hựu cũng đứng lên theo.

Kỳ Phong ngược lên nhìn anh một cái rồi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa noi, “Mọi người chờ thêm hai ngày, tôi đi tìm người giúp nhất định qua được chuyện này.”

Lời vừa dứt thì người cũng đi mất, những nhân viên còn lại trong văn phòng nhìn nhau nghi hoặc không hiểu. Thi Hựu cũng nhăn mày lại; thời điểm này bọn họ còn có thể dựa vào ai nữa?

Nhạc chuông điện thoại quen thuộc lại vang lên, Thi Hựu nhìn trên màn hình, không bắt ngờ gì khi thấy số của Kỷ Vân Phàm.

“Vân Phàm, có chuyện rồi. Đối tác cung cấp vật liệu của chúng ta bị thăng chết tiết Vương Chí Cao kia phá phách.”

“Tôi biết rồi, sẽ đền thương lượng với bọn họ.”

“Kỳ Phong? Kỳ Phong vừa chạy ra ngoài rồi, bảo là cho cậu ấy hai ngày để tìm biện pháp.”

“Không biết cậu ấy đi đâu.”

“Được, tôi hiểu rồi.”

Thi Hựu tắt điện thoại, nóng nảy kéo giắt tóc rồi cầm lấy áo vest xoay lại nhắc nhở nhân viên dưới quyền, “Nghe này, mọi người lại liên hệ với các công ty lâu năm khác có sản xuất loại kính phản quang này xem sao; lại phải hai người đi khảo sát lại thị trường vật liệu, nếu có vật liệu tốt thì dù đắt một chút cũng mua, trước tiên cần mua đủ số liệu nhập lần đầu đã.”

“Hiểu rồi, chúng tôi lập tức đi làm.”

“Ừm, vậy tôi đến tòa thị chính một chuyến.”

Vừa ra khỏi công ty, Thi Hựu đã bị gió lạnh hướng ngay mặt mà thổi tới, da gà da vịt thi nhau nổi lên rần rần. Đã lâu lắm rồi không có cảm giác vội vàng như vậy; từ khi thành lập công ty cùng Vân Phàm vốn chưa từng trải qua sóng gió lớn đến thế. Hy vọng Kỳ Phong và Vân Phàm bên kia cũng thuận lợi. Vừa rồi Vân Phàm cậu ta nói muốn đi tìm Kỳ Phong cũng không biết đã tìm được chưa nữa.

Ai, Thi Hựu thầm cảm thán một câu đúng là thời buổi rối ren rồi nhảy lên xe. Ngay lúc đó, anh bỗng nhớ ra đã sắp đến sinh nhật của Tử Phàm rồi.

Không hiểu sao tim bỗng đập thật nhanh, một dự cảm không tốt cũng dần dần nổi lên.

Kỳ Phong chạy ra khỏi công ty thì bắt một chuyến taxi đến đại học K, chạy thẳng đến trước ký túc xá. Bạn học nhìn thấy cậu thì kinh ngạc hỏi, “A? Thanh Ngạn cậu sao đột nhiên đến đây thế? Không phải đi làm sao?”

“Tôi tìm Vũ Dao có chút việc, cậu ta ở ký túc xá à?”

“Ồ, vừa đi học về.”

“Đã biết, cảm ơn.”

Trèo lên tầng 5, liếc mắt một cái thấy cánh cửa mở hé của phòng ký túc xá, Kỳ Phong vọt chạy vào thì thấy Nghiệp Vũ Dao đang đứng trước tủ đồ thay quần áo. Thân trên trần trụi không mặc áo, hình thể bình thường không một chút khiếm khuyết cùng nửa thân dưới vẫn đang ẩn trong quần lại trông thật hoàn mỹ.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt một chút.

Nghiệp Vũ Dao mở lời trước, “Sao cậu đột nhiên trở về đây vậy? Tôi đang mặc đồ.”

Kỳ Phong khẽ cười cười như nhớ tới chuyện vui gì, “Không sao, cậu ở trước mặt tôi mặc hay không mặc thì có khác gì đâu. Hồi trước ở câu lạc bộ bơi lội còn không phải suốt ngày thấy cậu lỏa thể sao?”

Nghiệp Vũ Dao cũng cười lên, đơn giản không tiếp tục tìm áo nữa mà nhìn Kỳ Phong hỏi, “Có chuyện gì? Ít khi thấy sắc mặt cậu kém như vậy.”

“Tôi định nhờ cậu giúp cho chút việc.”

“Nói nghe coi.”

“Lần này hạng mục xây dựng phòng triển lãm mỹ thuật thuộc về công ty của Vân Phàm. Hiện tại bên đối tác vật liệu lại xảy ra vấn đề khiến công trình bị gián đoạn, nếu không thể hoàn thành đúng hẹn thì công ty của Vân Phàm sẽ phá sản. Đối thủ cạnh tranh có vẻ còn muốn tiêu diệt anh ấy cho bằng được, thu mua hết tất cả vật liệu rồi. Tôi nghĩ, chỗ duy nhất có thể kiếm được đủ số vật liệu kia chỉ còn...”

Nói tới đây, Kỳ Phong khó xử nhú mày.

Thần sắc Nghiệp Vũ Dao vốn thật bình tĩnh, khi nghe tới đây thì lộ ra một tia cười khở, “Cũng chỉ còn tập đoàn Diệu Hoa.”

Kỳ Phong gật đầu, đi tới bên người Nghiệp Vũ Dao nắm tay cậu nói, “Thật xin lỗi, Vũ Dao. Tôi biết chuyện này làm cậu khó xử nhưng tôi cũng không nhẫn tâm nhìn Vana Phàm sụp đổ. Cậu có thể giúp tôi lần này không?”

Nghiệp Vũ Dao lặng yên đã lâu đột ngột ôm lấy Kỳ Phong, cái ôm thật chặt như muốn đem cậu nhập vào thân thể.

“Tôi đã nói rồi, chỉ cần là vì cậu thì cái gì tôi cũng ó thể giúp; vì chính cậu đã giúp tôi rời đi được nơi của người kia.”

Giọng nói của Nghiệp Vũ Dao rất nhẹ, nhẹ đến mức chỉ Kỳ Phong mới có thể nghe thấy thanh âm run run lẫn trong đó. Đây là sợ hãi hay là mờ mịt, Kỳ Phong không phân biệt được.

“Vũ Dao, tôi...”

Kỳ Phong vô cùng khó xử, tuy cậu không biết tường tận quá khứ của Vũ Dao nhưng cũng biết cậu ta có thứ muốn quên đi hoàn toàn; có lẽ bởi lần này mình xin trợ giúp mà lại phải nhớ tới. Nhưng sự tình đi đến ngày hôm nay Kỳ Phong đã không còn cách giải quyết nào khác ngoài tìm tới Vũ Dao.

Nghiệp Vũ Dao lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Quên đi, Thanh Ngạn. Tôi cũng không thể trốn tránh cả đời được.”

Nói xong, cậu buông Kỳ Phong ra thì đột nhiên thấy có người ở ngoài cửa phòng.

Vẻ mặt Kỷ Vân Phàm tái xanh nhìn chằm chằm Nghiệp Vũ Dao, ánh mắt kia khiến scậu sinh ra ảo giác ngay giây tiếp theo anh sẽ xông lên giết người mất.

Chậm rãi thả Kỳ Phong ra, Nghiệp Vũ Dao khẽ thở dài, “Chuyện này tôi sẽ giúp cậu giải quyết, nhưng xem ra hiện tại cậu còn có vấn đề nghiêm trọng hơn cần xoa dịu đi kia.”

Kỳ Phong nghe vậy thì ngăn người, lúc này mới xoay qua nhìn cửa.

“Vân Phàm!” Cậu kinh ngạc trừng to mắt, trời đất, sao Vân Phàm lại ở đây? Bây giờ thì đúng là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không minh oan nổi.

Tuy sắc mặt Kỷ Vân Phàm khó coi vô cùng nhưng cũng không nổi điên lên. Anh bước vào, nắm chặt tay Kỳ Phong kéo ra ngoài.

“Vũ Dao, tôi đi trước đây.” Kỳ Phong bị anh lôi đi chỉ có thể cố gắng quay đầu phất phất tay với Nghiệp Vũ Dao.

Nghiệp Vũ Dao khẽ cười cười không đáp lời, chờ hai người đi khuất thì ý cười trên mặt mới dần rút đi, cuối cùng thành ra tái nhợt một mảnh.

Giúp Kỳ Phong việc lần này cũng cần trả một cái giá thật đắt.

“Vân Phàm, anh nghe em nói đã, em đến tìm Vũ Dao nhờ giúp...” Vừa lên xe, thấy Kỷ Vân Phàm vẫn không nói gì nên Kỳ Phong định giải thích.

Kỷ Vân Phàm đập mạnh xuống chân ga, ngắt ngang lời cậu, “Anh nói rồi, anh không muốn nghe em nhắc tới tên đó!”

Vì cái gì cậu phải liên tục khiêu chiến với nhẫn nại của anh như vậy? Kỷ Vân Phàm đã quyết định không nghĩ về quá khứ của Kỳ Phong nữa, vậy mà còn muốn anh đối mặt với cả hiện tại của cậu?

Kỳ Phong và Nghiệp Vũ Dao có thể ôm nhau chặt như vậy, sao còn dám nói là không có gì?

Nói anh bị ghen tị làm mờ mắt cũng được, mắt lý trí cũng không sao. Hiện tại trong đầu Kỷ Vân Phàm hoàn toàn trống rỗng, tràn ngập toàn những lo lắng vô căn cứ.

Kỳ Phong nhăn mày không tiếp tục vội vàng giải thích. Cậu biết mình vừa phạm vào một sai lầm vô cùng ngu xuẩn. Đáng nhẽ ra ít nhất cũng phải khóa cửa phòng lại mới đúng.

Hai người yên lặng về đến nhà. Kỷ Vân Phàm ngồi im không nhúc nhích trên sofa, miệng kín như bưng. Kỳ Phong không biết nên nói cái gì cùng anh, đành cẩn thận hỏi, “Vân Phàm, anh đã ăn cơm trưa chưa?”

Cậu biết Kỷ Vân Phàm sẽ không tự mình nấu cơm, nhìn nhìn trong nhà có vẻ như cũng không mua bên ngoài.

Kỷ Vân Phàm không đáp lời, ánh mắt dán chặt vào bàn trà không để lộ suy nghĩ.

Kỳ Phong thở dài mở tủ lạnh ra lại phát hiện bên trong trống tuếch, lúc này mới nhớ ra dạo gần đây quá bận rộn nên không kịp đi mua đồ ăn.

“Vân Phàm, anh ngồi đợi một lúc, em đi mua mấy thứ nấu cơm cho anh.” Kỳ Phong nói xong thì có vẻ muốn đi.

“Không được đi.” Kỷ Vân Phàm đột nhiên gào lên.

“Anh không ăn gì cũng không thấy làm sao ư? Đã đau đầu rồi, chẳng lẽ lại muốn đau dạ dày nữa?”

“Anh nói không được đi là không được đi!”

“Cho dù anh nói thế thì em cũng phải đi mua mấy thứ này nọ về.” Nghĩ rằng Kỷ Vân Phàm đang dối với mình, Kỳ Phong quyết định không để ý tới anh nữa mà ra khỏi nhà.

Cuối cùng còn chưa kịp đi tới cửa thì thấy sau gáy đau nhức, ngay sau đó thì mất ý thức.

Kỷ Vân Phàm ôm siết lấy Kỳ Phong đang mềm rũ ra vào ngực, thần sắc quái dị nói, “Em dám nghĩ đến chuyện rời khỏi anh? Anh sẽ không để em đi, vĩnh viễn không.”

Nhớ lại, cũng là giữa trưa một ngày nào đó; anh vừa đi về từ bên ngoài trở về thì thấy Tử Phàm toàn thân nồng nặc mùi rượu đang cầm tiền định đi.

Lúc đó cha không ở nhà, mẹ bị Tử Phàm đẩy ngã trên đất đang rơi lệ đầy mặt. Nhìn đến tình cảnh như vậy, Kỷ Vân Phàm cảm thấy phổi sắp nghẹn khí tới nơi. Anh ngăn Tử Phàm lại, cùng em trai cãi nhau to một trận. Tử Phàm tảng lờ anh vẫn cố tình muốn đi ra ngoài.

Lúc ấy Kỷ Vân Phàm nói, nếu mày dám đi thì khỏi cần về nữa.

Ánh mắt Tử Phàm lúc đó như muốn nói, anh tưởng tôi muốn trở về sao?

Thiếu niên mới có mười mấy tuổi còn chưa trưởng thành, cứ thế đi là đi luôn. Mọi người cũng không nghĩ đến chuyện đi tìm cậu về.

Đến lúc gặp lại lần nữa là ở bệnh viện; một người đã chết, người còn lại sống dở chết dở.

Đã lâu lắm Kỷ Vân Phàm không nghĩ tới chuyện kia nữa. Anh luôn sống trong tự trách, luôn mang theo suy nghĩ bản thân đã hại chết Tử Phàm. Nếu lúc đó anh không để Tử Phàm rời đi thì cậu cũng không phải mất mạng như thế. Nhưng từ sau khi quen biết Kỳ Phong rồi tiến đến yêu thương cậu, chuyện đã muốn quên đi này lại hiện ra, dần dần rõ ràng, cuối cùng hoàn toàn chiếm lĩnh trí óc.

Anh trốn tránh nhiều năm như thế, cuối cùng trong một khoảnh khắc kia lại quay trở lại điểm đầu mê cung. Vạn kiếp bất phục, hiện tại đây là cảm giác còn lại của Kỷ Vân Phàm.

Cho nên, anh sẽ tuyệt đối không để Kỳ Phong gặp lại Nghiệp Vũ Dao, tuyệt đối không.

Kỳ Phong vắng vất tỉnh lại, lọt vào mắt là căn phòng xa lạ sáng sủa. Cửa sổ to sát đất treo rèm lụa mỏng trắng tinh; gió thổi qua phất lên lớp màn, cực kỳ xinh đẹp.

Căn phòng có vẻ cách biển không xa bởi vì Kỳ Phong nghe được tiếng sóng biển rì rào vỗ lên bờ cát phát ra thanh âm sần sật.

Cậu đưa tay xoa xoa đầu, cảm thấy chỗ huyết thái dương nhói nhói đau. Truyen xảy ra trước khi mất đi ý thức lại quay trở về khiến cậu nhúm mày, khe khẽ thở dài.

Lại nhớ đến biểu hiện điên cuồng của Kỷ Vân Phàm lúc trước, cậu biết lần này đã thực sự phạm sai lầm rồi.

Nhìn xung quanh bốn phía trang trí rất nhẹ nhàng. Phòng dùng màu trắng làm chủ đạo, cảm giác nhu hòa yên tĩnh cùng với tiếng sóng biển ngoài cửa đưa đến cảm giác thật thoải mái.

Xem ra đây là phòng trong một biệt thự cạnh biển.

Kỳ Phong ngồi dậy, cũng không tiếp tục nghĩ vì sao cậu ở chỗ này. Lý do chắc chắn có liên quan đến Vân Phàm.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra. Kỳ Phong quay đầu thì thấy Kỷ Vân Phàm đi đến, trên tay bê theo một cái bàn ăn để đầy đồ ăn.

“Em tỉnh rồi, ăn cơm chiều đi.” Kỷ Vân Phàm đưa bàn ăn cho Kỳ Phong, thản nhiên mở miệng.

Sắc mặt anh tái nhợt không ổn, trong suốt đến giống người bệnh nặng.

Kỳ Phong cũng thấy đói liền cúi đầu ăn. Đồ ăn này đều là món ưa thích của cậu, có vẻ như vừa mua về ở khách sạn.

Kỷ Vân Phàm ngồi bên giường nhìn cậu, thần sắc mờ mịt. Không khí trong phòng đầy áp lực cũng thật kỳ lạ; hai người cùng ở đây nhưng lại không nói cái gì.

15 phút sau, Kỳ Phong ăn sạch đồ ăn liền yên lặng đưa bàn trả lại cho Kỷ Vân Phàm. Anh nhận lấy bàn ăn thì lặng yên đứng dậy đi ra ngoài.

Kỳ Phong xuống giường, đi đến cửa sổ sát mặt đất thì ngồi xuống. Đây đúng là một biệt thự xây sát biển; biển xanh thẳm ở ngay gần, chỉ cần đến bên cửa sổ là tiếng sóng lại càng rõ ràng hơn. Kỳ Phong lắng nghe tiếng vang này mà nhắm mắt lại, cảm thấy bình tĩnh chưa từng có.

Cậu không sợ Vân Phàm sẽ làm ra việc gì tổn thương mình, hoặc nói đúng hơn là cậu không sợ Vân Phàm thương tổn đến cậu. Kỳ Phong biết tâm trạng Vân Phàm hiện tại rất hỗn loạn, cần có chỗ để xả ra.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ. Kỳ Phong quay lại mà tiếp tục nhìn mặt biển cuộn sóng bên dưới.

Kỷ Vân Phàm tiến đến phía sau cậu, vòng tay mở ra ôm lấy; thật nhiều nụ hôn nho nhỏ rắc xuống như mưa phùn đầu xuân, hôn đến mức cậu thấy buồn buồn. Kỳ Phong không phản kháng mà để mặc cho Kỷ Vân Phàm tùy ý mà hôn môi thoải mái.

Bàn tay có hơi lạnh lẽo từ chỗ mở ra của áo sơ mi mà tiến vào dò xét, lúc tiếp xúc khiến Kỳ Phong run lên nhẹ nhẹ. Người đàn ông phía sau đưa cả hai tay lướt đi trên da cậu, miết qua bụng rồi ngực, dừng lại ở hai điểm khác màu mà nhẹ nhàng xoa nắn.

Kỳ Phong nhẹ nhàng nhắm mi, cảm xúc kích thích quen thuộc từ người kia gợi lên khiêu khích. Cậu thả lỏng thân thể tựa hoàn toàn vào trong lòng anh.

Kỷ Vân Phàm hôn một đường từ cổ lên đến mặt, chạm đến giữa hai đầu lông mày, trên trán, trên mũi rồi cuối cùng dính lại trên môi Kỳ Phong. Cậu chủ động mở miệng ra, đón cái lưỡi nóng cháy tiến vào chiếm lấy hơi thở. Đầu lưỡi hai người quấn quít khiến nước bọt trào ra trượt khỏi khóe miệng.

Người đàn ông kéo hân sơ mi của cậu xuống, ngón tay dài linh hoạt chầm lên lửa dục trên khắp thân thể rồi mới chậm rãi tháo quần Kỳ Phong.

Bọn họ dựa vào cửa sổ lớn sát đất; ngoài cửa là bầu trời lúc hoàng hôn ánh lên sắc vàng cam rực rỡ nhuộm màu lên mặt biển rộng lớn, cảnh sắc trắng lẹ mà quyến rũ dị thường.

Trời lại tối đi một chút, bóng hai người mờ mờ in trên cửa sổ lờ mờ thể dán sát cùng một chỗ, vẻ mặt kích thích mà hỗn loạn. Kỳ Phong hé môi, toàn thân cùng hai má đều nhuộm đỏ mang cảm giác mê hoặc khiến người phía sau hoàn toàn hóa thành dã thú.

Anh đưa tay đỡ lấy nơi tập trung cảm giác của cậu, cử động vẫn ẩn chứa cảm xúc cảm xúc bất ổn như trước. Kỳ Phong khó nhịn mà ngửa đầu rên rỉ, đuôi tóc sau gáy cọ lên cổ người kia khiến anh càng thêm hưng phấn. Tay cậu lần đến phía sau, lửa nóng trên bụng người đàn ông nháy mắt bùng cháy.

Khoái cảm dâng lên đột ngột, hai người run rẩy mà an ủi đối phương, tiếng rên rỉ hòa lẫn thở dốc cắt qua màn đêm yên tĩnh.

Kỳ Phong nghiêng đầu cắn lên bờ vai Kỷ Vân Phàm, khoái cảm hoàn toàn đánh bại lý trí cậu. Trong một trận rừng mình mà phóng thích, cậu cắn mạnh lên người kia, cảm giác sung sướng tràn trề xông thẳng lên não.

Kỷ Vân Phàm bị cắn đau gầm lên một tiếng, ngay giây tiếng theo đè mạnh lên môi Kỳ Phong.

Nụ hôn mang theo ép buộc không chỉ đoạt lấy hô hấp của cậu mà còn như muốn rút cạn lấy không khí. Kỳ Phong cảm thấy có chút khó thở nhưng lại càng lúc càng chìm đắm vào nụ hôn nóng rẫy.

Ngón tay Kỷ Vân Phàm tùy ý đâm vào cơ thể cậu mang theo khoái cảm mà nóng vội ra vào. Đau đớn nho nhỏ kéo về một chút lý trí đã mất đi; Kỳ Phong néo mạnh người kia một cái, như ý muốn nghe được tiếng gầm nhẹ của anh.

Giống như không còn giữ nổi kiên nhẫn, Kỷ Vân Phàm rút tay ra, nâng thất lưng cậu lên nhắm đúng nơi đã muốn cứng như sắt mà đẩy vào.

“Phốc” một tiếng, khối thịt kia nhấn thẳng tới chỗ sâu nhất; cảm giác đau đớn ban đầu khiến Kỳ Phong cắn chặt lấy môi, bộ dáng cực kỳ thanh tú rơi vào đáy mắt người đàn ông giống như dục vọng sâu thẳm không thể chống cự.

Cậu dựa lưng trên ngực anh, tiếng tim đập mạnh mẽ áp sau lưng truyền tới trước. Nhịp đập kia khiến Kỳ Phong kích động dị thường, cảm giác như trong thân thể cậu cũng sản sinh nhịp đập giống hệt của anh.

Nơi phía dưới đã bắt đầu cấp tốc ma sát; Kỳ Phong nhìn thấy ảnh phản chiếu của hai người trên cửa sổ lớn hiện lên thân thể liên tục va chạm lay động cọ xát vào nhau, đến cả linh hồn cũng như muốn hoàn toàn hòa quyện. Bóng dáng của họ nhấp nhোáng giống như đã quẩn lại thành một. Ánh mắt trầm mê người kia nhìn cậu ánh lại trên cửa sổ, mang theo thâm tình không thấy đáy cùng một tia tuyệt vọng không thể biến mất.

Kỳ Phong bỗng thấy đau lòng; cậu nâng tay vuốt lên má người đàn ông. Hai bên má khi nhìn trong ảnh ngược thì trông đặc biệt xương gầy tạo cảm giác không dám đụng vào.

Luật động phía sau bỗng trở nên càng kịch liệt đến mức làm Kỳ Phong có hơi quá sức; lúc này khoái cảm dần dần biến mất mà thay vào đó là đau đớn giống như bị xuyên thấu. Cậu không thể không chống hai tay lên cửa sổ muốn làm giảm bớt nhịp va chạm mãnh liệt phía sau. Kỷ Vân Phàm siết lấy eo cậu như kim sắt đến mức làm cậu phát đau, tránh thể nào cung không được.

Tra tấn chỉ dừng lại lúc người kia gầm gừ một tiếng cuối cùng; dịch thể nóng bỏng không ngừng bắn vào khiến cả thân thể Kỳ Phong co rúm lại.

Vừa nghĩ rằng cuối cùng đã chấm dứt thì Kỷ Vân Phàm lại xoay đầu cậu qua mà hôn lên, đồng thời ép cậu chuyển người, một lần nữa lấy tư thế mặt đối mặt mà đẩy vào thân thể Kỳ Phong.

“Vân Phàm.....không được, em muốn dừng lại.....” Cậu bật khóc xin tha, làm tình kịch liệt như vậy đối với cậu mà nói là quá mức chịu đựng, thân thể không thừa nhận nổi nữa.

Thế nhưng Kỷ Vân Phàm lại giống như không nghe thấy tiếng Kỳ Phong; vừa hôn sâu thêm vừa va chạm mạnh mẽ hơn. Tính khí to lớn mỗi lần đều đâm vào tận cuối lại nhấn thêm lần nữa, tựa như anh muốn đâm xuyên qua cậu.

Rên rỉ dần dần trở nên thống khổ. Kỳ Phong khó khăn ôm lấy cổ người đàn ông giống như bắt lấy cây gỗ trôi nổi giữa biển dục mệnh mông.

Trong phòng tràn ngập thanh âm va chạm của thân thể và tiếng rên rỉ không thể kiềm chế. Mùi vị đậm mị tẩm trong không khí, thống khổ tiếp nối khoái cảm lần lượt ào đến. Ý thức của Kỳ Phong dần dần trở nên mơ hồ.

Cậu không nhớ nổi mình đã phóng ra bao nhiêu lần, cũng không đến được số lần giải phóng của người kia. Điều cuối cùng trước khi Kỳ Phong mất đi ý thức là nơi đó của Kỷ Vân Phàm không ngừng ra vào cơ thể cậu, một chút dấu hiệu mềm xuống cũng không có.

Bên tai phảng phất tiếng người kia thì thầm, “Kỳ Phong, như vậy em sẽ không thể rời khỏi anh nữa, anh sẽ không để em ra đi, vĩnh viễn không.”

Suốt ba ngày, hai người ở lại biệt thự kia tối tăm mặt mũi chẳng phân biệt đêm hay ngày mà làm tình.

Thân thể vì vận động quá kịch liệt mà hoàn toàn bãi công. Sau một thời gian, Kỳ Phong không phân biệt nổi Kỷ Vân Phàm rời ra lúc nào nữa, thần kinh cậu đã gần như tê liệt hoàn toàn. Không ăn cũng không uống, nước trong cơ thể đã bốc hơi đi, trước mắt đen lại không thể đáp lời nổi.

Một lúc sau cả thế giới bỗng trở nên yên tĩnh. Kỳ Phong cố hết sức mở mắt thì thấy bóng người quen thuộc đột nhiên xuất hiện. Cậu muốn cười lên, tiếc rằng thân thể đã bị đẩy tới cực hạn.

Thị Hựu quả thực không tin nổi vào hai mắt của mình. Nếu anh tới chậm thêm chút nữa có khi chỉ còn thấy được Kỷ Vân Phàm đang cưỡng hiếp một thi thể thôi.

“Cái tên chết bầm nhà cậu, cậu nhìn xem mình làm được cái gì rồi đi!” Thị Hựu gầm rống đấm bay Kỷ Vân Phàm. Quen biết nhau nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh đánh Kỷ Vân Phàm.

Người kia cũng vì tiêu hao thể lực quá mức bị đánh đập vào tường, thân thể rơi xuống sông soài trên mặt đất mà rên lên một tiếng, rốt cuộc không nhắc nổi mình.

Thị Hựu giận run người, nếu người trước mặt này không phải Kỷ Vân Phàm thì anh đã xách dao ra giết hẳn một trăm lần.

“Anh Thi, gọi xe cứu thương đã!” Ân Phi Thuần cùng đến sợ tới mức mặt trắng bệch, so với Kỳ Phong nằm trên giường còn muốn yếu ớt hơn.

Thị Hựu chửi hai câu rồi bảo Ân Phi Thuần mang Kỳ Phong đi tắm sạch rồi mặc quần áo, bản thân thì gọi điện thoại cho cú thương rồi chỉnh trang lại cho Kỷ Vân Phàm.

Xe cứu thương đến, Thị Hựu giúp mang người lên xe rồi cùng đến bệnh viện.

“Anh thi, Kỳ Phong chắc là sẽ không làm sao phải không?” Trước cửa phòng cứu thương, Ân Phi Thuần khóc đến sưng húp hai mắt.

Thị Hựu khoát tay ấn cậu ngồi xuống ghế, nóng nảy nói, “Không chết được, bây giờ tôi rất rối, cậu ngừng khóc đi.”

Bị anh mắng một cái, Ân Phi Thuần hít hít mũi rồi lại càng khóc dữ hơn.

“A Hựu!”

Trên đầu còn lại của hành lang truyền đến hai tiếng gọi lo lắng. Thị Hựu quay đầu thì thấy ông bà Kỷ về mặt lo lắng sốt ruột chạy tới.

9. Chương 9

“Chú Kỷ, dì Kỷ, Vân Phàm không làm sao; dì chú đừng lo lắng. Cậu ta nghỉ ngơi ở phòng bệnh bên kia, bác sỹ nói là sẽ chóng tỉnh lại thôi.” Thị Hựu đầu đầu nói xong thì chỉ sang phòng bệnh của Kỷ Vân Phàm.

Thế nhưng không ngờ ông bà Kỷ ai cũng không sang thăm Kỷ Vân Phàm mà lại đồng thanh hỏi, “Trên điện thoại cháu bảo đứa nhỏ kia là bị làm sao?”

Nhắc tới Kỳ Phong, cơn tức của Thị Hựu lại càng lớn thêm mà đen mặt nói, “Còn đang cấp cứu; bác sỹ bảo cậu ấy bị thiếu máu và suy dinh dưỡng, lại còn bị ép làm suốt 3 ngày, suýt chút nữa thì chết.”

Bà Kỷ nghe vậy thì nhũn chân thiếu chút nữa ngã xỉu, Ân Phi Thuần bên cạnh lại khóc càng lớn hơn nữa. “Ai, cái thằng nhóc Vân Phàm này, sao lại gây ra cái loại chuyện như vậy chứ!” Ông Kỷ về mặt không còn gì muốn nói; lúc trước nhận được điện thoại của Thi Hựu ông không thể tin nổi những gì được nghe.

“Đều do tôi trước kia không quản lý Tử Phàm cẩn thận mới để Vân Phàm biến thành như ngày hôm nay.” Bà Kỷ ôm mặt khóc thất thanh.

“Không thể nói như vậy được đâu dì Kỷ, chuyện của Tử Phàm mọi người đều đau lòng; đây là việc Vân Phàm nhất quyết phải vượt qua. Hy vọng sau chuyện này tên đó có thể tỉnh ngộ,”

Thi Hựu khe khẽ thở dài, nếu lúc trước biết được Vân Phàm sẽ là như vậy với Kỳ Phong thì có nói gì anh cũng sẽ không để Kỳ Phong xuất hiện trước mắt Vân Phàm như vậy.

Mọi người đều mang tâm sự mà yên lặng không nói gì. Ngay khi đèn đỏ trên cửa phong cấp vừa tắt đi, thầy thuốc vừa ra đến nơi thì đám người Thi Hựu liền xông lên vây quanh.

“Bệnh nhân đã qua tình trạng nguy hiểm nhưng vẫn còn rất yếu, tạm thời phải ở lại bệnh viện theo dõi.” Bác sĩ mặt đầy mồ hôi nói xong thì lắc lắc đầu, xem ra là lần đầu tiên gặp phải bệnh nhân như vậy.

Thi Hựu và Ân Phi Thuần đồng thời thở ra nhẹ nhõm, ông bà Kỷ vội vã chạy đi cảm ơn bác sĩ.

Y tá đẩy Kỳ Phong ra, trên tay gắn kim truyền dịch, trên mặt đeo mặt nạ dưỡng khí, vừa nhìn đã thấy yếu ớt không tả nổi. Bà Kỷ nhìn thấy thì lại chảy nước mắt.

Ân Phi Thuần đi theo Kỳ Phong đến phòng bệnh trong khi Thi Hựu đưa hai vị lớn tuổi đi thăm Kỳ Vân Phàm.

Trong phòng bệnh Kỳ Vân Phàm rất im lặng; anh nằm trên giường truyền nước biển, sắc mặt rất xấu. Hàng mi nhíu lại không thể giãn ra. Ông Kỷ hỏi cận kề Thi Hựu mọi chuyện; anh cẩn thận nói ra tất cả rồi chủ động xin lỗi vì không nên xen vào việc của người khác mà cuối cùng làm hại đến Vân Phàm.

Ông Kỷ lắc đầu khổ sở nói, “A Hựu, nếu có người có thể chữa lành vết thương lòng cho Vân Phàm thì không cần biết người kia là ai chúng ta cũng rất vui vẻ tiếp nhận. Đã để cháu lo lắng rồi, đứa nhỏ kia chẳng những không giúp được Vân Phàm mà còn bị nó hại cho mệt người.”

Thi Hựu cũng lặng yên, chuyện lần này xảy ra với Kỳ Phong thật đáng sợ; trai qua tra tấn như vậy chỉ sợ cả đời cậu không bao giờ muốn nhìn thấy Vân Phàm nữa. Nhưng đã xảy ra chuyện như vậy cũng không có nghĩa là không nhìn thấy nữa thì có thể quên đi.

Đáng giận, sao mình lại có thể để chuyện ngu xuẩn như vậy xảy ra chứ? Chỉ bởi vì tự cho là thông minh mà không những thương tổn Kỳ Phong lại còn có thể hại Vân Phàm một lần nữa vì cảm giác tội lỗi mà nảy sinh ác cảm.

Đáng giận, đáng giận, bản thân đúng là tên ngu ngốc nhất thế giới!

Vừa chập tối thì Vân Phàm tỉnh lại, bà Kỷ đang canh giữ bên giường phát hiện ra liền kích động kêu lên. Kỳ Vân Phàm quay đầu mê mang nhìn mẹ, nhắm mắt nói, “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Bà Kỷ định trả lời nhưng cuối cùng vừa mở miệng thì nước mắt đã chảy; ông Kỷ ngay bên cạnh nhanh chóng đi tới cúi xuống quát, “Thằng nhóc con hỗn láo này, mày có biết mày khiến mẹ rơi bao nhiêu nước mắt rồi không?”

Kỳ Vân Phàm nhắm nhó nhắm mắt; hóa ra anh vẫn còn sống, vậy mà còn nghĩ mình sẽ chết mất.

Mình còn sống....vậy Kỳ Phong thì sao?

Bất chợt trợn to hai mắt đang muốn hỏi tình trạng của Kỳ Phong, chẳng qua còn chưa kịp nói thì Thi Hựu đã đá cửa phòng bệnh xông vào, lạnh lùng nhìn anh, “Hừ, cậu còn có mặt mũi kêu tên Kỳ Phong sao?”

“Cậu ấy....có khỏe không?”

“Suýt chút nữa là đi chơi với giun được rồi, cậu nói có khỏe không?”

“.....”

“Kỷ Vân Phàm, tôi thực hoài nghi cậu nghĩ ra cái con quỷ gì mà làm chuyện này vậy? Cậu có biết Kỳ Phong đã làm bao nhiêu việc cho cậu không? Lần này nếu không nhờ cậu ấy thì Kỷ Vân Phàm cậu chờ ngồi ăn cơm nhà đá đi!”

Thấy vẻ mặt căm phẫn của Thi Hựu, Kỷ Vân Phàm nhú mày hỏi lại, “Có chuyện gì sao?”

“Vương Chí Cao mua chuộc được một viên chức, lần này nếu chúng ta không hoàn thành dự án phòng triển lãm đúng hạn thì bọn họ sẽ kiện cậu. May mà Kỳ Phong giúp chúng ta liên lạc với tập đoàn Diêu Hoa đến cung cấp vật liệu xây dựng.”

Thi Hựu nói tới đây thì càng tức tối, nhắm chân Kỷ Vân Phàm mà ngắt một cái.

Về mặt Kỷ Vân Phàm kinh ngạc, không thể đáp nổi câu nào.

Diêu Hoa là tập đoàn đa ngành lớn nhất toàn quốc có quan hệ với đủ loại ngành nghề, gần như lĩnh vực nào cũng có công ty nhà máy. Bình thường bọn họ chỉ hợp tác cùng các tập đoàn lớn của nước ngoài mà trong nước thì không có công ty nào lấy được công trình hợp tác trong tay họ.

Thế mà tập đoàn Diêu Hoa lại cung cấp vật liệu xây dựng cho bọn họ?

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của Kỷ Vân Phàm, Thi Hựu lại đánh cho phát nữa mà căm giận nói, “Kỳ Phong đối với cậu tốt như vậy mà cậu còn ăn cái loại dấm chua vô lý thế; lời nói bậy bạ như của Vương Chí Cao mà cậu cũng tin sao? Mấy tấm ảnh chụp liền đã biến cậu thành mất nhân tính như thế, nhờ lần sau lại có vài người xuất hiện thì cậu tính giết luôn Kỳ Phong hả?”

“Cậu biết hết rồi?”

“Hừ, thật khó khăn mới có cơ hội, tôi sẵn khoải mà đánh Vương Chí Cao một trận khiến hắn đương nhiên có cái gì đều phun ra hết. Cậu làm tôi thực sự thất vọng rồi, tên chó đẻ nào đó chẳng qua là tức cậu chiếm mất Kỳ Phong của hắn khiến hắn cóc không ăn được thịt thiên nga, vậy mà cậu lại nổi điên.”

Những chuyện này đều là Thi Hựu tra ra được từ Vương Chí Cao. Lần này Diêu Hoa ra mặt giúp đỡ họ cũng thuận tiện đưa đến cơ hội dạy dỗ lại tên kia.

Vương Chí Cao dùng chức quyền để thu hồi lộ ở cảng, lại dùng tiền đó mà mua nhắm mắt mở giúp đỡ rất nhiều người. Đến lúc chuyện này bùng nổ ra hắn liền bị tòa án sờ gáy, xem ra nửa đời còn lại phải nhìn bốn bức tường đá mà sống.

Kỷ Vân Phàm lâm vào trầm tư, hóa ra Kỳ Phong làm nhiều việc như thế cho anh; Kỳ Phong đối với anh thế nào, mà anh lại làm được gì cho cậu? Thi Hựu nói anh là cầm thú nhưng thực ra Kỷ Vân Phàm thấy mình còn không bằng nổi cầm thú như vậy.

Ông bà Kỷ thấy hắn không có gì nữa thì về nhà trước. Bà Kỷ nói muốn đi hầm canh bổ rồi mang đến cho Kỷ Vân Phàm và Kỳ Phong uống.

Phòng bệnh nhanh chóng chỉ còn hai người Kỷ Vân Phàm và Thi Hựu, không khí trở nên lặng yên mà áp lực.

Trần ngập đầu óc Kỷ Vân Phàm đều là chuyện của Kỳ Phong; tuy rằng đúng là Vương Chí Cao cố ý phá rối anh nhưng ảnh chụp kia cũng không phải là giả, anh nhất định phải tìm hiểu rõ ràng chuyện trước kia của Kỳ Phong. Sau khi biết Kỳ Phong lo lắng cho mình nhiều như vậy, Kỷ Vân Phàm cảm thấy nếu còn luẩn quẩn không dứt được chuyện ngày trước như vậy thì đúng là quá tệ hại rồi.

Đứng bên giường bệnh, Thi Hựu trừng mắt nhìn anh một lúc lâu rồi đột nhiên bảo, “Ngày mai là sinh nhật Tử Phàm, cậu rút cuộc suy nghĩ kỹ chưa? Trước kia tôi đã từng nói, nếu cậu vẫn không thể quên được chuyện này thì chỉ làm hại đến những người bên cạnh thôi.”

Tuy rằng việc Kỳ Phong đã qua đi nhưng xét theo cá tính Kỷ Vân Phàm, sao anh lại chọn cách giải quyết vấn đề như vậy?

Kỷ Vân Phàm không đáp lời, hay nói đúng hơn là không biết phải trả lời như thế nào.

Thị Hựu đợi một hồi rồi tiếp tục nói, “Không tới thăm Kỳ Phong sao? Lần này cậu ấy thật sự bị cậu hại lắm.”

“Không dám đi.” Lúc này Kỷ Vân Phàm mới nói.

Thị Hựu vút cho cái xem thường, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Kỷ Vân Phàm một lúc lâu sau đó lại hiểu kỳ mà hỏi, “Tôi bảo này, lúc đấy rốt cuộc cậu nghĩ cái gì vậy?”

kjvp mờ mịt nhìn trần nhà, một lúc lâu sau mới nói, “Chặt chẽ mà giữ lấy cậu ấy, không để cậu ấy rời đi.”

Thị Hựu nghe được tiếng chính mình học mẫu.

Quen biết Kỷ Vân Phàm nhiều năm như vậy nên anh biết mấy năm nay Kỷ Vân Phàm vẫn tự dè nén; thế nhưng anh không thể ngờ được Kỷ Vân Phàm lại có thể là người điên cuồng đến vậy.

Kỷ Vân Phàm nằm trên giường bệnh lại thì thảo nói, “không biết vì sao sau khi nghe Vương Chí Cao nói tôi lại đột nhiên vô cùng sợ mất đi Kỳ Phong.”

Thị Hựu bĩ bai hừ lạnh nói, “Chuyện đã qua thì không thể thay đổi, chẳng lẽ việc này cũng để tôi dạy cho cậu sao? Lại nói, chẳng lẽ đến lúc chính thức bên nhau cậu mới biết chuyện này chắc? Cậu phải sớm lường trước rồi chứ?”

Chẳng phải trước khi kết đôi với Kỳ Phong cậu ta nên lo liệu trước mình có thể chấp nhận tất cả không chứ?

Kỷ Vân Phàm nghe vậy thì gật đầu cười khổ; A Hựu nói không sai, chuyện này tất cả đều là lỗi của anh.

“Kỳ Phong, cậu điên rồi à, tên đó gần như giết chết cậu đấy!”

“Tiểu Thuần, đừng nói lung tung, anh ấy vẫn là anh Vân Phàm của cậu mà.”

“Tôi nói lung tung chỗ nào, cậu không biết khó khăn lắm cậu mới trở về được từ cửa quỷ sao? Trước kia tôi kêu hần ta là anh Vân Phàm thì giờ không thêm gọi nữa!”

“Thật sự không gọi nữa sao? Mình ở cùng với anh ấy, chẳng lẽ cậu định không nhìn đến cả mình nữa?”

Trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng tranh luận khiến Kỷ Vân Phàm ngồi bật dậy, không thể tin mà nhìn về phía cửa phòng. Không đến 10 giây sau Kỳ Phong và Ân Phi Thuần đã xuất hiện bên cửa.

Sắc mặt Ân Phi Thuần rất khó nhìn, hiển nhiên là rất tức giận với câu nói vừa rồi của Kỳ Phong; nhưng tức là chuyện của tức, bảo cậu không nhận mặt Kỳ Phong nữa còn khó hơn giết cậu.

Vừa thấy mặt, cậu đã hung tợn trừng mắt với Kỷ Vân Phàm một cái giống như muốn nhảy tới cắn cho anh hai phát.

“Vân Phàm, anh sao rồi?” Kỳ Phong chậm rãi đi tới ngồi bên giường bệnh mà không nhìn tới ánh mắt khiếp sợ của Thị Hựu. Nói thì thế nhưng sắc mặt cậu còn tệ hơn Kỷ Vân Phàm, vậy mà lại đi hỏi Kỷ Vân Phàm có khỏe không.

Kỷ Vân Phàm nhìn cậu chăm chăm, căn bản là không phản ứng được.

Kỳ Phong quay đầu nhìn về phía Thị Hựu mỉm cười, “Có thể để chúng tôi tâm sự ở đây một mình không?”

“Hai cậu còn ‘tâm sự’ chưa đủ hả?” Thị Hựu bật cười hỏi lại, ý ở ngoài lời khiến Kỳ Phong ngay lập tức đỏ bừng mặt.

Cậu lắc đầu cười tối hơn chút, “Có khi là nghiện như vậy rồi.”

Một câu này khiến sắc mặt của Thị Hựu cùng Ân Phi Thuần đồng loạt đột biến, hai người dùng ánh mắt nhìn quái vật mà ngó chăm chăm Kỳ Phong, cuối cùng trở thành ‘đôi bạn cùng biến’.

Kỳ Phong cười vui vẻ, lúc này mới khiến cho khuôn mặt trông khỏe mạnh hơn một chút. Vừa quay đầu lại thì thấy Kỷ Vân Phàm còn đang nhìn mình ngơ ngác, cái vẻ mặt kia muốn bao nhiêu ngốc sẽ có bấy nhiêu ngốc.

Kỳ Phong nghiêng đầu sang một bên, cười hỏi anh, “Sao thế? Tỉnh táo rồi thì không nhận ra em nữa sao? Chắc em không thiếu quyền rũ đến mức khiến cho anh vừa tỉnh lại thì quên luôn thế chứ?”

Trả lời cậu là một cái ôm siết chặt đến nỗi không thể hô hấp của Kỷ Vân Phàm.

Kỳ Phong nhắm chặt hai mắt lại, vươn tay ôm lại người đàn ông đang run lên nhẹ nhẹ.

“Anh xin lỗi, Kỳ Phong, rất xin lỗi. Anh không biết mình có vấn đề gì nữa.” Thanh âm Kỷ Vân Phàm có chút nghẹn ngào, anh không dám nhìn vào Kỳ Phong, càng không dám hy vọng Kỳ Phong sẽ chủ động đến nhìn mình.

Kỳ Phong vỗ vỗ lưng anh, “Vì sao phải hối hận như thế? Em đã nói là nghiện rồi, chẳng phải anh nên dắc ý sao? Là kỹ thuật của anh rất tốt khiến cho em ham muốn đến vậy.”

“Em vẫn còn muốn nói đùa nữa.”

“Sao mà không muốn, hiện tại em đang rất vui.”

“Vì sao?” Kỷ Vân Phàm không thể lý giải, anh buông Kỳ Phong ra nghi hoặc nhìn cậu, nhóc con này chắc không phải bị anh hại thành đứa ngốc luôn chứ?

Kỳ Phong mím mím môi nhìn Kỷ Vân Phàm một lúc lâu, nháy mắt nói, “Bởi vì đây là cách anh thể hiện tình cảm với em a, tuy rằng cách làm có hơi bạo lực một tí nhưng có thể khiến em cảm thấy được anh ôm chặt em như vậy là vì không muốn để mất em.”

Kỷ Vân Phàm cảm động, lại nhúu mày đau lòng nhìn Kỳ Phong, nói không ra lời.

Kỳ Phong nhìn anh mỉm cười lại nói tiếp, “Vân Phàm, chuyện của em khi đó không bao giờ thay đổi được, nhưng em vốn đã quyết định hiện tại và tương lai đều phải ở sát bên anh. Lúc được anh ôm siết lấy nói vĩnh viễn không cho em rời đi, em đã biết chúng ta đều nghĩ giống nhau. Vì thế mặc kệ lúc đó phải chịu đựng như thế nào, chỉ cần anh có thể hiểu được suy nghĩ của em thì tất cả đều đáng giá.”

Nói tới đây Kỳ Phong hơi hơi đỏ mặt. Tuy rằng có thể xem như đây là một kiểu thổ lộ vụng về nhưng hàm ý bên trong vẫn làm cho người ta ngượng ngùng.

Kỷ Vân Phàm sững sờ nhìn cậu. Trước kia anh chỉ nghĩ dưới bất cứ tình huống nào Kỳ Phong đều có thể bình tĩnh mà suy xét, thế mà sao bản thân lại không thể học tập cậu không biết sợ hãi như thế?

“Ngốc thật, em cứ ngăn cản anh, dùng ngôn ngữ mà biểu đạt là được rồi.” Đau lòng xoa xoa hai má Kỳ Phong, Kỷ Vân Phàm căm ghét bản thân nhưng cũng giận Kỳ Phong. Đứa ngốc này không nói gì hết, nhớ khi anh thực sự làm ra chuyện không thể sửa chữa thì sao?

“Ngu ngốc, anh thật sự chịu thua em rồi.”

“Vân Phàm.” Kỳ Phong đột nhiên nâng mặt Kỷ Vân Phàm lên gọi một tiếng ngọt ngào.

Kỷ Vân Phàm nhìn cậu nhúu mày. Đứa nhóc này lại có cái gì kinh người muốn nói đây.

Kỳ Phong thu lại nụ cười, nghiêm trang nói, “Thỉnh thoảng sống buông thả như vậy cũng coi như là tình thú, nhưng anh phải hứa với em không thể thường xuyên làm như thế sẽ trở thành đi tìm chết đấy.”

Những lời này vừa nói ra đầu tiên là khiến Kỷ Vân Phàm khiếp sợ mà phát ngốc, sau đó đột nhiên bật cười. Lúc này Kỳ Phong mới hoàn toàn thả lỏng, cũng cười lên ôm lấy mặt anh mà day day vuốt vuốt.

Lần này Kỷ Vân Phàm không dùng quá nhiều sức mạnh để ôm lấy Kỳ Phong nữa, hai người kề sát vào nhau, thân liền thân, tâm nối tâm.

“Kỳ Phong, anh sẽ không bao giờ lại chấp nhứt chuyện quá khứ của em nữa, mặc kệ sau này có xảy ra chuyện gì anh cũng đều đứng lại bên em. Với anh em mới là điều quan trọng nhất.”

Sau khi ôm lấy cậu một lúc lâu, Kỷ Vân Phàm nhỏ giọng thăm thì. Anh cúi xuống để lại một nụ hôn trên trán Kỳ Phong, nhưng sau đó lại bất giác cảm thấy hứa hẹn như vậy vẫn chưa đủ.

Kỳ Phong ngẩng đầu mềm nhẹ hôn khẽ môi anh, nụ hôn bao hàm thật nhiều ý nghĩa không nói thành lời.

“Đúng rồi, lúc trước em tìm đến Vũ Dao là vì....”

Việc này qua đi, Kỳ Phong mới nghĩ tới muốn giải thích chuyện của Vũ Dao một chút. Tuy Vân Phàm đã nói không để ý chuyện trước kia nữa nhưng cậu cũng không muốn Vân Phàm giữ địch ý với Vũ Dao.

Thế nhưng Kỳ Vân Phàm không để cậu có cơ hội, mỉm cười cắt lời, “Không cần giải thích nữa, anh biết em làm thế nào cũng là vì anh.”

Kỳ Phong hấp háy mắt đang muốn hỏi sao anh lại biết thì ngoài phòng có tiếng đập cửa. Hai người vội vàng tách ra, Thi Hựu đẩy cửa bước vào đưa tay chỉ chỉ ra phía sau, “Kỳ Phong, bạn bè của cậu đến thăm kia.”

“Kỳ Phong! xuống giường được rồi à?”

“Nghe nói cậu bị bệnh, chúng tôi tranh thủ Comet chưa mở cửa mà chạy tới đây thăm đây.”

“Cơ mà xem ra cậu cũng không làm sao ha.”

Một đám người ào vào trong thanh âm trò chuyện lao nhao, Kỳ Vân Phàm nhìn bọn họ mà giận dữ, bởi vì đám này toàn là nhân viên ở Comet chứ đâu ra!

Kỳ Phong nhìn thấy mọi người thì cũng ngỡ ngàng, kinh ngạc hỏi, “Sao các cậu lại đến đây?”

“Còn không phải bởi vì hôm nay Tiểu Thuần xin phép nghỉ đến chăm sóc cậu sao, chúng tôi cũng đến thăm cùng luôn.”

“Tiểu Thuần nói tôi bị làm sao cơ?”

“Cậu ta ngậm mồm quyết không chịu nói, nếu biết cậu không ốm nặng thế thì chúng tôi đã khỏi phải đến rồi.”

Nghe được đáp án như thế, Kỳ Phong vừa lòng liếc mắt về phía Ân Phỉ Thuần. Người kia hướng cậu là lưỡi tựa như muốn nói bạn đây sao có thể nói sự thật cho bọn họ chứ.

Từ sau khi rời khỏi comet, Kỳ Phong đã rất lâu không tụ tập với đám bạn này. Lần này hiếm hoi được gặp bọn họ cũng khiến Kỳ Phong thật cao hứng, nhưng vì lo cho tâm tình Kỳ Vân Phàm nên cậu vẫn đưa bọn họ về phòng bệnh của mình.

Đám người vừa đi thì căn phòng to lớn lập tức im lặng hẳn. Thi Hựu nhìn vẻ mặt buồn bực của Vân Phàm liền nhướn nhướn mi trêu tức mà nói, “Cậu đấy, phải chấp nhận đi. Xét theo cá tính của Kỳ Phong thì dù có rời Comet cũng vẫn là bạn tốt của đám người kia.”

Kỳ Vân Phàm thở dài từ chối cho ý kiến. Xem ra anh không thể không chấp nhận quá khứ của cậu, hơn nữa còn phải tiếp thêm đám tiếp viên kiêm bạn tốt kia nữa.

Lúc này lại có tiếng gõ cửa vang lên “Cộc cộc”. Đúng hai tiếng, rất lễ phép cũng rất chuẩn mực.

Kỳ Vân Phàm và Thi Hựu cùng quay người nhìn đến Nghiệp Vũ Dao cao gầy đeo mắt kính đang đứng cạnh cửa, thái độ bình tĩnh nhìn về phía bọn họ.

Thi Hựu cũng không biết Nghiệp Vũ Dao nên ngăn người không nói, Kỳ Vân Phàm lại nâng ngón tay chỉ ra ngoài cửa thản nhiên nói, “Kỳ Phong ở phòng bệnh đằng kia.”

“Tôi tới tìm anh.” Thanh âm Nghiệp Vũ Dao có hơi khàn khàn.

Thi Hựu nhận ra hai người họ có chuyện riêng cần nói thì đứng dậy, “Vây hai người cứ tự nhiên, tôi qua bên kia với ko; cũng đã lâu không gặp Tiểu Thược, thật nhớ quá đi.”

Nói xong thì đi ra ngoài, lúc lướt qua Nghiệp Vũ Dao thì gật đầu chào hỏi nhau.

Nghiệp Vũ Dao bước vào, tiện tay đóng cửa.

Kỳ Vân Phàm phát hiện tâm tình cậu có vẻ không tốt, lúc bước đi còn có chút kì quái giống như cố gắng chống đỡ mới không khiến cho mình ngã xuống.

“Thật có lỗi, cho phép tôi ngồi xuống nói.” Nghiệp Vũ Dao tới bên giường ngồi lên cái ghế Thi Hựu vừa đứng dậy.

Kỷ Vân Phàm gật đầu, có thể đoán ra cậu ta đến gặp vì việc gì.

“Tôi muốn nói rõ với anh tôi cùng Thanh Ngạn chưa từng xảy ra chuyện gì không đúng mực. Khi đó cùng học trung học, tôi nhận thấy cậu ấy rất thông minh cho nên nhìn cậu ấy buồn xuôi như vậy rất không thích. Tôi cũng đã khuyên cậu ta vài lần nhưng bó tay, sau này thực sự không nhìn nổi thì mới đi đến gay bar tìm. Anh anh xem được là chụp trong một lần tôi đến đúng lúc cậu ta bị người chuốc quá chén cho nên mới mang cậu ta tới khách sạn nghỉ qua đêm.”

Nghiệp Vũ Dao khi nói những lời này thần sắc thật bình tĩnh, giống như cậu ta đúng là đến giải thích mà không lo lắng Kỷ Vân Phàm không tin. Tuy vậy, Kỷ Vân Phàm biết mặc dù cậu ta có vẻ không để ý như vậy nhưng chuyện này thực sự không đơn giản.

“Vì sao lại cố chấp với cậu ấy như vậy?” Kỷ Vân Phàm hỏi ra vấn đề nghi ngờ bấy lâu.

Nếu chỉ là bạn bè như đã nói thì Nghiệp Vũ Dao cũng không thể vì Kỳ Phong mà làm đến mức này.

Nghiệp Vũ Dao cong khóe miệng cười khổ, lúc lâu sau mới trả lời, “bởi vì cậu ấy có được tự do mà tôi ham muốn, có thể thay tôi làm được rất nhiều chuyện mà tôi khao khát.”

Hiển nhiên câu này vượt khỏi dự đoán của Kỷ Vân Phàm, anh nhăn mày nhìn Nghiệp Vũ Dao.

Cậu ta lại không tiếp tục giải thích vấn đề này mà lại nói, “Tôi không thể giải thích nhiều; tôi đến là vì không muốn Thanh Ngạn tiếp tục gánh lấy chuyện cậu ấy không làm nữa.”

“Chuyện này Kỳ Phong vốn không biết?”

“Đúng vậy, cậu ấy nghĩ rằng mình say rượu nên mới lên giường với tôi nhưng thực ra là tôi lợi dụng cậu ấy.”

Đối với những lời này, Kỷ Vân Phàm có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, “Như vậy tức là hai cái ảnh tôi nhìn thấy trước kia thực ra đều là chụp cậu?”

Nghiệp Vũ Dao gật đầu thừa nhận.

Kỷ Vân Phàm bắt đầu dĩ lắc đầu, hóa ra trong việc này bọn họ đều là người bị lợi dụng.

Nghiệp Vũ Dao đứng lên cuối cùng nhìn Kỷ Vân Phàm một cái rồi xoay người vừa đi ra ngoài vừa nói, “Thay tôi xin lỗi với Thanh Ngạn, tôi đã lừa cậu ấy suốt 6 năm.”

“Vì sao cậu không tự nói?”

“Chúng tôi sẽ không gặp lại nữa.”

Sau khi nói xong những lời này thì Nghiệp Vũ Dao cũng không nhìn lại mà đi ra. Cửa phòng bệnh mở ra liền trở nên im lặng nhưng lại khiến Kỷ Vân Phàm có chút khó thở. Nghiệp Vũ Dao này có lẽ là người giúp Kỳ Phong liên hệ với tập đoàn Diệu Hoa, chắc quá khứ cũng không phải người tầm thường.

Đám người Comet kia đến 12 giờ thì về hết; họ nói Comet và bệnh viện số bốn rất gần nhau, có dịp lại đến thăm sau. Kỳ Phong vui vẻ tiễn bước; Thi Hựu nói không sai, dù cậu có rời Comet thì họ vẫn là bạn tốt của cậu.

Kỷ Vân Phàm đem lời của Nghiệp Vũ Dao chuyện lại cho Kỳ Phong. Khi nghe được bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì, Kỳ Phong có vẻ cũng không kinh ngạc. Ân Phỉ Thuần cùng nghe chuyện không nhận được hiểu kỳ mà hỏi, “Kỳ Phong, cậu đã sớm biết hả?”

Kỳ Phong khẽ thở dài, gật đầu nói, “Ừm, tuy tôi không có kinh nghiệm nhưng ở gay bar đã nghe không ít. Tôi biết cảm giác sau khi làm loại chuyện đó là thế nào. Sau lại không thấy Vũ Dao phủ nhận nên nghĩ rằng cậu ta cũng có mục đích riêng; sau này thực sự thấy là tôi không đoán sai.”

Thi Hựu vẻ mặt không biết phải nói gì, che trán nhìn cậu, “Cậu tình nguyện để Vân Phàm hiểu lầm cũng không nói sự thật?”

“Tôi nghĩ chuyện của mình và Vân Phàm lúc đó không phải chỉ cần sự thật là giải quyết xong. Đây là vấn đề chúng tôi phải đối mặt, không liên quan đến Vũ Dao. Hơn nữa tôi cũng cho rằng sẽ có một ngày Vũ

Dao tự nguyện kể ra chuyện này, lấy dũng khí đấu tranh với vận mệnh của bản thân. Vũ Dao đã giúp tôi rất nhiều, có thể nói chúng tôi là bạn bè chung hoạn nạn nên chỉ cần có thể giúp cậu ta thì tôi sẽ cố hết sức.”

Kỳ Phong nói chuyện rất chân thành, Ân Phỉ Thuần nghe được thì ghen hòng nhìn trôn trời. Trong xã hội bây giờ mà tìm được bạn bè như vậy thật là khó tin.

Kỷ Vân Phàm lấy tay day day thái dương, thần sắc bất đắc dĩ, “Nói như vậy, đúng là muốn làm anh phát ghen mà.”

Kỳ Phong phì cười một tiếng, giơ tay nhéo nhéo hai má Kỷ Vân Phàm, “Đáng ra anh phải cảm thấy may mắn mới đúng, như vậy thì sau này lúc anh có chuyện không thể ở bên cạnh thì cũng có người sẽ vì em mà chần nản, sẽ không để em gặp chuyện.”

“Còn lâu anh mới cho em rời khỏi anh.” Kỷ Vân Phàm nhăn nhó đập lại.

Cả phòng ngoại trừ anh đều cười ồ lên, Kỳ Phong thấy Kỷ Vân Phàm dở tính trẻ con như vậy đáng yêu hết nói.

“Được rồi, đi ngủ đi, ngày mai anh còn phải đi tảo mộ mà.” Lúc sau, Kỳ Phong đột nhiên vỗ nhẹ vai Kỷ Vân Phàm mà nhẹ nhàng nói.

Lời này khiến Thi Hựu bất giác nổi da gà; anh ghé mắt liếc dài hướng Kỷ Vân Phàm thì chỉ thấy nụ cười trên mặt người kia hoàn toàn đông cứng, sắc mặt cũng trở nên khó nhìn.

Ân Phỉ Thuần không hiểu chuyện thì chớp đôi mắt mở to nhìn trái rồi lại nhìn phải, nghi hoặc hỏi, “Kỳ Phong, tảo mộ cho ai cơ?”

Kỳ Phong nhìn cậu nhóc cười cười, “Tảo mộ em trai Vân Phàm, nghe nói cũng sêm sêm tuổi ta.”

Kỷ Vân Phàm nghe đến đó thì đột ngột đứng lên bỏ đi.

“Ấy, Vân Phàm....” Thi Hựu muốn gọi giật lại nhưng Kỳ Phong lại kéo lấy tay anh, ánh mắt ý bảo anh đừng nói gì.

Kỷ Vân Phàm đi tới cửa thì nghe được tiếng Kỳ Phong, “Vân Phàm, chúng ta đều có thứ nhất định phải đổi mặt; cả anh và em đều có những chuyện đã qua. Nếu anh cứ giữ mãi hình ảnh Tử Phàm trong lòng như vậy thì em cũng sẽ ghen đấy.”

Khi nói những lời này giọng Kỳ Phong có chút bướng bỉnh, thoe mặt nào đó thì còn vô lý nữa.

Kỷ Vân Phàm không trả lời, thậm chí bước chân cũng không dừng lại mà đi thẳng ra ngoài.

Thằng thần phát sợ.....TÔI THÍCH EM!!!!

Lâu lắm rồi mới gặp được em thụ thằng thần đổi mặt thể này, mình mệt mỏi với mấy em ươn ẹo làm trò con bò lắm rồi ;____;

10. Chương 10

Không khí vui vẻ tan biến trong chốc lát, Thi Hựu cào cào đầu khê thở dài, “Kỳ Phong, cậu chọc tức hần rồi.”

Ân Phỉ Thuần vẫn tránh mắt tò mò. ngây thơ hỏi, “Ấy, lời vừa rồi có ý gì? Vân Phàm có hình bóng em trai trong lòng? Anh ta luyện đệ hả?”

“Nói bây cái gì đó, làm sao có thể được.”

“Nhưng vừa rồi anh Vân Phàm cũng không phủ nhận nha, hơn nữa cái biểu hiện kia y như bị người ta chạm nọc còn gì.”

“Bởi vì cậu ta vẫn luôn tự trách mình đã hại chết Tử Phàm nên chuyện này là cấm kỵ không thể nhắc đến.”

“Như vậy sao, vậy làm thế nào bây giờ? Nhỡ khi anh ta vì việc này mà giận Kỳ Phong thì sao?”

“Tôi thấy cậu ta giận điên rồi ấy chứ.”

Thi Hựu và Ân Phỉ Thuần cứ anh một câu thì tôi một lời ý như hát đối, Kỳ Phong đứng một bên buồn cười nhìn bọn họ. Chờ khi hai người kia cuối cùng cũng dừng lại cậu mới cười nói, “Không đâu.”

“Vì sao?” Bên kia đồng thanh hỏi.

“Vân Phàm chỉ cần một người tạo động lực cho mình, mà động lực này không thể dùng phương pháp mềm mỏng được. Nếu cứ dễ dàng như thế cảm giác tội lỗi của anh ấy sẽ không được phóng thích, nếu cứ rần thì anh ấy lại thấy mình bị ép buộc. Đây là một kiểu tâm lý rất mâu thuẫn nhưng lại có thể trị dứt cho anh ấy.”

“Híc, Kỳ Phong, sao cả tâm lý học cậu cũng biết á?” Thi Hựu sững sờ một lúc lâu mới thấy da đầu đang run lên, thế giới này còn cái gì mà tên khó nhằn này không biết không?

Kỳ Phong trưng ra nụ cười tiêu chuẩn hoàn mỹ, nhìn anh nói, “Ngài Thi à, nếu tâm lý ngài cũng có vấn đề, lúc nào tôi cũng có thể cố vấn cho á, tiền phí cứ ấn theo giá cố vấn tiêu chuẩn là được.”

“Lại còn tiêu chuẩn? Cậu có giấy phép hả?”

“Đương nhiên rồi, anh nghĩ đến giấy phép loại nào thì tôi có thể có loại đó. Lại nói, hình như công ty chúng ta không có cố vấn pháp luật nhỉ, có muốn thuê tôi không? Tôi kiêm chức luôn cho.”

Nhìn cậu càng nói càng hăng say, Thi Hựu cứng miệng, bắt đầu hoài nghi tính chân thực trong lời nói của Kỳ Phong.

Ân Phỉ Thuần nhún vai nói, “Kỳ Phong nói thật đấy, nếu không thì làm sao cậu ta có thể leo lên vị trí đứng đầu ở Comet chứ. Tiếp viên ở Comet đều có khả năng đặc biệt nha.”

“Được rồi được rồi, tôi biết cậu cũng có bản lĩnh riêng rồi.”

“Còn phải nói.” Ân Phỉ Thuần đắc ý hắc hắc cười.

Kỳ Phong cười nhìn bọn họ, vẻ mặt khoái trá, so với người vừa rồi trưng vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện với Kỷ Vân Phàm chẳng giống chút nào.

Ngày hôm sau nắng cao trời xanh thẳm, từng dải mây trắng mỏng mảnh trôi ngang mang theo không khí mùa thu rõ rệt.

Kỳ Phong cảm thấy tinh thần tốt lên nhiều lắm, mỗi một tích lũy từ 3 ngày trước giống như đã biết mất hoàn toàn.

“Oa, Kỳ Phong, cậu đã tỉnh rồi hả, tinh thần có vẻ thoải mái nhỉ.” Ân Phỉ Thuần giương đôi mắt ngái ngủ vẫn còn lèm nhèm ngồi dậy, tây xoa xoa mắt nhìn về phía Kỳ Phong đang đứng bên giường.

Ngày hôm qua ở lại quá muộn, cậu cũng không muốn về nữa. Lại nói Thi Hựu cũng có người quen ở bệnh viện này nên sang chào hỏi, cuối cùng để Ân Phỉ Thuần và Kỳ Phong cùng nằm một giường ngủ lại một đêm. Thế nhưng Ân Phỉ Thuần không thể ngờ Kỳ Phong thân là bệnh nhân lại dậy sớm hơn cả cậu.

“Cậu dậy rồi à, ngủ ngon không?”

“Tốt lắm, cậu thì sao?”

“Cũng vậy.”

“Kỳ Phong, xem ra tâm tình cậu hôm nay rất tốt nhỉ.” Ân Phỉ Thuần không hiểu nổi tại sao hôm qua còn là bệnh nhân cấp cứu mà hôm nay tâm tình lại hồi phục nhanh như thế; hơn nữa hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt, không phải sao?

Kỳ Phong vui vẻ gật đầu, không hề dấu diếm tâm tình cậu thực sự đang rất tốt.

“Qua hôm nay, Vân Phàm có thể hoàn toàn hồi phục rồi, tôi đương nhiên là rất vui vẻ.”

“Sao cậu tự tin đến thế? Tôi thấy biểu hiện của anh ta ngày hôm qua thật đáng sợ; anh ta có thể thoát khỏi bóng ma tâm lý sao?”

“Có thể chứ, anh ấy là người rất kiên cường mà.”

“Kiên cường cái quỷ gì chứ, nếu anh ta thực kiên cường thì sẽ không làm ra chuyện thế này với cậu.” Ân Phi Thuần bĩu môi, trên mặt trà ngạp bất mãn. Cứ nghĩ đến việc kia là cậu lại quạu diên lên được.

Hiện tại nhớ lại thì mới thấy Kỳ Vân Phàm đúng là một người nguy hiểm, chẳng lẽ cậu lại trở mắt nhìn Kỳ Phong ở bên cạnh anh ta sao? Cậu nên khuyên Kỳ Phong chú ý hơn mới đúng nhỉ? Tuy hiểu rằng chuyện của em trai anh ta tổn hại đến tính cách Kỳ Vân Phàm nhưng hiểu là một chuyện, chấp nhận lại là chuyện khác. Nếu lần sau lại phải thấy Kỳ Phong bị làm đến sống dở chết dở như vậy thì làm sao đây?

Kỳ Phong lắc đầu, quay sang phía cửa sổ nhìn trời xanh mây trắng khiến tâm tình cậu thoải mái hơn. Bầu không khí trong lành buổi sớm mai làm cho cậu có cảm giác như trên đời này không có chuyện gì cậu không giải quyết được.

“Tiểu Thuần, cậu không hiểu rồi. Càng là người kiên cường thì lại càng khó khăn cớ gì trước mặt người mình để ý. Lòng người dù sao cũng chỉ là máu thịt, không thể bắt người đó cứng rắn như tường đồng vách sắt, không có nhược điểm được.”

“Hừ, cái gì cậu cũng cãi lý lại được. Tôi mặc kệ, ngồi nhìn cho xong.”

“Ừm, thế còn được.”

Kỳ Phong vừa mới dứt lời thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra; Thi Hựu mang về mặt căng thẳng lao vào, lớn tiếng hỏi, “Vân Phàm có qua đây không?”

Ân Phi Thuần quay đầu nhìn anh, hồ nghi nói, “Không có á, có chuyện gì sao?”

“Không thấy cậu ta đâu cả, sáng nay lúc tôi tới đã không thấy đâu. Hộ sĩ bảo sáng sớm cậu ta đã làm thủ tục xuất viện rồi đi mất rồi.”

“A? Cứ như thế mà đi sao? Vậy Kỳ Phong phải thế nào bây giờ?”

“Bác sỹ nói Kỳ Phong còn cần ở lại theo dõi thêm 2 ngày cho nên Kỳ Vân Phàm mới không làm thủ tục xuất viện cho cậu. Thật là, cái tên này không để cho ai bớt lo, chẳng lẽ cậu ta đến chỗ Tử Phàm?”

Thi Hựu bực bội nhăn nhu; nhiều năm như vậy rồi Vân Phàm chưa bao giờ đi viếng Tử Phàm, chỉ sợ mộ Tử Phàm ở đâu còn không biết. Cậu ta hẳn là không thể nào tự đi tới đó mới phải.

Rốt cuộc thì đi đâu cơ chứ? Về nhà? Hay là đi giải sầu một mình?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng của hai người; chốc lát sau, bà Kỷ xách một bình nước cùng ông Kỷ cầm một túi đồ tảo mộ vọt vào.

“A Hựu, tìm được Vân Phàm chưa?”

“Không có ạ, cậu ta không qua đây.”

“Cái đứa nhỏ này chạy đi đâu mới được chứ? Chắc là nó không nghĩ quẩn đi?” Bà Kỷ gấp đến rơi nước mắt.

Kỳ Phong đột nhiên lại gần, mỉm cười nói, “Anh ấy sẽ không làm vậy đâu.”

Ông bà Kỷ đồng thời quay sang, nhìn đến cậu thì kinh ngạc.

bà Kỷ nhanh chóng đi tới, nắm tay cậu khở sở nói, “Kỳ Phong, lần đầu tiên gặp cháu, bác là mẹ của Vân Phàm. Chuyện lúc trước thật có lỗi quá, đứa nhỏ Vân Phàm kia cũng không biết lúc đó bị làm sao, bác đành thay nó xin lỗi cháu vậy.”

Kỳ Phong lắc đầu, ôn hòa tươi cười cùng thật lòng nói, “Bác à, bác không cần nói vậy. Vân Phàm đã cho cháu rất nhiều, nếu có thứ gì cháu có thể cho lại anh ấy thì cũng chỉ còn bao dung cùng tất cả tình yêu thôi.”

Ân Phỉ Thuần nghe thế thì bưng kín mặt; Kỳ Phong không hổ là Kỳ Phong, có thể ở trước mặt ba mẹ Kỷ Vân Phàm nói câu như vậy cũng chỉ có mỗi cậu thôi.

Áy náy là áy náy, cha mẹ người ta có chấp nhận hai người đàn ông ở cùng một chỗ hay không còn không rõ. Thế mà cậu ta còn có thể thẳng thắn như vậy.

Phản ứng của bà Kỷ lại càng trệch khỏi dự đoán của Ân Phỉ Thuần. Bà nắm chặt lấy tay Kỳ Phong, đôi mắt ập nước mà mỉm cười nói, “Cám ơn cháu, Kỳ Phong, Vân Phàm có được người như cháu ở bên cạnh là phúc của nó.”

“Bác cũng nghĩ vậy.”

“Đúng rồi, bác đã hầm canh bồ đề, mang cho hai đứa uống, cháu nếm thử đi.”

Bà Kỷ cầm bình nước trong tay đưa cho Kỳ Phong, còn muốn giúp cậu đong ra. Kỳ Phong ngăn bà lại, dịu dàng nói, “Bác gái, cảm ơn bác. Vân Phàm chắc chỉ là đi chỗ Tử Phàm thôi, hai bác cũng mau mau qua đi.”

Những lời này khiến mọi người trong phòng trợn mắt, đồng thời nói, “Sao cậu biết?”

Kỳ Phong hít sâu một hơi, quay đầu nhìn thoáng qua phía ngoài cửa sổ cười nói, “Tôi biết chứ.”

Kỳ Phong nói không sai, Kỷ Vân Phàm quả thật đi thăm mộ Tử Phàm. Khi Thi Hựu cùng ông bà Kỷ đuổi tới nơi thì thấy anh ngồi im lặng trước một bia mộ màu trắng. Trên mộ bia kia, bức ảnh đen trắng in hình Tử Phàm với nụ cười tươi sáng.

Tới khi Kỷ Vân Phàm cùng Thi Hựu trở lại bệnh viện thì thấy Ân Phỉ Thuần nước mắt lưng tròng ngồi trong phòng bệnh, vừa thấy Kỷ Vân Phàm thì vọt tới.

“Anh Vân Phàm! Dẫn tôi đi tìm Kỳ Phong đi. Sau khi ăn cơm trưa thì không biết cậu ấy đi đâu. Hu hu, cậu ta chỉ để lại cho anh tờ giấy ghi nơi cậu ta tới.”

“Cái gì cơ? Kỳ Phong nói thế sao?” Kỷ Vân Phàm mở to mắt, lấy di động ra thì cũng không thấy Kỳ Phong liên lạc với anh.

Ân Phỉ Thuần rồi rít gạt đầu, nước mắt giọt ngắn giọt dài long tong rơi từng giọt to.

Kỷ Vân Phàm bấm số di động Kỳ Phong, tiếng tút tút truyền tới từ đầu kia khiến anh muốn phát điên. Cũng may, Kỳ Phong tiếp điện thoại.

“Kỳ Phong! Em ở chỗ nào!” Kỷ Vân Phàm bấm chặt tay như muốn bóp nát điện thoại.

Đầu kia truyền tới tiếng thở dốc cùng giọng nói mang ý cười của Kỳ Phong, “Anh không đoán ra được em đi đâu sao?”

Tiếng vang từ bên kia còn xen lẫn một ít ồn ào và tiếng nhạc, Kỷ Vân Phàm nghe một hồi thì mở to hai mắt liên lớn, “Anh tới ngay!”

Nói xong, anh cũng không gọi theo Ân Phỉ Thuần và Thi Hựu mà xoay người bỏ chạy.

“Áy, anh Vân Phàm, đợi tôi đi cùng...”

“Được rồi Tiểu Thuần, chắc em không muốn đi xen vào giúp vui chứ hả.” Thi Hựu cản lại Ân Phỉ Thuần đang muốn chạy theo Vân Phàm, cười nói một câu.

Hai cái tên nhà này, cứ một người lại nối đuôi một người mất tích khiến cho người khác không nói nổi nữa. Nhưng dù sao Kỳ Phong cũng thật sự có thể đem mọi chuyện giải quyết ổn thỏa; trong lòng nghĩ như vậy, khóe môi Thi Hựu cũng gợi lên một nụ cười.

Kỷ Vân Phàm chạy ra khỏi bệnh viện, bắt một chiếc xe taxi chạy thẳng đến khu vui chơi đã tới cùng Kỳ Phong lần trước; lúc vọt vào thì gặp được người quản lý.

Ông lão quản lý cười cười, chỉ phía đằng sau nhướn mắt nói, “Vân Phàm, bạn cháu giỏi thật đấy, phá vỡ được cả kỷ lục của Tử Phàm.”

Kỷ Vân Phàm nghe vậy thì trợn mắt, nhanh chóng vọt vào chỗ trò chơi ném bóng rổ thì chỉ thấy Kỳ Phong đang đứng trước máy chơi, mồ hôi đọng thành từng giọt trên tóc. Vậy phía sau cậu là vài thiếu niên đang kinh ngạc chỉ trỏ bàn tán.

Bảng điểm trên máy ghi lại số điểm cao nhất Kỳ Phong mới lập được, đã vượt qua cả điểm của Tử Phàm năm đó.

Kỳ Phong tựa như cảm nhận được tầm mắt của Kỷ Vân Phàm, quay đầu lại thì khẽ cười lên, “Hi, Vân Phàm, anh đã đến sao. Có cái này rồi thì anh sẽ không còn bị trói buộc nữa rồi.”

Khi nói cậu có chút hụt hơi, mồ hôi trên mặt phản xạ lại khí sắc nhợt nhạt dưới ánh đèn. Kỷ Vân Phàm nói không nên lời, hai bước vọt qua liền ôm lấy cậu vào ngực.

“Đứa ngốc này, vì sao phải làm như vậy. Thân thể của em vốn là không tốt mà.” Kỷ Vân Phàm đau lòng, không chỉ vì hành vi tự động tự phát của Kỳ Phong mà còn vì chính mình.

Kỳ Phong cọ dầu trên người anh tiện thể lau sạch mồ hôi lên rồi mới nói, “Đây là cách em thể hiện tình cảm với anh. Vân Phàm, đừng tưởng chỉ mỗi anh mới có độc chiếm dục.”

Kỷ Vân Phàm nghe được những lời này thì nhói lòng; giờ khắc này, không cần để ý đến cái nhìn từ những người chung quanh, trong mắt cũng như trong lòng anh chỉ còn độc có hình bóng của Kỳ Phong.

Anh nghĩ, trời cao thật có để ý đến mình thì mới mang Kỳ Phong đến; nếu lúc này còn có cái gì không bỏ xuống được thì Kỷ Vân Phàm anh đúng thật là tên ngu ngốc nhất thế giới rồi.

Kỳ Phong nép trong lòng Kỷ Vân Phàm, trên mặt là nụ cười thỏa mãn cong cong.

Hai năm sau, Canada.

“Kỳ Phong, cậu có nhanh lên không thì bảo, khách khứa đến hết rồi á.” Trong phòng chuẩn bị của giáo đường, thanh âm luống cuống cùng kích động của Ân Phi Thuần ào vào cùng cánh cửa vừa bị đẩy ra. Cậu nhanh chóng chui vào trong cánh cửa mở ra một khe hẹp chỉ vừa đủ cho một người đi.

Trong phòng, Kỳ Phong đang đứng thay quần áo trước kính quay đầu lại thở dài nói, “Tiểu Thuần, ai bảo cậu nặng nề đòi tôi thay quần áo chứ. Phiền toái quá đi.”

Nói xong, cậu quay lại chỉnh trang quần áo lần cuối cùng, lại lắc lắc đầu, có cảm giác...nhìn mình có hơi buồn cười. Tuy rằng trước kia ở Comet cũng đã từng mặc như này, nhưng hôm nay nhìn thế nào cũng rất kỳ quái a.

“Cậu nói gì vậy chứ, hôm nay là ngày gì mà cậu dám mặc bộ đồ thường ngày mò đến đây. Vân Phàm cũng thật là, chiều theo cậu làm bậy quá rồi; may mà tôi đã đoán trước đi mua sẵn quần áo giúp cậu.”

Ân Phi Thuần đi hẳn vào phòng, đứng sau Kỳ Phong nhìn bóng cậu trong gương mà cười đến là khoái trá.

Áo khoác màu vàng nhạt mặc cùng sơ mi trắng và nơ màu đỏ ánh tím tôn lên vẻ trang trọng mà không kém phần trẻ trung của Kỳ Phong. Dưới hàng tóc mái là cặp mắt xinh đẹp cong cong như trăng non thật vui vẻ.

“Kỳ Phong, hôm nay trông cậu đẹp trai cực kỳ nha.”

Ân Phi Thuần nhất thời liền hưng phấn hẳn lên, lúc nói những lời này thì đưa tay nhéo nhéo mặt Kỳ Phong; lúc nhìn đến ánh mắt bất đắc dĩ của Kỳ Phong trong gương thì ha ha cười.

“Này này, đừng tưởng là hôm nay tôi kết hôn thì cậu tha hồ bắt nạt nhé; huống chi cậu mà dám nhéo sừng mặt tôi cẩn thận Vân Phàm đến xử luôn giờ.”

“Ái da, đáng sợ ghê. Cậu khỏi cần mang Vân Phàm ra dọa nữa, anh ấy cũng quá khoa trương đi; lần trước chỉ lỡ đập phải tay cậu thành một vết thâm nhỏ mà thiếu chút nữa là bị làm thịt rồi.”

“Cái đó thì đương nhiên, chiếm dục của anh ấy mạnh lắm nha.” Kỳ Phong cười hắc hắc, đối với việc này xem ra lại khá vừa lòng.

Ân Phi Thuần bất đắc dĩ liếc cậu một cái liền kéo Kỳ Phong ra cửa. Kỳ Phong đi theo phía sau khẽ thở dài, gật đầu đáp, “Ai, vì sao lại cứ nhất định phải tổ chức theo nghi thức làm gì, phiền toái muốn chết.”

“Chẳng còn cách nào á, ai bảo cậu khiến cho hai bác Kỷ không được bế cháu cơ, khiến bọn họ chỉ có thể nhìn đến phát nguyền bộ dáng con mình đi kết hôn.”

“Rồi rồi rồi, tất cả đều là lỗi của tôi.” Kỳ Phong miệng thì than thở nhưng mặt mũi vẫn cứ tỉnh bơ.

Ân Phi Thuần ném lại cho cậu một ánh mắt khinh bỉ rồi lúi lỏm ra ngoài. Đến lúc này Kỳ Phong mới phát hiện rất nhiều khách mời đều đã đến, ông bà Kỷ, Thi Hựu cùng với một đám người ở Comet. Kỳ Phong vừa xuất hiện khiến cho tất cả mọi người xôn xao, một đám người ào tới chúc mừng tới tấp không dứt.

Hôm nay là ngày kết hôn của cậu và Kỷ Vân Phàm.

Hai năm trước, không bao lâu sau sự kiện đi viếng Tử Phàm, hai người thông qua quan hệ giao thương liên di dân đến Canada. Kỷ Vân Phàm có Kỳ Phong hỗ trợ tạo lập được một công ty, kết hợp với Thi Hựu còn ở trong nước nội ứng ngoại hợp đem công ty mẹ của bọn họ phát triển thành tổng công ty đa quốc gia.

Đương nhiên cả quá trình không phải đều thuận buồm xuôi gió, cũng đã phải cố gắng phấn đấu suốt hai năm.

Ông bà Kỷ vẫn luôn rất thông cảm với bọn họ nên trước đây chưa từng phàn nàn điều gì, thế mà một thời gian trước lại đề xuất Canada chấp nhận hôn nhân đồng tính, liền thúc giục hai người nhanh chóng kết hôn.

Điện thoại gọi tới đúng lúc Kỷ Vân Phàm đang “hành sự” với Kỳ Phong; ngay lúc hai người đang “gắn kết” chặt chẽ với nhau, Kỷ Vân Phàm chôn sâu trong thân thể Kỳ Phong mà cầu hôn.

Cho đến tận bây giờ, Kỳ Phong vẫn luôn có cảm giác mình bị người kia lừa gạt. Trong tình huống như vậy làm quái gì còn có lý trí nữa nên đương nhiên Vân Phàm nói gì cậu cũng chỉ có thể gật thôi.

Bây giờ hồi tưởng lại, Kỳ Phong mới nhận ra có vẻ như mình đồng ý dễ dàng quá thì phải.

Nghĩ đến đây, cậu quay hướng nhìn thoáng qua Kỷ Vân Phàm đang nói chuyện với mục sư. Anh mặc tây trang màu đen càng tôn thêm thân thể cao lớn, sườn mặt anh tuấn lại càng thêm nhu hòa so với bình thường.

Sáng sớm hôm nay thấy Kỷ Vân Phàm mặc đồ trang trọng, Kỳ Phong xấu tính nói suit quá cứng nhắc nên cậu không muốn mặc; sau đó Kỷ Vân Phàm thấy cậu mặc bộ đồ thường ngày đi đến thì cũng không ngăn cản. Lúc đó Kỳ Phong còn thấy có chút kỳ quái, giờ mới nghĩ ra có khi anh đã biết Ân Phi Thuần còn lâu mới để mình đùa giỡn.

“Chúc mừng, Kỳ Phong, đây là quà của hai bác tặng cháu này.”

“Kỳ Phong, lại đây xem đồ chúng tôi mang đến này, đảm bảo cậu sẽ thích luôn.”

“Kỳ Phong....”

Bên tai là tiếng bạn bè ồn ào ầm ỹ. Kỳ Phong lấy lại tinh thần tươi cười nhìn mọi người.

Thi Hựu tặng cậu một cái hòm rất lớn gói giấy đủ màu, không nhìn ra nổi bên trong là cái gì. Anh cười tinh quái, nháy mắt mà tà tà nói, “Kỳ Phong, về nhà mới được mở nhé, cam đoan “thỏa mãn” được các cậu đấy!”

Ông bà Kỷ cùng mua một bộ đồ gia dụng, giao lại tờ danh sách hàng hóa sẽ được chuyển đến vào ngày mai cho Kỳ Phong. Sau khi kết hôn, hai người Kỳ Phong và Kỷ Vân Phàm mua một căn hộ ở Vancouver; căn nhà trống trơn chẳng có gì ngoại trừ giường và đồ dùng vệ sinh. Trước khi Kỷ Vân Phàm tổ chức hôn lễ, hai ông bà khăng khăng kích động nói muốn bao trọn bộ gia cụ cho họ.

Nghiệp Vũ Dao không cầm theo quà nhưng thật ra một ngày trước khi đến Vancouver đã đưa đến cho Kỳ Phong một máy bay tư nhân loại nhỏ. Món quà này làm Kỳ Phong hưng phấn thật lâu, còn nói thật lâu từ sau khi lấy được bằng lái máy bay cậu vẫn chưa có cơ hội lái thử lần nào.

Đối với việc này Kỷ Vân Phàm cũng chỉ có thể mang về mặt treo đầy hắc tuyến mà cũng không có phản ứng gì khác. Tuy rằng hiện tại anh cũng rất giàu có, nhưng so với tập đoàn Diệu Hoa thì vẫn kém hơn một chút.

Nghe Kỳ Phong nói thật ra Nghiệp Vũ Dao là người thừa kế lớn nhất của tập đoàn Diệu Hoa khiến Kỷ Vân Phàm lấy làm kinh ngạc; sau lại nhớ tới những lời Nghiệp Vũ Dao đã nói trong bệnh viện đêm đó, chắc hẳn là trong chuyện này còn có nhiều điều khó lý giải. Vốn nghĩ rằng sau ngày đó bọn họ sẽ khó có thể gặp lại nữa, thế mà một hôm nào đấy lại đột ngột thấy Nghiệp Vũ Dao xuất hiện ở Canada làm Kỳ Phong vô cùng vui vẻ.

Còn có nhiều quà tặng khác, sự thật chứng minh là đám người kỳ tài ở Comet thì quà cũng đủ loại kỳ quái không kém; cái linh tinh gì có thể tặng được thì đều bị bọn họ mang hết đến đây.

“Này này, cậu nghĩ cái gì mà lại tặng cốc (chung) vậy!” Thấy có người trong hôn lễ lại tặng một cái cốc đơn, có là Kỳ Phong cũng phải đen cả mặt.

Người tặng quà lại cười đến là vui sướng, tranh thủ ôm bả vai Kỳ Phong, “Kỳ Phong, có từng nhớ tôi đã từng bảo rất thích cậu không?”

“...Vẫn nhớ.”

“Cho nên ấy à, tôi tặng cậu cốc đơn là kỷ niệm tôi và cậu nhất kiến chung (ờ, chơi chữ kiểu đồng âm:”>) tình ái!”

“.....”

“Lại cái gì nữa đây? Mùi vị kỳ quái!”

“A, Kỳ Phong, đó là nước trái cây dinh dưỡng chính hiệu do tôi pha nha, uống vào cường thân kiện thể còn khuyến mãi thêm trắng dương, hô hô.”

“Cậu.....”

Cứ như thế, trong thời gian chuẩn bị ngay trước hôn lễ, Kỳ Phong lẫn lộn nhận đủ thể loại quà, hơn nữa cũng không hề thiếu những thứ khiến cậu kinh ngạc.

Đến giờ cử hành, giáo đường vốn đang náo nhiệt phút chốc liền yên lặng. Mục sư đi phía sau thánh giá sáng chói dưới ánh nắng từ cửa sổ càng có vẻ thiêng liêng. Bụi nhỏ chao liệng trong không khí tràn ngập ánh mặt trời, cơn gió thổi qua lại nhẹ nhàng xoay tròn.

Vị mục sư đã lớn tuổi nhìn hai người mỉm cười ôn hòa, giọng nói âm vang chậm rãi đọc lời ca tụng.

“Anh Kỷ Vân Phàm, anh có đồng ý lấy anh Chu Thanh Ngạn làm bạn đời hợp pháp, từ nay về sau dù giàu sang hay nghèo khó, hạnh phúc hay khổ đau cũng vẫn vĩnh viễn bên nhau không?”

“Tôi đồng ý.”

“Anh Chu Thanh Ngạn, anh có đồng ý lấy anh Kỷ Vân Phàm làm bạn đời hợp pháp, từ nay về sau dù giàu sang hay nghèo khó, hạnh phúc hay khổ đau vẫn vĩnh viễn bên nhau không?”

“Tôi đồng ý.”

Chỉ là một lời thề gồm ba chữ, nhưng trong không khí thần thánh mà trang nghiêm của giáo đường lại mang một ý nghĩa sâu sắc vĩnh hằng. Hai người đứng trước cung thánh mỉm cười nhìn nhau, cùng trao đổi lời thề và nhấn rồi hôn nhau.

Mọi người vốn im lặng trong nháy mắt liền bùng lên tiếng hoan hô nhiệt liệt, thể giới xung quanh bỗng nhiên sôi trào.

“Kỳ Phong, anh phát hiện ra kết hôn có điểm rất tốt.” Sau khi chấm dứt nghi thức, Kỷ Vân Phàm đột nhiên nói thắm một câu.

Kỳ Phong quay đầu cười nhìn anh, “Là cái gì?”

“Sau này không cần biết chúng ta đắm đuối như thế nào cũng sẽ là hợp pháp hết.” Kỷ Vân Phàm hấp háy mắt, nét cười lộ ra một chút giảo hoạt.

Kỳ Phong cười phá lên, thanh âm vui vẻ khiến khách khứa đều giật mình nhảy dựng.

“Kỳ Phong, cậu với Vân Phàm nói cái gì mà cười vui thế?”

“Đúng đây, trông cậu cười không khéo nổi miệng kìa. Chia sẻ chút đi.”

“Mau mau, nói ra nhanh lên.”

Đối mặt với đám người ồn ào, Kỳ Phong nháy nháy mắt, tay nắm chặt lấy tay Kỳ Vân Phàm. Ngón áp út đeo nhẫn của hai người giao cùng một chỗ có hơi cộm cộm đau đau, nhưng cái đau kia mang theo vô tận hạnh phúc.

Cách đó không xa là một cây phong lá đỏ đến chói mắt, cơn gió thổi qua, lá cây rào rạt giống như lời chúc phúc của Thanh Phong.

“Nói chuyện đóng cửa tắt đèn của chúng tôi, các cậu cũng đừng mơ mà nhảy vào giúp vui!”

“Hứ!”

Dưới ánh mặt trời, đám đông băng qua đường đến chụp ảnh dưới tán phong; Kỳ Vân Phàm cùng Kỳ Phong đứng giữa đám người mà nhìn vào mắt nhau, trên mặt tràn ngập hạnh phúc.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-chap-chuyen-sung>